

كورد شوانك

نووسينى:

عەرەبى

شەمۆ

پيشەكى و وەرگىران

يۇ كوردىيى نيوچراست:

محەممەد

خزرى ئەقەم

ماي

رۇمان

شکرورد

مجله شکرورد
شماره ۱۰۰
تیرماه ۱۳۸۵
تعداد صفحات: ۳۰
قیمت: ۲۰۰۰ ریال
محل انتشار: تهران
تلفن: ۰۲۱-۸۸۸۸۸۸۸
پست الکترونیک: shokorod@shokorod.com

سرشناسه: سمو، عربيه، ۱۸۹۷ - ۱۹۷۸ م.

Shamilov, Arab (ŞEMO, EREB)

عنوان و نام پديدآور: شوانی کورد «شوانی کرمانجان و چيروکی کوردانی تهله گهز»
نوسینی: عه ره بێ شه مۆ؛ پيشه کی و وه رگپران بۆ کوردیی نيوه راست: محهمهد خزری ته قدهم

مشخصات نشر: سنديج: انتشارات ماديان، ۱۳۹۷.

مشخصات ظاهري: ۲۳۲ص؛ ۱۴/۵ x ۲۱/۵ س م.

شابک دوره: ۲-۱۵-۶۵۲۵-۶۲۲-۹۷۸

وضعيت فهرست نویسی: فېپا

يادداشت: کردی.

يادداشت: اصلی عنوان Şivanê Kurd û Kurdên Alagoz

موضوع: داستانهای کردی -- ارمنستان -- قرن ۲۰ م.

موضوع: Kurdish fiction -- Armenia -- 20th century

شناسه افزوده: خضری اقدم، محمد، ۱۳۶۴ -، مترجم

رده بندی کنگره: ۱۳۹۸ ج ۹۷ ش ۸/۹/۶۹ PK

رده بندی ديویی: ۸۹۱/۵۹۷۳

شماره کتابشناسی ملی: ۵۶۶۲۰۴۱

کورد ژوانه

نووسینی:
 عه ره بێ
 شه مۆ
 پێشکی و وه یگێزان
 بۆ کوردیی نیههراست:
 محهمهد
 خزری تهقدهم

مايا



کتیب : شوانی کورد «شوانی کرمانجان و چیرۆکی کوردانی ئەلەگەز»

نووسەر : عەرەبێ شەمۆ

پێشەکی و وەرگێڕان بۆ کوردیی نێوه‌پاست : محەممەد خزری ئەقلەم

نۆرە ی چاپ : یەگەم ۱۳۹۸ - ۲۰۱۹

دیزاینەری پووبەرگ و بەرپرسی هونەری : شیلان هوشیاری

ناوێشان : سنە ، چوارپانی شوهدا، پاساژ عەزەتی ، وەشانخانە ی مادیار : ۸۷۳۳۱۲۴۴۴۵ (+۹۸)

ئەژمار : ۱۰۰۰ دانە

شاپەک : ۲-۱۵-۶۵۲۵-۶۲۲-۹۷۸

پيشگهش به يادی به که مين نووسهري وشه
رؤمان، له دهقي وئزه يي کوردیدا: حاجی قادری کؤبی

زه مانه ره سمی جاراننی نه ماوه
چراغی نازم و مونشی کوزاوه
له دهوری ئیمه رؤمان و جه ریده
ئه گهرچی مه قسه ده، زاتینی باوه



| ناوه روک |

۹	پیرانین
۱۱	پیشه کی
۳۷	شوانی کرمانجان
۱۵۷	چیرۆکی کوردانی ئەله گەز
۲۰۳	فەرهنهنگۆک

پیزانین

لهم کاره دا شانازیی ئه وه م پی به خشر تا له مؤژیاری و ده سگرۆییی چه ند که سایه تیی لیزان و له کل ده رها توو بیبه ش نه بم، که هر کامیان به جۆری له جۆره کان ده رووی دلا واییان لی کرد مه وه و به نرخاندن و سه نگانندی خۆیان، باری لاسه نگ و لاباری له نگولۆری منی تازه کلیان راست و جیهانی و یژه ی کوردییان له بهر چاوی من ئه وه نده ی تر شه نگ و شینتر کرد؛ بۆیه تا ئه وده مه ی وا گلله بانی چاوم ده کری، چاکه یانم له چاودایه .

له گره، ده شی ئامازه به به ریز د. فه رهاد شا که لی بکه م، که له سۆنگه ی هه لسه نگانندی خۆیان سه باره ت به پیشه کیی وه رگیرانه که به هره مه ندیان کردم. هه روه ها، ده بی باسی ریزداران مامۆستا سه لاهه ددینی ناشتی و زانیار قادرزاده بکه م که به خویندنه وه ی کاره که ئه مه گیکی زوریان له گه ل کیشام.

له گه ل هه مووی ئه وانه ش نا کیری ئاورپیک له هه داری و ئاریکاریی ئه ندامانی بنه ماله که مه نده مه وه و ئه و راستیه له بیر خۆم به رمه وه که بیته و ئه وان بالیان به سه رمدا نه کیشابایه، له گینه خه م وجه خاری نان ولان جیی لیژ کردبا به قار و مه راقی زانست و زمان و رۆمان.

له کۆتاییدا، چه پکه گولئی پیزانینی خۆم پیشکه شی وه شانخانه ی مادیار ده که م که شانی دایه بهر راپه راندنی کاروباری چاپ و بلاوکردنه وه ی ئه م په رتووکه .

پيشه كى

بۆ تىنگە يىشتن لە پەھەندە جياوازە كانى ژيانى ھەر نەتەو ھەيەك پىويستە ئاگادارىيە كى ئەوتۆ لەسەر چاندى ئەو گەلە ھەبى تا بتوانرى لە بەرھەمھيئەت زانست و بوارە تايبەت يە كانىدا، بۆچوونىكى نزيك لە راستىيە كان يىتە ئاراو. بە پىي ئەم بنەمايە، دەشى چاوكە جۆراو جۆرە كانى زانين و زانبارى پىئوھنديدار بخريئە بەر ديدى توئزەران و بەباشى شەنو كەو بكرين. لئيرەدا، وئزە و ژانرە جياوازە كانى يەك لە وژئدەرە گرنگانەن كە پىويستە لەپال دىرۆك، كەونارناسى و كۆمەلناسيدا سەرنجيان بدرىتى؛ لەورا كە وئزە ئاويئە يە كى ژيانى ئاپۆراي خەلك و جەماوەرە، زا يە لەى ھەست و پامانى ئەو بژاردە و بلىمە تانە شە كە سەردەمانىك پۆلى پرووناكبير و ھزرقانان لەم جفاكانەدا گىراو، بە چەشنىك كە دەكرى بلىين وئزە ئاخيزگە يە كى ئەنتىكە يە بۆ ھەلئىنجانى زانبارى لەسەر بەشىك لە واقعە كانى ھەر كۆمەلگە و نەتەو ھەيەك بەگشتى و تىنگە يىشتن لە ئايدىا، ئاوات و خەمە كانيان بەتايبەتى؛ ھۆكارە كەشى ئەو ھەيەك كە «ھىچ بەرھەمىكى زادەى بىر و ھۆشى مروفى ھونەر مەند و نووسەر، سەربە ھەر رىيازىكى دەر بىر بىت، ناشىت بەرھەيى ناواقع بىت، لەبەر ئەو ھەيەك كە خولقئىنەرە كەى ناتوانى بىراى بىر پەيوھندى

له گه‌ل واقعدا بیری»^۱.

لهو نیوه‌دا، رۆمان وه‌ک «جیهانیکی خه‌یالی گێرانه‌وه‌یی، که تێیدا فه‌زایه‌کی ده‌ستکرد ده‌بیتته شوین و سه‌رده‌می کۆمه‌لێک کاراکته‌ری دیاریکراو»^۲ و هه‌روه‌ها وه‌کوو «تابلۆیه‌ک له‌ دنیا‌یه‌کی فره‌په‌نگ و فره‌چه‌شنی ژیا‌نی مرۆقه‌کان»^۳ زیاتر له‌ ژانره‌ نه‌ریتیه‌ ئه‌ده‌بیه‌یه‌کان ده‌توانی یاریده‌ری تیگه‌یشتن له‌ تانو‌پۆی کۆمه‌لگه‌ و فره‌هه‌نگه‌کان بێ؛ چونکه له‌ نیو رۆماندا به‌هۆی ئامیژه‌نکرانی خه‌یال و خولیا‌ی هونه‌ری نووسه‌ر له‌ گه‌ل واقعی پامیاری، ئابووری و کۆمه‌لایه‌تی، بیجگه‌ له‌ به‌خشینی چێژ و جوانی به‌ به‌رده‌نگ، چه‌ندین په‌هه‌ندی ژیا‌نی خه‌لک ده‌خریته‌ به‌ر چاو و له‌بان ئه‌م بئه‌مایه‌یه که ده‌توانین بلین رۆمان به‌کێ له‌ سه‌رچاوه‌ هه‌ره‌گرنگه‌ کانه‌ بۆ که‌نده‌وه‌و کورژه‌وه‌ له‌سه‌ر کۆمه‌لگه‌کان و یه‌ک له‌وان جفاکی کوردی.

له‌م پێوه‌ندییه‌دا، کاتی‌ک سه‌ر ده‌سو‌یی جیهانی رۆمانی کوردی دهنری، ده‌رده‌که‌وی که ده‌قیکی زۆر، ئاو‌ریان لێ نه‌دراوه‌ته‌وه‌ و له‌نیو به‌شه‌ جیا‌جیا‌کانی کورده‌واریدا سه‌نگه‌به‌رد نراون و ژیه‌مۆی نامۆبیان به‌ سه‌ردا کراوه. لێره‌دایه‌ که تو‌یژینه‌وه‌ و ئاژینه‌وه‌ دژوار و په‌یجۆر و پسپۆریش ئه‌رکدار ده‌بێ بۆ گ‌ردو‌کۆ، ناساندن، وه‌رگێران، پیتگۆرین، راستکردنه‌وه‌، هه‌له‌ب‌ری و شروقه‌ی ئه‌م ده‌قانه، به‌ چه‌شنیک که راسته‌وخۆ له‌نیو گۆره‌پانی په‌نگا‌وره‌نگ و چێژداری تۆره‌ و وێژه‌دا خۆی ده‌بینیته‌وه‌. جگه‌ له‌وه‌، یه‌کێک له‌ ئه‌رک و پۆله‌کانی ر‌وونا‌کبیریش که بریتیه‌ له‌ گواستنه‌وه‌ و دانی زانیاری له‌سه‌ر به‌روبا‌وی فره‌هه‌نگی و پیکه‌وه‌گرێدانی دو‌ینێ و ئه‌م‌پ‌رۆ، ده‌گێرێ و وه‌ک بانۆکی‌ک

۱. عارف، حسین (۲۰۱۱). ئه‌ده‌ب و واقع... ئه‌ده‌ب و ئه‌فسانه. له: نووسینه‌کانم له‌ به‌اری په‌خنه‌ و لیکۆلینه‌وه‌دا. هه‌ولێر: ده‌زگای چاپ و بڵاوکردنه‌وی ئاراس. ل. ۸۵.

۲. ئه‌حمه‌دزاده، هاشم (۲۰۱۵). جیهانی رۆمان. سلیمانی: ناوه‌ندی پ‌ۆشنیری و هونه‌ری ئه‌ندیشه‌. ل. ۸.

3. Polat, Lokman (2017). Rewşa Romana Kurdî: Hunera Romanê û Nîrxandina Wê. Weşanên çandname. r. 14.

بزمۆکی نامۆیی دهشکینێ و بانیراوان ساره ما ده کاته وه و دهیانخاته وه بهر په سه ن و ره چه له ک و رابردوویان.

«شوانی کورد»ی عه ره بن شه مۆ (شامیلۆف)، یه ک له وه ده قه پیشه م و پر نر خانه ی نیو گۆره پانی و یژه ی کوردانه که وه ک هه وه لێن رۆمانی نووسراو به زمانی کوردی پیناسه ده کری^۱؛ بۆیه لێره دا پینویسته بهر له چوونه نیو ئەم تیکسته، ئاورپکی خیرای لێ بدریته وه. بۆ ئەم مه به سه ته، سه ره تا باسیکی کورت له مه پر سه ره له دانی ئەم کاره دیته ئاراوه. ئینجا، وێرای سووکه ئاورپیک له سه ر ژیان و به ره مه مه کانی نووسه ر، ناوه روک و په هه نده کانی نیو ئەم به ره مه مه و هه ندی زانیاری گه سته ی له سه ر رۆمانه که پیشکه ش ده کری تا کوو ده رفه تیک بیت بۆ روو به روو بوونه وه ی زیاتری خوینه ر له گه ل ئەم کاره به گه سته ی و رینگه خۆشکه ره ش بۆ بۆ رۆچوونی پتر به ناخی ده قه که دا و به سه سته ی تیکش بیت بۆ شیوو وه ردی فره تر به تایبه تی.

له دا یکه بوونی شوانی کورد له نیو به سه سته یی ئە ده بی کور دیدا

میژووی و یژه ی کوردی جگه له دابه شبوونی به سه ر ئە ده بی زا ره کی و نووسراوه دا، هه ر له سه ره تا وه به سه ر دوو چه شنی هۆنراو و په خشاندا پۆلێنه ندی ده کری، که ئە مه ش خۆی له خۆیدا گوزارش ته له باو تر بوون و زالتربوونی ئە ده بی هۆنراو. وه ک به ره مه می هه ست و نه ست و سۆز. به سه ر ئە ده بی په خشان. وه ک هه لقاوی بیرو و هۆش و ئاوه ز. ده کا؛^۲ ئە ده بی په خشان تیک که له بواری میژووییه وه ئە گه ر چیرۆک (حیکایه ت)^۳،

1. Allison, Christine (2005). Kurdish autobiography, memoirs and novel: «Ereb Memo and His successors. Studies on persianate societies, 3, p. 106.

۲. سه جادی، عه لانه دین (۲۰۰۰). میژووی په خشان ی کوردی. هه ولێر: ده زگای چاپ و بڵاو کردنه ی ئاراس. ل. ۱۹-۲۱.

۳. چیرۆک له وانا فۆلکلۆرییه کهیدا، به ره و پیشه چوونیک میژووییه ئه فسانه یه و له رووی فۆرم و دارپه سته وه له و نه چته، هه رچه ند له رووی که ره سه و ناوه روکه مه هه ندی جیاوازیان هه یه. زۆر جار له رووی خه یاله وه چیرۆکیش

په‌ندی پێشینان، مه‌ته‌ل، رازونیا، دووان و قسه‌ی نه‌سته‌ق و ئامۆژگاریه‌ ئۆلی و ئایینییه نه‌نوسراوه‌کانی پێوه‌ندی‌دار به‌ ده‌وره‌ی یه‌که‌می سه‌ره‌له‌دانی په‌خشانی کوردی، واته قۆناغێک که له سه‌ده‌ی حه‌وته‌می زاینییه‌وه تا کۆتایی سه‌ده‌ی نۆزده‌هه‌م ده‌خایینی، لێ ده‌ربوێرین¹ و وه‌کوو میژووونوسانی وێژه‌ی کوردی په‌خشانه‌کانی عه‌لی ته‌رماخی (1591-1653)،² مه‌لای ئینو ئاده‌م (1751-1844)،³ مه‌ولانا خالیدی شاره‌زووری

ده‌چیته‌وه سه‌ر نه‌فسانه به‌لام زۆر له ژبان دوور ناکه‌وێته‌وه، با قاره‌مانه‌که‌ی چیرۆک هه‌ندێ کاریش بکات که له زه‌ی مرۆفدا نه‌بێ. ب‌پروانه:

مسته‌فا ره‌سوول، عیززه‌دین (1970). ئه‌ده‌بی فۆلکلۆری کوردی، لیکۆلینه‌وه. به‌غدا: چاپخانه‌ی دارالجاظ. ل. 18.

1. سه‌جادی، عه‌لانه‌دین (1978). ده‌قه‌کانی ئه‌ده‌بی کوردی. به‌غدا: کۆری زانیاری کورد. ل. 143.

2. پروفیسۆر قه‌ناتی کۆردۆ به‌گێڕانه‌وه له نووسینه‌که‌ی ئه‌لێکساندر ژابا ده‌لێ که ته‌رماخی «خه‌لکی گۆندی ته‌رموخییه، مرۆفێکی زۆر زانا و شاره‌زای زۆریه‌ی زانسته‌کان بووه، زمانه‌کانی عه‌ره‌بی، فارسی، ترکی و کوردی باش زانیوه، زۆر گه‌راوه، چووه‌ته‌ به‌غدا، مووسل، بادینان و سۆران. به‌زاراوه‌ی کرمانجی قه‌ولبیه‌کانه، کورێد وه‌ته‌ن، موریایا قوت، ژيانا حه‌قیقه‌ت خه‌ونه، سه‌رف و نه‌حا [نه‌حوا] کورمانجی نووسیه‌وه». بۆ زانیاری زیاتر ب‌پروانه:

Kurdo, Qanatê (1983). Tarixa Edebyeta Kurdi (1). Stokholm: weşanên Roja Nu. r. 16.

3. محهمه‌د کوری ئاده‌م کوری عه‌بدوڵلا (1130-1223) ناسراو به‌ «مه‌لای ئینو ئاده‌م» له‌ گۆندی «روستی» ی باله‌کایه‌تی باشووری کوردستان له‌دایک بووه؛ ئه‌و له سه‌رده‌می ده‌سه‌لاتی «میر بداخ خانی موکری» دێته «مه‌ها‌باد» و بۆ ماوه‌ی 35 سا‌ل له‌م شاره‌ نیشته‌جێ ده‌بێ. ئینجا، ده‌چیته «رواندز» و دواجار، به‌هۆی هه‌ندێ نا‌کۆکی له‌گه‌ڵ «میر محهمه‌دی رواندز»، پوو له‌ گۆندی «روستی» ده‌کا و له‌ کۆتاییدا له «دیلزه» ده‌گه‌ڕسته‌وه. ناوبراو به‌شێکی کتیبی «جواهرالمقول» ی خۆی بۆ شه‌رحی نامێکه‌ی «عویسه‌ ابن مالک» ته‌رخان ده‌کات و په‌راویزێکیش به‌ زمانی کوردی به‌سه‌ر نامێکه‌ی ناوبرا‌دا له‌ سا‌لی 1205 کۆچی ده‌نووسێ، که ئه‌م په‌راویزه‌ کوردییه‌ وه‌کوو یه‌کیک له‌ ده‌قه‌ کۆنه‌کانی په‌خشانی کوردی دێته‌ ئه‌ژمار. شایۆی ئاماژه‌یه‌ که ئه‌م ده‌قه‌ تاوه‌کوو ئێستا له‌ به‌رده‌ستدانییه‌ و ئه‌وه‌ی بزانێ مامۆستا مه‌سه‌عوود محهمه‌د یه‌که‌م که‌س بووه‌ که تۆزی فه‌رامۆشی له‌سه‌ر ئه‌م تیکسته‌ ته‌کانده‌وه. بۆ زانیاری له‌م باره‌وه‌ ب‌پروانه:

محهمه‌د، مه‌سه‌عوود (1974). پێشه‌کی له: به‌رکوتیکی خه‌رمانی کوردناسی له‌ ئه‌وروپا. به‌غدا: چاپخانه‌ی کۆری زانیاری کورد. ل. ژ.

هه‌روه‌ها بۆ ورده‌کاری زیاتر له‌سه‌ر ئه‌م زانا و تیۆلۆجیسته‌ کورده‌ ب‌پروانه:

ئه‌حمه‌دیان، ئه‌حمه‌د (2017). عه‌لامه‌ ئینو ئاده‌م، زانا و پۆشنییر و بلیمه‌تی تاقافه‌ی کورد. پامان. ژ. 241. ل. 148-156.

نہ قسبہ نندی (۱۷۷۹-۱۸۲۷)،^۱ مہلا مہموودئ بازیدی (۱۷۹۷-۱۸۶۳)^۲ و شیخ حسینی قازی (۱۷۹۱-۱۸۷۰)^۳ وہ ک خالی دہسپیکی ئەم چہشنہ ئەدەبیہ نووسراوہ پیناسہ بکہین، دەر دە کەوئ کہ تەمەنی پەخشانی نووسراوی کوردی لە چاو چەشنی هۆنراویدا گەلیک کورتە؛ ماوہ کورتیی ئەم جۆرہ ئەدەبیہ نامازەہ بە باری نالەباری گشت بارەکانی ژبانی کوردان؛ لە وەھا هەلومەرجیکی ہزری و کۆمەلایەتدایە کہ دەقیکی کہمی پەخشان بەرہەم دئ و ئەوہندەشی کہ تۆمار کرابن، زیاتر ہەلقولای کۆمەلگەہی نەریتی و پپووستیی کاروباری ئایینی بوہ. ئەم پەوتە تانیوہی سەدەہی نۆزدەہەم و قوناغی دووہەمی سەرہەلدانی پەخشانی نووسراوی کوردی پاش ئیسلام، واتە ئەو کات و ساتەہی جفاکی کوردی ئالوگۆر بە خۆیوہ دەبینی و خۆی لە بەرانبەر جیہانی مۆدیرن و ئایدیا نووییەکاندا پیناسە دەکا، بەر دەوام دەبێ. لەم چەر خەدایە کہ پەوشیکی جفاکی و گوتاری دیتە ئاراوہ، بە جۆریک کہ تاک خۆی بە شیوازیکی تر پیناسە دەکا و لە پوخساریکی تر و بە ناوہرۆکیکی دیکەوہ خۆی و خەمەکانی دەر دەبرئ. ئالەم ساتەوہختەدایە کہ پەخشانی کوردی دەبووژیتەوہ و دەبیتە ہەلگری

۱. پەخشانە کہی مەولانا خالید بریتییە لە «عەقیدەہی کوردی» یا «عەقیدە نامەہی کوردی» کہ بە پیتی ہەندئ بۆچوون، ئەو تیکستە پیندە چن لەنیوان سالیانی ۱۸۱۱-۱۸۲۳ و ئەوکاتەہی مەولانا خالید لە کوردستان بوہ، نووسراہن. جگہ لەو ریکەوتە، کہ سانیکی تر ۱۸۱۶/۵/۱۸ (۲۴ی مەحرەمی ۱۲۳۴) وەک ریکەوتی نووسینی دەستووسی ئەم پەخشانە دەزانن. شیوازی نامازەہی ئەم کارە بۆ ہەوئل جار لە سالی ۱۹۸۱ بۆلای بووہتەوہ.

۲. مەلا مہموودئ بازیدی (بایەزیدی) نووسەر، ئارشیفیست، وەرگێر و میژوونوسی کورد، خواہنی چەندین بەرہەمە وەکوو چیرۆکی مەم و زین، عادات ورسوماتنامە اکرادیہ، تەواریخی قدیمی کوردستان و ہەر وہا چەند حیکایەتیشی بە زمانی کوردی ہەہی. جگہ لەوانە، شیوازی نامازەہی کہ بازیدی وێرای «ئەلیکساندر ژابا» بە نووسینەوہی گەلیک دەقی پربایەخی میژوویی و ئەدەبی و ہەر وہا گواستەوہیان بۆ پەرتووکخانەکانی ولاتی رووسیا، میراتی کەلتوری کوردیان لە فەوتان رزگار کردوہ. بۆ زانیاری زیاتر لەسەر بازیدی و بەرہەمەکانی دیکەہی بڕوانە: بایەزیدی، مەلا مہموود (۲۰۱۵). عادات ورسوماتنامەہی اکرادیہ (داب و نەریتی کورد). پیشەکی و وەرگێزان: شوکریرە پەسول ئیبراہیم، سلیمانی: ناوہندی میژوویی جەمیل رۆژبەبانی. ل. ۵-۷.

۳. پەخشانە کہی شیخ حسین قازی بریتییە لە مەلوودنامەیک و ابەقسەہی عەلانەدین سەجادی، لە سالی ۱۲۶۰ی کۆچی دانراوہ و سالی ۱۹۳۵ی زاینی لەلایەن «مەلا عبدولکەریم حاجی ئەحمەدی ہەکرزیایەوہ لە بەغدا چاپ کراوہ.

چەندین چەشنی تازە وە کوو پۆژنامە، نامە نووسین، وتووێژ و چیرۆکی کوردیش کە بەر لەو «بریتی بوو لەو سەرگوزەشت و حەقاییەتە کە لە مێووویەکی پێشینا پرویان داو و پاشان بە شەوان لە گۆی ئاگردانە کانا دانیشتون، یەکیکی بۆی گێراونەتو و ئەوانیش بە سۆزیکە و گۆییان لێ گرتوو»،^١ بەرگی ژبانی کۆچەرایەتی دادەدرێ و مژاری خۆی لە شەڕ و شوور و تیکە لاوی و زۆر و بیا و دەگۆرێ و بێ دەنیتە ژبانیکی نوێ، پەل داویتە نیو ناخی کۆمەلگە و بە شوێن چارەسەریی تەنگوچە لە مەکانیدا دەگەرێ و تاییەتە ندییەکی فرە پەهەند و فرە دەنگ بە خۆیە و دەگرێ.^٢

لە پێوەندی لە گەڵ گێرانی و دەستەبەرکردنی کوردی، دەردە کەوێ ئەم ژانرە بەهەر دوو چەشنی پۆمان و چیرۆک (بەهەر دوو روخساری کورت و درێژە وە) سەرەتا لە شوێنگەلێک گور و وە بچمی گرتوو کە لە وییدا دەستەبەر بوونی رێژەیی مافی کەلتوواری، چاپەمەنی (گۆفار، پۆژنامە و هتد) و پێوەندی و کرانە و بەر و جیھانی دەروە، بەر لە شوێنەکانی تر لە ئارادا بوو. لێرەدا یە کە دوو مەلەبەند لە کوردستان، واتە سلێمانی^٣ و ئێرەوان^٤ بەر لەوانی تر دەبنە سەرشار و جەق و کورەکی پەسکان و

١. سەجادی، ناماژە پیکراو... III، ل. ١٦٨.

٢. سەجادی، ناماژە پیکراو... II، ل. ١٧١.

٣. دوابەدوای شەری یە کە می جیھانی و هەر سەھیتیانی ئێمپراتوریای عوسمانی، بە چەندین شیو، رۆشنیری کورد لە عیراق گەشە دەکات و دەرفەت بۆ دەرهکوتنی یە کە مین چیرۆک بە زاراوەی کوردیی ئێوەراست دەپەخسێ، کە ئەم دەرهتەتەنگە لە بریتین لە: یە کە م. گە پانەوێی رووناکبیران، ئەفسەران و وێژە فانیان کورد لە ئەستە مەبۆل و گواستەوێی بیرێ تازە گەری لە لایەن ئەوانە وە، دوو هەم. بوونی دەسەلائی بریتانیا لە مەلەبەندە و رێگە خۆشکەر بوونی بۆ بەر و روو بوونەوێ کوردان لە گەڵ جەمگەل و تیکە ی جۆراوجۆری مۆدێرن، سێهەم. دامەزرانی دوو بنکە ی سەرەکی چاپ (بەلەدیه) لە سلێمانی و (زاری کرمانجی) لە پەواندز و دەکردنی ١١ گۆفار و پۆژنامە لە ماوێ کە مەر لە دە سالدا (١٩٢٧-١٩١٨) و چوارەم. خۆیند و نووسین بە زمانی کوردی. بر وانه:

عارف، حسیین (٢٠١١). چیرۆکی هونەری کوردی ١٩٢٥-١٩٦٠. هەولێر: دەزگای چاپ و بڵاوکردنەوی ئاراس. ل. ١١ و ١٢.

٤. لە قونای یە کە می پاش شۆڕشی ١٩١٧ ی پووسیا، لیکۆلێنەو لە سەر چاندی گەلان و یە کە لەوان کەلتوواری کوردی پەرە دەستێن و لەو بورا، چوار ناوێندی لیکۆلێنەوێ کوردی لە شارەکانی ئێرەوان، لێنینگرا، مۆسکۆ و باکۆ

فراژووبوونی ئەم ژانرە مۆدێرنە لە ئەدەبی کوردیدا.^۱ هەر لەم ئاوارەدایە کە بە پێچەوانەی ئەزموونی میژووی ئەدەبی گەلانی پۆژناوا، بەر لە دەرکەوتنی پۆمان، کورتەچیرۆک و چیرۆکی هونەری کوردی بە چیرۆکگەلیکی وەک «شویش» ی فوئاد تەمۆ^۲ و «لەخەوما»^۳ ی جەمیل سائیب^۴ دەرەدە کەوێ و پەخشانی کوردی ژانریکی نوێ

داده‌مەزێ. لە پێوەندی لە گەڵ تێڕوان وەک شوێنی سەرھەڵدانی یە کەم پۆمانی کوردی، گەلیک بەستینی لەبار بۆ بەرە و گەشەیی کەلتوری کوردی لەو ناوچە یە دەرەحسینی کە لەو بارەو دەکرێ نامازە بە دانانی ئەلفوئیی کوردی، پادبۆی کوردی، پۆژنامە، قوتابخانە و خوێندنی کوردی، لێژنە ی کۆکردنەوی کەرەستە ی زمانەوانی و ئەنتۆگرافی فولکلۆری کوردی بە سەرپەرەستی ئەمین ئەفدال و حاجیی جندی، پیکھینانی کۆفرانسێ کوردناسی، بلابوونەوی چەندین فەرھەنگۆک، فەرھەنگی زمانی و زاراوی زانستی، چاپی چەندین کتیی پۆژمان، فۆلکلۆر و ئەنتۆگرافی، بکری. بۆ زانیاری زیاتر لە سەر ئەم مژارە ج لە تێڕوان و ج لە سێ ناوەندە کە ی تر بروانە:

حاجی مارف، ئەورەحمان (۱۹۷۴). لەبارە ی کوردناسیەو لە پووسیا و یەکیەتی سۆفیەت. لە: بەرکوتیی خەرمانی کوردناسی لە ئەوروپا. بەغدا: کۆری زانیاری کورد. ل. ۷۴-۱۳۲.

۱. حسین عارف لەو بارەو باس لە جوار ناوەندی پۆشنیری پاش شەری جیهانی یە کەم و دووھەم دەکا کە لەویدا بەستین ساز دەبێ بۆ دەرکەوتنی دەقی پەخشان و چیرۆکی کوردی کە ئەم ناوەندانە بریتی بوون لە سلیمانی، تێرەوان، شام و مەھاباد. بروانە:

عارف، حسین (۱۹۶۰). چیرۆک و چیرۆکی شانۆیی کوردی لە نیو سەدە ی پاپرودا. گۆفاری بلیسە (۹).

۲. ئەم بەرھەمە سالی ۱۹۱۳ لە لایەن «فوئاد تەمۆ» ی کۆری «توفیق بەگ» ی شاری «وان» لە ژمارە کانی ۱ و ۲ ی گۆفاری «پۆژی کورد» لە ئەستەمبوول بە پیتی کوردی و لەژێر سەردێری «چیرۆک» بلابوون کراوەتەو کە بە سەرھاتی باوکیکی شوان و مێرمندالیکە بە ناوی «شویش». سالی ۲۰۰۶، «مەحمود لەوێندی» بۆ سەر پیتی لاتین دەبگوازیتەو و هەر بە ناوی قارەمانی سەرەکی چیرۆکە کە وانا «شویش» بلابوون دەکاتەو. جگە لەو، لە ژمارە ی سێھەمی ئەو گۆفاردە چیرۆکیکی تر بە ناوی «چیرۆکی کرمانجا» لە نووسینی «کندو» ھەبە و لە ژمارە ی چوارەمە کە شیدا نووسەریک بە ناوی «بابی رەشو» ھەر لەژێر سەردێری «چیرۆک»، کورتەچیرۆکیک بلابوون دەکاتەو. بروانە:

پۆژی کورد گۆفاری جفاتی «ھێفی» ی قوتابیانێ کورد، ئەستەموول ۱۹۱۳ (۲۰۰۵). ئامادەکردن و لیکۆلینەوی عەبدوللا زەنگەنە. سلیمانی: بنگە ی ژین.

ھەرەوھا بروانە:
Delikaya, Ömer (2014). Çîrokeke nivcomayî: Şewêş. Wêje û Rexneyê.h. 1, r. 24-27

۳. چەند بەشی ئەم چیرۆکە سالی ۱۹۲۵ و لە گۆفاردە کانی «ژیانەو» و «ژیان» بلابوون کراوەتەو و پاشان لە سالی ۱۹۷۵ لە لایەن مامۆستا «جەمال بابا» ھەو پێشەکی لەسەر دەنووسری و لە کۆری زانیاری کورد لە بەغدا چاپ و بلابوون کەرتەو.

۴. حسین، ھیمداد (۲۰۰۷). چیرۆکی هونەری کوردی سەرھەڵدان تا گۆفاری گەلوئیز. لە: دەروازە ی کە بۆ پەرخەنی ئەدەبی کوردی، ھولتیر: دەزگای توئیزینەو و بلابوونەوی موکریانێ. ل. ۷۹ و ۸۰.

به خۆیهوه ده‌بێتی^۱ و دواتر، له‌لایهن نووسه‌رانی تر و به یارمه‌تی چاپه‌مه‌نیی ئه‌وسا ئاو‌زی‌گ ده‌بێ و ده‌گاته چله‌پۆیه، به‌چه‌شنیک که ده‌کرێ ئه‌م سه‌روه‌بنده‌وه‌ک قۆناغی‌کی زی‌رین له‌گێڕانه‌وه‌ی نوژینی کوردیدا ناو‌دی‌ر بکری.^۲

دوای ده‌رکه‌وتنی چیرۆکی مۆدی‌رنی کوردیه‌ که پ‌رۆمانی کوردی له‌ به‌س‌تی‌ن‌یک‌ی سیاسه‌ت‌لێ‌دا‌راودا^۳ چاوی به‌ جیهانی په‌خشانی ئه‌ده‌بی کوردی ده‌پشکوێ و له‌نی‌وره‌وشی ریزه‌پ‌ر و ئاوارته‌ی کورد له‌ سۆفیه‌تستان به‌رزوه‌ ده‌بی؛ دۆخ‌یک که له‌ودا کوردانی ئه‌م مه‌له‌بنده‌ ئه‌گه‌رچی له‌لایه‌ک به‌س‌تی‌نیان بۆ په‌ره و پ‌یش‌که‌وتن و ده‌رپ‌رینی که‌لتووری پ‌ی‌ ده‌دری، به‌لام له‌لایه‌کی تره‌وه‌ راو ده‌نرین و دوور ده‌خ‌ری‌نه‌وه‌ بۆ ئاسیای نی‌وه‌راست

۱. به‌بی‌تجه‌وانه‌ی ئه‌م بۆ‌چوونه، فه‌ره‌اد پ‌یرب‌ال سه‌ره‌تای ده‌س‌تی‌ن‌یک‌ی چیرۆکی کوردی ده‌گه‌ر‌ن‌ی‌تته‌وه‌ سه‌ر «مه‌م و زین» یه‌ مه‌لا مه‌حموودێ با‌زیدێ له‌ سا‌لی ۱۸۵۶دا. لێ‌ره‌دا ئه‌وه‌ی لێ‌کۆله‌رانی بواری می‌ژووی ئه‌ده‌بی کوردی با‌سی لێ‌وه‌ ده‌که‌ن ئه‌مه‌یه‌ که ئه‌م چیرۆکه‌ زیاتر تابه‌ت‌مه‌ندیی هه‌قه‌یه‌تیکی فۆلکلۆری هه‌یه‌ که له‌سه‌ر داوای ئه‌لێ‌کساندر ژابا نووسراوه‌ته‌وه‌ و نووسینه‌وه‌ی کورن‌کراوه‌ی مه‌م و زینه‌که‌ی «ئه‌حمه‌دی خانی»یه. بۆ خوێندنه‌وه‌ی زیاتر له‌سه‌ر هه‌قه‌یه‌تی مه‌م و زینی با‌زیدێ بر‌وانه:

پ‌یرب‌ال، فه‌ره‌اد (۲۰۱۰). مه‌لا مه‌حموودێ با‌یه‌زیدێ ۱۸۶۷-۱۷۹۹، یه‌که‌مین چیرۆک‌نووس و په‌خش‌ان‌نووسی کورد. هه‌ولێر: ده‌زگای چاپ و ب‌لا‌و‌کردنه‌وه‌ی ئاراس. هه‌روه‌ها بر‌وانه:

با‌یه‌زیدێ، مه‌لا مه‌حموود (۲۰۱۰). ئیکه‌مین چیرۆکا کوردی: چیرۆکا (مه‌م و زین) یا مه‌لا مه‌حموودێ با‌یه‌زیدێ. سا‌خ‌رنا: ره‌شید فندی. هه‌ولێر: چاپ‌خانه‌ی سپ‌رێز.

۲. له‌م قۆناغه‌دا‌یه‌ که دوابه‌داوای له‌خه‌وما‌ی جه‌میل سا‌ئیب، ئه‌حمه‌د موختار جاف له‌ سا‌لی ۱۹۲۷-۱۹۲۸دا، «مه‌سه‌له‌ی ویزدان» ده‌نووسی. پ‌اشان، که‌سانیک‌ی وه‌ک مه‌حمه‌دعه‌لی کوردی په‌ره‌ به‌و ژانره‌ ده‌ده‌ن. له‌ سا‌له‌کانی ۱۹۳۹-۱۹۵۰دا، چیرۆک‌نووسانی پ‌ژژنامه‌ی «گه‌لاوێژ»، واته‌ شا‌کر فه‌تاح و عه‌لاه‌ده‌دین سه‌جادی ئه‌و هه‌نهره‌ ده‌گه‌ی‌ننه‌ ئاس‌تی‌کی به‌رز و دوابه‌دا‌ی ئه‌وانیش نووسه‌رانی تری سه‌ربه‌ب‌لا‌و‌کراوه‌ی «ده‌نگی گیتی تازه»، واته‌ حوس‌ین حوزنی موکریان‌ی، د‌لسۆز، ئی‌حسان مسته‌فا و فایق زی‌وه‌ر چیرۆکی کوردی به‌ره‌و ئاراس‌ته‌یه‌کی باش ده‌بن. له‌ به‌شی کوردیی با‌کووریشدا، له‌گه‌ڵ ده‌رکه‌وتنی پ‌ژژنامه‌ و گو‌فاره‌ کوردیه‌کانی وه‌کوو «پ‌ژژی کورد»، «هاوار» و «پ‌رونا» به‌س‌تی‌نی گه‌شه‌ی چیرۆکی کوردی چ‌تی ده‌بی و له‌و ئی‌وه‌دا، نووسه‌رانی‌کی وه‌کوو جه‌لاه‌دته‌ به‌درخان، قه‌دری جان، فوئاد جه‌میل پ‌اشا، عوسمان سه‌بری، نوره‌دین زازا و هت‌د له‌پ‌ر‌گه‌ی به‌ره‌مه‌کانیانه‌وه‌ یارمه‌تیه‌کی باشی ئه‌و ژانره‌ ده‌که‌ن.

۳. حه‌لیم یووسف له‌سه‌ر ئه‌م با‌وه‌په‌یه‌ که په‌وتی له‌دا‌یک‌بوونی پ‌رۆمانی کوردی گر‌ید‌راوی سیاسه‌ت بووه، به‌چه‌شنیک که به‌ره‌می هه‌ر سه‌ن پ‌یش‌ه‌نگی پ‌رۆمانی کوردی، واته‌ عه‌ره‌ب‌ین شه‌مۆ (شوانی کورد)، د. په‌حیم قازی (پ‌یش‌مه‌رگه‌) و ئیبراهیم ئه‌حمه‌د (ژانی گه‌ل) له‌ژێر کارب‌ه‌ری سیاسه‌ت و کارت‌یکه‌ریی که‌سایه‌تی سیاسی ئه‌واندا بووه. بر‌وانه:

Yüsv, Helim (2011). Romana Kurdî (Kurmancî û Zazakî 1930-2010). Ronahî. r. 5&6

و بره مافه پیدراوه کانشیان لی دهستیریتته وه^۱، یان نه وهی که ئیزنی که لته کردنه وهی که له پووری نه ته وه بییان ده دهنج، به لام له هه مان کاتدا باده لینی ده رگه و ده لاقه ی نۆرین و هه ناسه کیشانیان لی ده ئاخرنی و تیل و رپی پیوه ندیسان به کوردانی ناوچه کانی تر لی داده خری و گه لیک به ره به ست و پارزۆنگی سیاسی له به رده م ئامانوشیانی فکری و فره هنگی له نیوانیادا داده نری. له دۆخیکی ئاوا ناله باردایه که زانیاران و پروناکییرانی ئەم مه لبه نده سه ره رای که ندوگۆسی به رده میان له سه ر پپی خۆیان پاده وه وستن و به شۆمۆتۆ کردنه وهی ئە ده بی زاره کی و به ئاراسته کردنه وهی له قه واره یه کی نویدا سه ره له نوئ هه نگاو یکی جیدی ده نیتته وه و که لتووری کوردی به ره و ئاستیکی پیشکه وتو وانه تر ده بن^۲، به چه شنیک که ده کری بلین و پژهی مۆدیرنی کوردانی سۆقیه ت به گشتی و ئه رمه نستان به تاییه تی، له دۆخیکی ئالکاودا به ژه کی فۆلکلۆر فرچکی گرتووه، بازه له بووه و پاربردووی کردووه ته به رده بازی قه له مبازی داها توو.

له م به ستینه دایه که له پال رۆژنامه ی «ریتاتازه» و له ولاتیکدا که یه که م کۆنفرانسی جیهانیی زمان و و پژهی کوردی له ئامیز ده گری و یه که مین رادیوی لی داده مه زری و هه وه لین فیلمی سینهمایی کوردیی لی به ره م دی، یه که مین رۆمانی کوردیشی تیدا ده نووسری. هه رو هه، له زاگه ی پیتۆل، پر بیر، بویت، که له نووسه ر، ئاکادمیست، هۆزانقان و و پژه فانانیککی وه ک پرۆفسۆر قه ناتنی کوردۆ، عه لیل عه بدو پر هه مان، حه جیی جندی، ئەحمه دی حه پۆ، سه عیدی ئیبۆ، ئەگیدی خدۆ، جه لیلی جه لیل، تۆسنی ره شید، جاسمی جه لیل، شکوی حه سه ن، ئەحمه دی میرازی، وه زیری نادری، وه زیری ئە شۆ، ئەسه که ری بۆیک، عه زیزی گه رده ن زه ری، فه ریقی ئۆسۆ و هتد، عه ره بی شه مۆ هه لده که وی و به کار و پرۆژه کانی که بریتی بوون له «نووسینه وهی و پژه ی زاره کیی کوردانی قه فقا سیا،

1 . Otto Pohl, Jonathan (2017). Kurds in USSR, 1917-1956. Kurdish studies. 5 (2). 32-55.

2 . Gören, Ebubekir (2013). Di Romanên Erebê Şemo de Folklorê Kurdî. (Teza Lîsansa Blind şaxa makezanîsta ziman û çanda kurdî). Zanîngeha Mardîn Artukluyê, Turkey. r. 10.

ستانداردکردنی زمانی کوردی، سه‌رووده‌روودان و ئابوورکردنی که‌شیک و ئیژه‌ی له‌ئهرمه‌نستان، پاژه و گه‌شه‌دانی هه‌ست و په‌تی کوردایه‌تی، دۆزینه‌وه‌ی کۆمه‌لیک شیوازی نوێ بۆ گێڕانه‌وه، نۆژن و نۆژینکردنه‌وه‌ی ئه‌ده‌بی کوردان^۱، میدالیای شانازی مۆدیرنسازی و ئیژه‌ی کوردانی سۆفیه‌ت له‌سه‌ر سینگی هه‌لده‌واسی.

ژیان و به‌ره‌می عه‌ره‌بی شه‌مۆ

سالی ۱۸۹۷ له‌گوندی سووسوزی سه‌ره‌به‌شاری قارس، عه‌ره‌بی شه‌مۆیی ناوه‌ته‌ جه‌غزی ژیان. له‌به‌ر زاینی زمانه‌کانی کوردی، ئه‌رمه‌نی، پرووسی، ترکی عوسمانی و یونانی، له‌گه‌رمه‌ی شه‌ری یه‌که‌می جیهانی و له‌نیوان سالانی ۱۹۱۴-۱۹۱۶دا، وه‌کو وه‌گێڕ له‌ئهرته‌شی پرووسیای تزاری داده‌م‌زری. سالی ۱۹۲۰ ده‌چیته‌ زانکۆی لازاریانی مۆسکۆ و ئینجا سالی ۱۹۲۴ ده‌گه‌رپه‌ته‌وه‌ ئه‌رمه‌نستان و له‌ناوچه‌ی ئه‌له‌گه‌ز به‌ کاری فه‌ره‌نگی و کۆمه‌لایه‌تی دژی باری باوی سه‌رده‌می خۆی ده‌وه‌ستیتته‌وه.^۲ هه‌ر له‌وه‌سه‌ره‌به‌نده‌دا و له‌سالی ۱۹۲۷، کۆمیساریای رۆشنیری و په‌روه‌ده‌یی حکومه‌تی ئه‌رمه‌نستان، ئه‌و و زمانناسیکی ئاسووری به‌ناوی ئیسحاق مارۆگولوف (۱۹۳۳-۱۹۶۸) پاژه‌سپیری بۆ ئاماده‌کردنی ئه‌لفوویی نوێی کوردی به‌تیپی لاتین^۳ که‌ به‌ر له‌وه، نووسینی

1 . Uzun, Mehmed (1992). *Destpêka Edebiyata Kurdi: lêkolên*. Ankara: Weşanan Beybûnê. r. 70.
2 . Boyik, Eskerê (2004). *Nûra Elegezê: çend dîdem ji edebiyata kurdên Ermenîstanê*. Oldenburg: Dengê Êzîdîyan. r. 23-24.

۳. له‌و پێوه‌ندییه‌دا، شاکه‌لی له‌سه‌ر ئه‌م باوه‌ر په‌که‌ سه‌پاندنی ئه‌لفوویی ئه‌رمه‌نی به‌سه‌ر کورداندا و هه‌روه‌ها گۆرینی ئه‌لفوویی ئه‌وان بۆ لاتین و کرلیک، نه‌ته‌نیا بۆ خه‌مه‌تکردن به‌وان نه‌بوو، به‌لکۆو سیاسه‌تیکی زمانی بووه‌ که‌ له‌ دواساله‌کانی (۱۹۲۰) هه‌ ده‌ستی یه‌ کردووه‌ له‌ پێتساو تواندنه‌وه‌ی کوردان و نامۆکردنیان له‌ میراتی پاپ‌دوو و پچیرانی پێوه‌ندیان له‌گه‌ل ئه‌ده‌ب و ئاوه‌زی کوردانی تر. پروانه:

شاکه‌لی، فه‌هاد (۲۰۱۰). کورده‌کانی سۆفیتی جارن له‌: که‌ بازنه‌ و لاکیشه‌کان هه‌لده‌وه‌شیتته‌وه، ناخوته‌ی سیاسی و فه‌ره‌نگیی کورد؛ دویتن و ئه‌مرۆ. هه‌ولێر: ده‌زگای چاپ و بڵاوکردنه‌وه‌ی ئاراس. ل. ۲۲۳-۲۴۸. هه‌روه‌ها پروانه:
شاکه‌لی، فه‌هاد (۲۰۰۹). زمانی کوردی له‌ ئاستانه‌ی سه‌رده‌میکی تازه‌دا. سلیمانی: مه‌لبه‌ندی کوردۆلۆجی. ل. ۳۶-۵۷.

کوردی له‌م ولاته‌دا به‌پیتی ئه‌رمه‌نی و له‌سه‌ر بنه‌مای کتیبی «شه‌مس» (۱۹۲۱) ی «هاکوب خازاریان» بووه. ^۱ پرۆژه‌ی ناوبراو له‌لایه‌ن ئه‌م دوو که‌سه‌وه له‌سالی ۱۹۲۸ دا دیته‌ته‌واوکردن و دواتر له‌سالی ۱۹۲۹ دا وه‌ک یه‌که‌مین په‌رتووکی کوردی به‌تیپی لاتین له‌جیهان به‌ناوی «خۆبه‌خۆ هین بوونا زمانێ کوردی» ^۲ چاپ و بلاو ده‌بیته‌وه.

عه‌ره‌بی شه‌مۆ هاوکات وه‌ک یه‌کێک له‌دامه‌زریته‌رانی رۆژنامه‌ی «پیتاتازه» له‌به‌ره‌و پێشبردنی رۆژنامه‌نووسی کوردیدا رۆژێکی به‌رچاو ده‌گیرێ. شیاوی ئاماژه‌یه‌که‌ پرۆژه‌هزری و که‌لتوو‌ریه‌ کانی به‌نوسین، رادیۆفانی، رۆژنامه‌گه‌ری و وانه‌بێژی له‌په‌یمانگه‌ی مامۆستایان بۆ فیکاریی زمانی کوردی نایه‌نه‌برانی، به‌چه‌شنیک که‌سالی ۱۹۳۱ به‌شیوازی ئاکادامیک له‌به‌شی رۆژه‌لاتناسی زانکۆی لێنینگراد و پیرای پروفیسۆر قه‌ناتی کۆردۆ گه‌لیک توێژینه‌وه له‌سه‌ر مژاری کوردناسی پیشه‌که‌شی په‌رتوو‌خانه‌ی کوردی ده‌کا.

له‌په‌وه‌ندی له‌گه‌ل ژبانی عه‌ره‌بی شه‌مۆ گه‌لیک هه‌وراز و نشیو به‌دی ده‌کری. بۆ وینه، سالی ۱۹۳۷ تا ۱۹۵۶ له‌لایه‌ن ده‌سه‌لاتی سۆسیالستییه‌وه له‌زیدی خۆی بۆ «سیبیریا» دوور ده‌خریته‌وه و پاش مردنی ستالین، ده‌گه‌ریته‌وه ئه‌رمه‌نستان و له‌و کاته‌دا به‌که‌ له‌لایه‌ن رووسیایه‌وه خه‌لاتی «ئالای سوور» و «دۆستایه‌تی گه‌لان» ی پێ‌ده‌دری. هه‌روه‌ها، له‌لایه‌ن «کۆری زانیاری کورد» له‌به‌غدا وه‌ک ئه‌ندام وه‌رده‌گیرێ و سه‌ره‌نجام سالی ۱۹۷۸ مالاوایی له‌ژبان ده‌کا.

ئه‌و جگه‌ له‌کتیبی فیکاریی زمانی کوردی و رۆمانی شوانی کورد، چه‌ن‌دین رۆمانی دیکه‌ی وه‌کوو به‌ربانگ (۱۹۵۸)، ژيانا به‌خته‌وه‌ر (۱۹۵۹)، دم‌دم (۱۹۶۶) ^۳ و خۆپۆ

1. Gürtürk, Eyyü (2016). Bandora Rêbazza Realîzma Civakparêz Di Romana Şivanê Kurmanca De. bingöl üniversitesi yaşayan dilfer enstitüsü. 2(3). r.184.

2 . xwe bi xwe hînbûna zîmanê kurdî.

۳ . ئه‌م رۆمانه‌ له‌لایه‌ن شکور مسته‌فاوه‌ کراوه‌ته‌ کرمانجی خواروو، هینمن موکریانی پیشه‌کی بۆ نووسیه‌وه سالی ۱۹۷۵ له‌لایه‌ن کۆری زانیاری کورد له‌به‌غدا چاپ و بلاو کراوه‌ته‌وه.

(۱۹۶۹)ی نووسیوه. جیا له مانه، چه ندين چیرۆك^۱، وەرگيران^۲، وتار^۳، ههلبهست^۴ و ههروهها، شائۆنامهيه كيشى له ژير ناوى «كوردین ئهرمه نستانى» بهرهم هیناوه.

شوانی کورد: ناوهروك و رهههندهكان

شوانی کورد وهك ههلقولایى یادگه و بهرهمى بیرهوهرى^۵ يه كيك له تۆره فنانانى كوردی ئهرمه نستان و سهراوه گرتوو له ههست و نهستى نۆستالۆژيكي ئاويته بووى بیری زال به بان نه ده بیاتى ئه و كاتى پرووسیا و ئهرمه نستان له گه ل فۆلكلۆر و نه ریتی كوردانى ئه م به شه یه، كه له نيو ميژووى ئه ده بى مۆديرنى كوردیدا خاوه نی پله و پیگه یه كى شیاوى سه رنجه .

گرنگی ئه م ده قه له مه دایه كه جگه له وه ی له بواری ميژووییه وه وهك يه كه مين بهرهمى ژانریكى مۆديرنى و یژه یی له نيو كورداندا پیناسه كراوه و وه كوو كاریكى

۱. «كوردین ئه له گه ز»، چیرۆكیكى درێژه كه له سالی ۱۹۳۶دا بلاو بووه ته وه و وهك درێزه ی پۆمانی شوانی كورد پیناسه ده كرى، كه ژبانی كوردانى ئهرمه نستان پاش سهركه وتنى شۆرشى ئۆكۆبر نیشان ده دا. له و چیرۆكه شدا خودى نووسه ر قاره مانى داستانه كه یه، به لام به ناویكى تر و جیا له ناوى كاراكته رى پۆمانى شوانی كورد ده رده كه وئ.

۲. له سالی ۱۹۳۰، بهرهمى شائۆكارى ئهرمه نی «ئه لكساندر ئاراراتیان» ی به ناوى «كۆچه كى» ده روه ی، ی وەرگيراوه ته سه ر زمانى كوردی.

۳. وتاره كانى بریتى بوون له «ئه مير لىن» (۱۹۳۰)، «رینا شۆرشا ئۆكۆبرى» (۱۹۳۰)، «كۆلخۆز و كای وئ ژ گوندياره» (۱۹۳۰)، «ل سه ر په یوه ندييین فه قودالى داو كوردان ده» (۱۹۳۰)، «چرووسكین شۆرشا ئۆكۆبرى» (۱۹۷۲)، «شه رى تارىكا» (۱۹۷۲).

۴. باوى نازى له وتووێژیدا، پرسيارىك ئاراسته ی شه مۆ ده كا و ده لى ئه تۆ ههلبهست ده لى؟ عه ره بى شه مۆ له ولامدا ده لى: «ته نیا بۆ دلى خۆم شيعر ده نووسم». جگه له وه، «فه قى حسینی ساگنچ» له كتيبى «دیرۆكا و یژه یا كوردی» ئاماژه به شيعرىكى عه ره بى شه مۆ ده كا به ناوى «ته نايىم». بۆ خویندنه وه ی ئه م ههلبهسته پروانه:

Sagnîç, Feqî Huseyn (2002). *Dîroka Wêjeya Kurdî. Îstanbûl: Weşanên Enstîtuya Kurdî ya Stenbolê*. r. 525.

۵. بۆ باسى زياتر له سه ر كارتىكه رى بیره وه رى و فۆلكلۆر له سه ر پۆمانى كرمانجى، پروانه: Allison, Christine (2013). *Memory and the Kurmanji novel: Contemporary Turkey and Soviet Armenia*. In Kreyenbroek PG, Allison FC (Eds.) *Remembering the Past in Iranian Societies*, Wiesbaden: Harrassowitz, p. 189-218.

هونه‌ری چێژی جوانیناسانه به خوینەر ده‌به‌خشی، سه‌رچاوه‌یه‌کی گرانبه‌ها و گه‌وه‌هریشه بو ناسینی نه‌ریت و فۆلکلۆری کوردان به‌گشتی و کوردانی ئه‌ودیی قه‌فاس، ئه‌رمه‌نستان و ناوچه‌ی ئه‌له‌گه‌ز به‌تایبه‌تی؛ جا که وابی ئه‌گه‌ر مروف رایه‌ی بکه‌وی ئه‌ ده‌قه له‌گه‌ل په‌رتووکیکی په‌ره‌هاتری پیوه‌نیدار به‌میژوو و که‌لتووری کوردی به‌راورد بکا و له‌دیدیی خو‌یه‌وه و له‌مه‌به‌ستی نووسین پیکیان بشو‌به‌نین، ده‌کرئ ئاماژه به‌کتیی په‌رایه‌خی «عادات و رسوماتنامه‌ی اکرادیه» بکا و بلی ئه‌گه‌ر مه‌لامه‌حمودی بازیدی له‌سه‌ده‌ی نۆزده‌هه‌م و له‌په‌رتووکه‌که‌یدا راسته‌وخۆ به‌رده‌نگ له‌گه‌ل دابونه‌ریتی نه‌ته‌وه‌که‌ی ئاشنا ده‌کا؛ ئه‌وه له‌سه‌ده‌ی بیسته‌مدا عه‌ره‌بی شه‌مۆ، ناراسته‌وخۆ و به‌زمانی خه‌یال و له‌قه‌واره‌ی رۆماندا، دۆخی کۆمه‌لایه‌تی، فکری، په‌روه‌ده، ئابوری، ژنان و مندالانسی ولاته‌که‌ی بو خوینەر ده‌گیرته‌وه که له‌م باره‌وه ده‌کرئ ئاماژه به‌چه‌ند په‌هه‌ندی سه‌ره‌کی بکرئ وا له‌وه‌ده‌قه وه‌رده‌گیرئ، به‌چه‌شنیک که نووسه‌ری رۆمان سه‌ره‌رای ئایدیا و مه‌به‌ستی ئایدیۆلۆجیکی خۆی هه‌ر کام له‌م واقعانه‌ی له‌گه‌ل خه‌یال گرئ داوه و راستیه‌کانی به‌زمانی ئه‌ده‌ب درکاندوو و وه‌کوو مزاری نووسینه‌که‌ی هیناونه‌یه‌ به‌ر باس و به‌ره‌ورپووی خوینه‌ری کردوونه‌وه.

له‌پیوه‌ندی له‌گه‌ل تیم و مزاری سه‌ره‌کی گیرانه‌وه‌ی هونه‌ری کوردی، شاکه‌لی ئاماژه به‌پنج‌بابه‌تی به‌رچاوه‌کا¹ که لێره‌دا هه‌ول ده‌درئ بو ئه‌وه‌ی بزانی که هه‌ر کام له‌م مزارانه‌چلۆن و به‌چ شیوه‌یه‌ک له‌نیو رۆمانی شوانی کورددا په‌نگیان داوه‌ته‌وه.

یه‌که‌م: میژوو

میژووی جفاکی یا به‌واتایه‌کی تر میژووی گشتی له‌م رۆمانه‌دا له‌پریگه‌ی گیرانه‌وه‌ی بیره‌وه‌ری تاکه‌که‌سی و سه‌ره‌رده‌ی خودی نووسه‌ر ده‌گیردێته‌وه، واته

1 . Shakely, Farhad (2016). The Modern Kurdish Short Story. Uppsala Universitet. p. 53.

نوسەر به که لکوهرگرتن له ئامرازی ژیاننامه نووسی له قهواره ی پۆماندا، له لایه ک خهریکه به سه رهاتی خۆی وه ک که سایه تیه ک ده گپرتیه وه و له لایه کی تره وه باس له گه لیک پووداوی میژوویی سه رده می خۆی ده کا و به زمانی خه یاله وه خوینه ر وهیر هه ندی راسستی میژوویی دینتیه وه وه کوو په ریوه بوونی کوردانی ئیزه دی بۆ ئه رمه نستان، زولموزۆری تاشناکی ئه رمه نی له راست کوردانی قه فقاس، شه پری ئیمپرا توریه کانی رووس و عوسمانی، شۆرشکی ئۆکتۆبر و قلیپوونه وه ی ده سه لاتی قه یسه ری له پرووسیا، په وشکی کوردان و پۆلی ئه وان له سه قامگیربوونی ده وه له تی سوڤیه ت، ده سخه رۆبوونی پروونا کبیروانی کوردی ئه وکات له لایه ن ده سه لاتی بۆلشویکی، دۆخی ناله باری کوردان له ده وره دووکانی ستالین، راگواستن، کاو لاندن، په چه له کبری، په شه کوژی، بۆرانیچ و ورتوویرانکرانی ناوچه کوردیه کان له لایه ن ده سه لاتی چه پ و سو سیالیستییه وه.

دوو هه م: چین

نوسەر به وینا کردنی کۆمه لگه یه کی خه ئله کی و پیش مۆدیرن بۆ خوینه ر و نیشان دانی ئینکه به ری بیپرانه وه ی نیوان دوو چینی سه رده ست و بنده ست، واته کاربێده ر و کارکه ر، خان و جووتیار، شاری و گوندی، یه که پیاو و بۆره پیاو، ده وه له مه ند و هه ژار، چه وسینه ر و چه وساوه، میر و گه دا، په نجخۆر و په نجده ر، کۆیله دار و کۆیله، مه ردار و مه رله وه پین، پاوانکاره و شوانکاره، مله وپ و ملکه چ و هتد، جیاوازی نیوان توێژه کان ده خاته به ر باس. هه روه ها، به زه قکردنه وه ی دۆخی ژیان، پتیه ندی کۆمه لایه تی و ده رخسستی رووی راسته قینه ی کارا کتیره کانی هه ر کام له م دوو تا قمه له گوند و بازار، ئاماژه به هه بوونی کیشه ی نیوانیان ده کا. ئه وه له م پۆمانه دا خۆی وه ک هه لقاو و به ینه تدار ی چینی به یده ست پیشان ده دا و به شوین دارینی نیری یه خسیری

له ئەستۆ و دامالینی سىندى كۆيلەتى له پىي ئەواندايه و به چەندىن شىوه، كه لكه لهى خۆى بۆ هەلفراندنى بازى دەولەت له بان شانى نهيارانى دەورووژىنى و تەنانەت وهك تىمى سەرەككى كىتبه كهى دهىخەملىنى. بۆ ئەم مەبەستە به كۆلاندنەوهى ناسۆرى روح و جەستەى ئەنگاوتەى خۆى و خاوخیزانەكهى و هەروەها به كىشانەوهى تابلۆيهك كه له ودا خەلكى بى پەناوپەسىو له پىوهنديه كى نامرۆفانە له بەرانبەر توژی پازووردا دادەمىتن و له ژىر دەستارى دەستداراندا دەهاپىن، ئەم كىشەيه وهك پاستيه كى حاشاهەلنەگر له قۇناغىكى مېژوووى كورداندا بۆ خوئىنەر بەرجەستە دەكاتەوه.

سېپهەم: نىشتمان

هاوتەرىب له گەل ورووژاندنى پرسى چىنايه تى و سەرەپاى زالبونى ئەم تىمە به بان رۆمانە كهيدا، عەرەبى شەمۆ له شوناسى خۆى دوور نەكه وتووتەوه و به پىناسە كردنى خۆى و هاوئەتەوه كانى له بەرانبەر ئەوانى تر، واتە ئەرمەنى و پرووس، ناسنامەى نىشتمانى خۆى پىشان دەدا. جگە له وه، وپراى بەرزكردنەوهى گازندەى خۆى له سەر كىشەى چىنايه تى، له پروانگەيه كى نىشتمانىيه وه سىستەم و پەرگالى ژيانى خىلە كى دەداتە بەر تىرى توانج و به پانانى دەراو و بەرجەوهنى فكرى سان و خان و قاقان و قولەمىران و خستنه پرووى پىشەى پىكۆرەى پاتەخۆر و كردوكۆى باجه وان و گزىكارى گزىران. هەروەها، دەرخستنى ئاكارى بەرهەلەستكارانەى ئەوان له پاست هاو زمان و هاوخوئىنە كانيان. به پىچەوانە، زمانلووسى و پىپراموسى و هەلسوكەوتى كۆيلانەيان له بەرانبەر تاشناك و پرووس، راستەوخۆ و ناراستەوخۆ قامك له بان هەندىك دياردهى كۆلۆنىالىستى دادەنى. له وانەش گرنگتر، وهك بەرهزهيه كى وهىلان و دوورهولات به كىشانەوهى نىگارىكى نۆستالۆژىك له مەلەبەندەكهى و ئاماژە به هىما و نەرىتە كوردىيه كان به سىتتىك دەرەخسىتى بۆ سازكردنى پىوهنديى خەيالە كان به مەبەستى

ویناکردنی کۆمه‌لگه، نیشته‌گه و نه‌ته‌وه‌یه‌کی خه‌یالی^۱ و جیاواز له پ‌رووسیا، به‌لام ئه‌و خه‌ون و خولیا‌یه‌ی له‌تخووب و ته‌یمانی ده‌سه‌لاتینکی شوورپایی و جقاتی وا‌ه‌تر ناروا و جیۆ‌گرافیای ئه‌م و لات‌ه‌شی هه‌ر له‌چه‌په‌ری ئه‌له‌گه‌ز و قه‌فقاسیادا قه‌تیس ده‌مینیته‌وه.

چوارهم: پرسى ژنان

عه‌ره‌بێ شه‌مۆ وه‌ک ده‌نگی په‌راویز خراوانی سه‌رده‌مه‌که‌ی، به‌ نواندنی دۆخی ناله‌باری ژنان له‌ کایه‌کانی ژیان و پ‌رووکردنی ئه‌و نه‌گه‌تیا‌نه‌ی وا‌به‌رۆکی گرتوون، هه‌ر له‌ کار و کویره‌وه‌ریی ژيانی پ‌ۆژانه‌ی گه‌رمین و کویتستانه‌وه‌ بگه‌ر تاده‌گاته‌ نه‌خوینده‌واری و نه‌بوونی ئازادیی پ‌ریاردان بۆ پ‌ۆنانی ژيانی هاوبه‌ش، پرسى شیربایی، هه‌سه‌ستکۆزی، هه‌ویساری، فره‌ژنی، هۆزبه‌ده‌ری، مه‌ودای زۆری ته‌مه‌ن له‌نیوان هاوسه‌ران و ئالوویژکردن به‌ کچان، ده‌په‌رژیته‌ سه‌ر پرسى ئافره‌تان. له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا، به‌ نیشاناندانی ویتیه‌ی جیاواز له‌ ژنی کۆمه‌لگه‌کی، ئه‌م پ‌استیه‌ ده‌درکینێ که‌ هه‌موو ژنانی سه‌رده‌مه‌که‌ی وه‌ک یه‌کتر نه‌بوون؛ بۆ نمونه‌ ژن هه‌بووه‌ له‌ کازیوه‌ی به‌یانه‌وه‌ تا‌کوو تاریکانی شه‌و به‌ کار و کویره‌وه‌ریی خو‌ی، م‌ال و مندالی پ‌ی‌گه‌یاندووه‌. یان که‌ ساینیکی وه‌ک خه‌سوو و بووکه‌کان هه‌بوون که‌ به‌ چواران له‌به‌رانه‌ر چه‌کداری پ‌رووسه‌وه‌ دا‌کۆکیان له‌ که‌سایه‌تی و که‌رامه‌تی خو‌یان کردووه؛ له‌ نمونه‌یه‌کی تردا، ژن وه‌ک مامۆستای گونده‌که‌یان که‌ سیکی پ‌زگاریده‌ره‌ و مرۆف له‌ نه‌زانی و نه‌خوینده‌واری ده‌رباز ده‌کا. که‌ چی به‌ پ‌یچه‌وانه، ئافه‌تی وا‌ هه‌بوون که‌ وه‌ک ژنه‌ ئه‌رمه‌نییه‌کان یا وه‌ک خه‌زانه‌ مندال‌کاره‌که‌ی به‌گ له‌ چه‌وساندنه‌وه‌ و ده‌مکو‌تکردنی مرۆفی سه‌رده‌می خو‌یاندا به‌شدار بوون؛ بۆیه‌ ده‌توانین ب‌لین که‌ به‌گشتی له‌م پ‌ۆمانه‌دا ژن نه‌ به‌ چاویلکه‌ی تیۆلۆجیک‌ال و نه‌ ریتخو‌ازیی باو سه‌رنجی دراوه‌تی و نه‌ له‌

پوچنہی ئایدئولوژی فیمینستی ناخۆمالیہ وه سیره وچه فتهی لئی گیاره؛ به لکوه
 ئافرهت به و جوړه ی هه بووه پيشان دراوه، به لام نابې ئه وه له ياد بکړئ که نووسهر به
 په خنه گرتن له جیگه وپیگه ی نه شیاوی ژنان و هینانه وه ی نمونه ی باش و خراب
 له وان و پیدا هه لگوتن به سهر باشه کان و سهر کونه کردنی ژنه خراپه کان، راسته و خو
 مودیلی ئایدیالی خو ی له ژنی باش نیشان داوه و ناراسته و خو خوازیاری هه بوونی
 ژنگه لیکي وها له نپو کۆمه لگه که یدا بووه.

پینجه م: دواکه و تووی

رانانی پاشکه و تووی وه ک بابه تیکي فره جوړ و فره پرنه خالیکی شیاوی سهرنجی
 دیکه ی ئه م پۆمانه یه؛ به م واتایه که پۆمانووس ئه م چه مکه ته نیا له کایه ی ئابووریدا
 قه تیس ناکاته وه، به لکوه که وشه نی پیناسه یه کی ئاوا به رته سکر او هه لده بویرئ و
 ده بیاته ناخی تاک به تاکی کۆمه لگه و ژیانی سهرجه م چین و تویرزه کانی، به چه شنیک
 که له ریگه ی گپراوه نه ی بیرو باوه پ و خو ووخده ی ههر کام له کارا کتیره کانی نپو
 پۆمانه که و ههروه ها دهر خستنی عه قلیبه تی زال به سهر جفاکدا په رده له سهر دۆخیکی
 شپریو و به جیماو هه لده داته وه. له م بواره وه ئه گهر وه ک ده سته بژیر ئاماژه به چند وینه
 بکړئ که گوزارشتن له دواکه و تووی تاک و جفاک و هه بوونی مه و دایه کی زور له گه ل
 ژیانیکي ستاندارد و په سه ندکراو، ده کړئ ژیانی نپو کادینی ره ق و وشک، نامو بوون
 له ته ک که ره سه یه کی ساده ی نانخواردن وه کوو چنگال، حه مین، خوینگری، فره ژنی،
 عه قلی کورتینی خپله کی، هۆز په ره سستی، تیره گهری، به ره بابازی، نه بوونی ناسنامه و
 تۆمارنه کرانی پوژی له دایکبون، گو شه نیگای چه وتی خه لک سه باره ت به مزاره مروفی
 و ژینه وه ریبه کان، خورافه، ئاکاری نامرؤفانه و دوور له ره وشتی کۆچه ک و شیخان
 و پیاوانی ئیینی ئیزه دی و به کارهینانی دین وه ک ئامراز له لایه ن ئه وان وه، نه زانی و

نه خوینده واریی هه پر مه کی جه ماوهر وه ک بهر چاوترین نمونه ده سنیشان بکرین که له لایهن نووسه ره وه که وتوونه ته بهر لۆمه وله قه م و ره خنه یان لی گیراوه.

رێکهوتی نووسین و چۆنیهتی چاپ و بلابوونهوه

«نایدووغان» له مه پر رێکهوتی بلابوونهوه و چاپی ئەم کاره دان به هه بوونی ئالۆزی و بۆچوونی جۆراوجۆر دادهنی، به لام به پشتبهستن به و به لگه نامانهی وه دهستی خستون گه یوه ته سه ر ئەم باوه ره که نووسینی ئەم پۆمانه له سالی ۱۹۳۰ دا به زمانی کوردی کۆتایی پێ هاتوو و سالی ۱۹۳۵ وه ک کتیب بلاو کراوه ته وه.^۱ ههروهها هه لیم یووسف^۲ رێکهوتیکی دیاریکراو ناخاته بهر باس و ته نیا ئاماژه به مه و دای نیوان سالانی ۱۹۳۰ تا ۱۹۳۵ ده کا وه ک قۆناغی له دایکبوونی یه که م پۆمانی کوردی. هه ره له م باره وه، ئالیسون^۳، گالیپ^۴، ئەحمه دزاده^۵ و ره حیمیان^۶ سالی ۱۹۳۵ وه ک سالی چاپ و بلابوونه وه ی پۆمانی شوانی کورد ده سنیشان ده که ن. له و پێوه ندییه دا، ئەوه ی ئیستا هه موو لایه ک له سه ری کۆکن ئەمه یه که یه که مین پۆمانی کوردی له سالی ۱۹۳۵، له

۱. عه ره بێ شه مۆ (۲۰۱۷). شوانی کورمانجا، به ره فه فاندن مسته فا نایدووغان، تیپگوهه ر زنا ر ئ مه له ئ. ده زگه ها سپیرێژ یا چاپ و وه شانێ. پ. ۱۹۰ و ۱۹۱.

2. Yûsiv, amajepêkirî. r. 5.

3. Allison, op. cit., I, p. 106.

4. Galip, Ozlem (2012). Kurdistan: A land of Longing and struggle, Analysis of 'Home-land' and 'Identity' in the Kurdish Novelistic Discourse from Turkish Kurdistan to its diaspora (1984-2010). (Doctoral dissertation). university of Exeter, England, p. 13.

۵. احمدزاده، هاشم (۱۳۸۶). از زمان تاملت: پژوهشی در گفتمان روایی فارسی و کردی. ترجمه: بختیار سجادی. سنندج: انتشارات دانشگاه کردستان. ص. ۱۹۹.

۶. رحیمیان، محمد (۱۳۹۲). سرآغاز و سیر ادبیات داستانی کردی. تهران: انتشارات رمان سخن. ص. ۲۰۷.

دووتوی کتییدا و له ئیره وان بلاو کراوه تهوه.

ئەم بەرھەمە جگە لە ئەرمەنی و پرووسی، بۆ چەندین زمانی تری وەکوو گورجی، ئازەربایجانی، فەرەنسی، ئالمانی، ترکی، عەرەبی^۱ و فارسی وەرگیردراوه و سەرئەجی گەلیک پۆژەھ لاتناس و ئاکادیمیستی لە ئاستی جیھانیدا بۆ لای خۆی پاکیشاوه. بازیل نیکتین،^۲ یەک لە و پۆژەھ لاتناسە ناودارانە یە کە ئەم کتیبە ی هیناوه ته سەر زمانی فەرەنسی و دواجار، د. نوره دین زازا^۳ لە پرووی ئەم نوسخە یە وە دەیکاته وە کوردی و لە لوینان چاپی دەکا.

شیاوی ئاماژە یە کە ئەو بەرھەمە بۆ یە کەم جار بە پیتی لاتین، واتە ئەو ئەلفوئییە ی کە لە سالی ۱۹۲۹، بە فرمی لە لایەن کۆمارە کانی پشتی قەفقاس بۆ گەلانی بچووکی ئەو ناوچە ی پەسەند کرابوو و نووسراوه و ئەوسا بۆ هەردوو ئەلفوئیی کریل و کوردی گۆراوه. ئەو ی دەگەریتە وە سەر گۆرینی تیپی ئەو پۆمانە بۆ سەر کوردییە وە ئەو یە کە بۆ یە کەم جار، سالی ۱۹۸۹ بە سەر پەرەستیی ئەنستیتۆی کورد لە پارێس و لە لایەن د.

۱. بۆیک، ئەسکەرئ ھیمداری (۲۰۰۷). ئەدەبیاتا کوردی یی ئەولین نفیسکاری عەیان بافی پۆمانا کوردی عەرەبی شەمۆ (۱۹۷۸-۱۸۹۷). گۆفارا و یی، ۱۵.

2. Basil Nikitin

۳. د. نوردەین زازا لە سالی ۱۹۱۹، لە شاری «مادن» ی باکووری کوردستان لەدایک بووه و سالی ۱۹۸۸ لە ولاتی سویس کۆچیدوایی کردوو. پاش پرووخی دەسەلانی عوسمانی و هااتە سەرکاری دەسەلانی ئاتاتورک و ئێزای بەشیک لە بنەمالە کە ی پەریو ی خاکی پۆژاوی کوردستان دەبی. خۆیندنی بە کالاریوسی خۆی لە لوینان تەواو دەکا و پاشان سالی ۱۹۵۶ لە ولاتی سویس پروانامە ی دوکتورا لە بواری پەرورده و کۆمەلناسییە وە دەست دیتی. ئەو جگە لە کاروباری سیاسی کە وەک دامەزرینەری کۆمەلە ی خۆیندکارانی کورد لە ئەوروپا لە سالی ۱۹۴۹ و ئەندامی دامەزرینەر و سەرۆکی پارتی دیموکراتی کوردستانی سووریا لە سالی ۱۹۵۷ ناسراوه، وە کوو ئەدی، پۆژنامە وان و پروونا کبیریکیش لە تەنیشت کەسانیک و کوو «جەلادەت عالی بەدرخان» لە گۆفار و نووسراوه کانی ئەو کتییدا وە کوو «هاوار» چالاکانە بەشدار بووه. لەم بواردە جگە لە وەرگیرانە وە ی شوانی کورد، چەندین بەرھەم وە کوو «مەمنی ئالان، شەری ئازادی، کەسکە سۆر، خورشید، گۆلی، ستیرک، بەریشان، هاوینا پەریخان، بانگیک ژ بۆ میلیتەن کورد و چەندین کورته چیرۆکی تر» پیشکەش دەکا. بۆ زانیاری زیاتر لە سەر سەربردە ی ژبانی ئەو پروانە:

زازا، نوردەین (۲۰۱۲). ژبانی کوردەواریم. وەرگیرانی: باست حەمە غەریب. سلیمانی: چاپ و پەخشی سەردەم.

موحسین ئەحمەد عومەر و دوو هەم جار، سالی ۲۰۱۷ و لە لایەن مامۆستا زناری مەلە ی ئەو کارە ئەنجام دراوە.^۱

گوتاری رۆمان

رۆمان وەک ژانریکی مۆدێرنی ئەدەبی و بەرھەمی ئالوگۆری نەرین و نەریتی کۆمەڵگە و جوولە ی جیگە و پینگە ی تاک لە سەردەمی مۆدێرن، پەنگدانە وە ی گۆرانی کەلتوور و مەعریفە ی نێوخۆیی جفاکی رۆژاوا بوو؛ بۆ ئەوانیۆتی بە شیوازی هونەری پیاڵیستی ژیانگە ی رۆژاوا یی وینا بکا. لە حالیکدا دەسپینکی رۆمانی کوردی نە ئەنیا بەرھەمی عەقڵیکی رەسەن نە بوو، بە لکۆو بەھۆی نەبوونی بەستینیک بۆ وێژمان و دیسکۆرسی بابەتی و ئایدیۆلۆجیکی خۆمالی و خۆیی، کە و تەووەتە ژیر باندۆری سیاسەت، بیر و هزر و شیواز و ستایلی هونەری زال بە سەر جفاتگە ی رپووسی و گوتاری باوی سۆفیەتستانی پاشی شۆرشی ۱۹۱۷؛^۲ بە چەشنیک کە لەو سەردەمە دا رۆمانی رۆمانووسانی وە کۆو عەرەبی شەمۆ، حاجیی جندی، ئەگیدی خدۆ دە کە وێتە ژیر

۱. تاکوو نیستا دوو نوسخە لە رۆمانی شوانی کورد بە زمانی کوردی لە بەردەستدا هەبە؛ یەکیان نوسخە ی د. نۆرەدین زازایە و ئەوی تریان نوسخە ی مستەفا ئایدۆغانە کە لە رپوی پاشماوە کانی لێرە و لە دەقی ۱۹۳۵ وە کۆراوە تەو. شیاوی نامازە یە کە ئەو دوو نوسخە یە لە چاپە جۆراو جۆرە کانیاندا یە ک ناوەرۆک دە گێرنەو و جیاوازی یە کی ئەوتۆیان نییە. ئەنیا جیاوازی یە ک کە لەو دوو نوسخە یە دا هەبە ئەو یە کە لە هەندئ شونیدا ناوەرۆک گۆراون یا پاراگرافیککی لاوە کی زیاد و کەم کراو. کیتی بەردەستتان دارشستەو ی نوسخە ی د. نۆرەدین زازایە کە لە لوبنان چاپ کراو و هە لگری هەر دوو بەشی رۆمانی شوانی کورد، واتە «شوانی کرمانجان» و «کوردانی ئەلەگە ز» ه. بۆ خویندەنەو ی ئەم دەقە بروانە: Ereb, şemo (-) şivanê Kurd; şivanê Kurd û Kurdên Alagoz. Bêrot: çaxxane Nassar.

جگە لەمە، بروانە:

عەرەب شەمۆ (۲۰۰۶) شقانی کورد. گۆرینی لە پیتی لاتینیەو و نووسینی پیشەکی و فەرھەنگ: د. موحسین ئەحمەد عومەر. هەولێر: دەزگای چاپ و بڵا کردنەو ی ئاراس.

هەر وەھا بروانە:

شەمۆ (۲۰۱۷). نامازە پیکراو.

2. Ahmadzadeh, Hashem (2015). Stylistic and thematic changes in the Kurdish novel in: Borders and the Changing Boundaries of Knowledge, eds. Inga Brandell, Marie Carlson and Öner A. Çetrez, Swedish Research Institute in İstanbul, Transactions, vol. 22 (Stockholm 2015), pp. 219–239.

کاریگری عہقلی سؤقیہتی و ریالیزمی سؤسیالیستی،^۱ بہ لآم سہرہ پای ٹہم واقعییہ تہ، ناکری بلین کہ ٹہوان بہ تہ واوی لہ حہ قیقہ تی شوناسی گشتی و کہ لتووری خویان غافل بوون.^۲

لہم پیوہندیہ دا، ٹہوہی چاوراکیشہ و دہ توانین لہ شوانی کورد و ہک یہ کینک لہ رۆمانہ کوردیہ کانی ٹہو قوناعہ دا ہلینجین ٹہمیہ کہ ٹہم بہرہمہ سہرہ پای دہر خستنی گہلنک زانین و زانیاری سہ بارہت بہ دابونہ ریت، فۆلکلۆر و ہلڈانہوہی پہردہی تاریکی لہ سہر ہندی لہ راستیہ کان و گہلنک زانیاری تر، لہ گپرانہوہیہ کی ریالیستی سہردہمی خویدا تہ واو سہر کہ وتو نہ بووہ؛ چونکہ نووسہر و پرای ٹہوہی کہ سہر بردہی خۆی و ہاونیشتمانہ کانی دہ گپرتہوہ، کاتی باس دہ گاتہ سہر پرسہ سیاسی و کۆمہ لایہ تیہ کان، بناوانیک بو ٹہم بابہ تانہ ہلڈہ بہ ستی و بہ لایہ کی تردا پابان دہ بہ ستی، بہ جوریک کہ و ہک مرفیقی بیرداریژراو جلیکی نایدیؤلۆجیک دہ کاتہ بہر واقعی ولاتہ کی و خوینہر دہ خاتہ بہر شہوارہی پرؤیاگہ ندہی سؤقیہتی و پراوی بیر و ہۆشی دہ کا و ویژمانی خوازراوی خۆی لہ سہر و میشکی بہردہنگ دہ پہ ستیوی. بو ٹہم مہ بہ ستہ رۆمانہ کہی ٹاویتہی شیوازی ہونہری باوی ٹہوکاتی پرووسیا، واتہ ریالیزمی سؤسیالیستی^۳ دہ کا؛ شیوازییک کہ لہ ودا نووسہر لہ گہل ٹہوہی کہ واقعی ژبانی خۆی و کۆمہ لگہ کہی دہ گپرتہوہ، چر و پرتہر بابہ تگہ لیک کی و ہک چہ و سانہوہی بندہستان بہ دہ ست بانڈہستان، نہ داری و نہ زانی، دواکہ وتوویبی جہ ماوہر و بہراوردی جفاکی بہر لہ

۱. ٹہو رپیازہ ٹہدہبی و ہونہریہ سالی ۱۹۳۴، لہ لایہن بہ کبہ تی نووسہرانی سؤقیہت و بہ پئی ہزری «ٹاندری ژداتۆف» و لہ سہر چوار بنہ ما دادہ مہ زری کہ بریتین لہ: بہ کہم. ہہ بوونی واقعیکی بابہ تی لہ دہرہوہی ہۆشباری و پیوستی پہنگاندہوہی ٹہو لہ ٹہدہبدا. دووہم. دہر برینی گہ شیبینی میژووی لہ ٹاسٹ بابہ تہ کان، ژبان و پروداوہ کانی. سٹہم. پیوستی داہینان بہ زانست و چوارہم. خزمہ تکرذنی نایدیای سؤسیالیزم لہ سؤقیہت. پروانہ:

پیربال، فرہاد (۲۰۰۴). رپیازہ ٹہدہبیہ کان. ہولیر: دہزگای چاپ و بلاوکردنہوہی ٹاراس. ل. ۱۰۸.

2. Gören, amajepêkîrî, r. 16.

3. Socialism Realism

دەسەلاتی سۆسیالیستی و پاش ھاتنەسەرکاری ئەم حکوومەتە پادەنوێنی. بەو ھەش ناکاتنە پەسا و دەرویش ئاسا بە بەژنوبالای پەرگالی سۆفیەتی ھەلدەنی؛ خالە بەھێزەکانی زۆپ دەکاتەو و چاوە لە چەوتی و چێلییەکانی دەبوێرێ. لە ئەگەری ھەر چۆرە پانانیکیشدا بۆ ئەوێ ئەم تەپن و کەتانیە دیزە بە دەرخۆنەیکە بکا، بە خۆشەبەزی باز دەدا بە سەریاندا. بە لەبەرچاوەگرتنی ئەوێ لە سەرەووە گوترا، پێویستە ئەمەشی پێ دالکەنێ ئەم دەقە لە کێشەو بەرێ پرگەیی یەکەمی ژیانی سیاسی و کەلتووری کوردانی یەکیەتی سۆفیەت (۱۹۳۰-۱۹۳۸) بەرھەم ھاتوو و وەبالی وێژمانی پۆمانە کەش تا پادەیک دەکەوێتە ئەستۆی ئەم قۆناغەو؛ قۆناغیک کە لەودا مافی کەمینەکان و یەک لەوان مافی کەلتووری کورد لە ولاتانی بن دەسەلاتی سۆفیەتی تا پادەیکە کە دەستەبەر دەبێ و لە سایەیی ئەم سەیانە تازەیدەدا پشوو یەک دیتەو بەر ژیانی ئەدەبی کوردان، بەتایبەتی لە ئەرمەنستان؛ بۆیە سروشتیە نووسەرانیکی وەک عەرەبی شەمۆ لە رێچکەیی ئەدەبی زال بەسەر گۆرپەپانی فکری ئەوکاتەدا ھەنگاوە بنین و لەژێر ساباتی ئەم بیروکەیدەدا پارێزگاری لە ناسنامەیی خۆیان بکەن و ھیمی گۆرناکارییەکی مەزن لە بواری کەلتووری، زمانی و کۆمەلایەتی لەو بەشەدا دابریژن. بە واتایەکی تر و لە رۆچنەیی کە ترەو، دەتوانین بڵین ئەگەرچی ئەو پرە ماف و ئازادییە و لەلایەن دەسەلاتی سۆفیەتەو لە قۆناغی یەکەمی پاش شۆرشێ ئۆکتۆبەر بە کەمەنەتەووەکان و یەک لەوان بە کوردان درابوو، تاکتیکیک بوو لە پیناوی ستراتێژ، ھێژمۆنی و بەرھەمھێنانەو و وێژمان و عەقڵیەتی سۆفیەتی بە مەبەستی کەوی و دەسارژۆکردنی کوردانی ئەو مەلەندە، بەلام نکۆلی لەو ناکرێ کە ئەم دۆخە تا پادەیک بەستینساز بوو بۆ پیشکەوتنی ئەدەبی گەلان. لەم قۆناغەدا بە کە لەبەرانبەر ھێژمۆنی سۆفیەتی، ئاوریشی رۆشنیران و زانایانی ئەوکاتی کوردی ئەرمەنستان دیتە ئاراو و دەسەلاتی سۆفیەت سەرپرای ئەو ھەموو داوانەو و تەفرەدانە، چەشەیی دەخوری و تەلەیی دەتەقیتەو، کەچی ئەوێ

دلخوڑتی پیوہ نابی و دہ کہ ویتہ سہر ہہ واری خالی میڑو!

لہ گرہ، بہ لہ بہر چاو گرتی ہہ مووی ٹہ وانہ، وا باشہ کہ بہ گہ زور بہ و بستوقولانجی
 ناخاوتہ ی باوی ئیستاوہ ٹہم دہ قہ نہ پیورئ و نہ بیتہ ٹامرازیک بو گشتانندن و سہ پاندنی
 ہہ ندئ مہ بہستی نایدیو لو جیک بہ سہر کۆمہ لگہ ی ٹہ مرؤی کوردستاندا، بہ لکوو تہ نیا
 و ہک بہرہ می قونایک لہ میڑووی جفاکی و ٹہ دہ بی کوردی سہیری بکری۔ ہہر لہو
 باروہ پیویستہ ٹہم راستیہ بزائری کہ ٹہ مہ ہہر عہر بہ شہ مۆ نہ بووہ وا لہ گپرانہ وہی
 مودیرنی کوردیدا ٹہو مزارگہ لہ ی ہیناوتہ بہر باس، بہ لکہ بہرہ می پیووس
 بہ دہستانی کورد بہ ہہر دوو بیروکہ ی چہ پ و راستیانہ وہ ہلگری ٹہم بابہ تہ، واتہ
 پرسی چینایہ تی بووہ۔ لہو باروہ دہ کری ٹامازہ بہ بہرہ می نووسہرانیکی وہک شاکر
 فہ تاح، عہ لائہ ددین سہ جادی، ٹیبراہیم ٹہ حمہ د، جہ مال نہ بہز، رہ حیمی قازی، حہ سہن
 قزلجی، مارف بہر زنجی، حسین عارف و ہتد بکری؛ ہؤکاری ٹہ مہ ش دہ گہر پیتہ وہ
 سہر ٹہ وہی وا ٹہ وسا کہ کوردہ واری کۆمہ لگہ ی کی کشتوکالی بووہ و ہہ بوونی پرسی
 چینہ کان تابیہ تمہ ندییہ کی بہر چاوی ٹہو جوڑہ پەرگا لائہ بووہ؛ بوہی ٹہم مزارہ لہ
 چیرۆک و رۆمانہ کانی ٹہو سہر دہ مدا رہنگی داوہ تہ وہ و تیمی سہرہ کی بہ شیکی زور
 لہ بہرہ می دہ یہ کانی ۱۹۱۰ تا ۱۹۵۰ ی پیک ہیناوہ^۱۔ بہ لام سہرہ پای ہہ مووی ٹہ مانہ و
 لہ گہل زانیی ٹہ وہی کہ نووسہر دہر وہست نیہ بو گپرانہ وہی ماکی بابہ تہ کان، بہ لکوو
 زور جارن لہر پیکہ ی نووسینہ کانی بہ تہ ما ی گورینی واقعہ کانیشہ۔ کہ چی دیسانیش
 دہ کری بلین لہ گہری ہہ بوونی گوتاریکی بابہ تیانہ دا و لہ دہ لاقہ یہ کی ریالیستی
 پہ تیہ وہ، زور واقعہ تر دہ بتوانی لہ رۆمانی شوانی کورد دہ رہ نگدانہ وہی ہہ بہ و
 خرابایہ بہر دیدی خوینہر^۲۔

1 . Shakely, op. cit., pp. 57-61.

۲ . بہ پینچہ وانہ ی قونای یہ کہ می ژبانی ہزری و ویزہ بی کوردان لہ یہ کیہ تی سؤقیہ ت، لہ گہل ہاتہ سہر کاری ستالین
 لہ ۱۹۳۸ تا مرنی ٹہو لہ ۱۹۵۵ دا، دؤخیکی داخراو دیتہ ناراوہ و قونای دووہم دست پئ دہ کا۔ لہو قوناعہ دا،

دوایین و ته

شوانی کورد وهک سهرهپهوی پۆمانی کوردی که واسویڤگی په پاندووه و له زینوی ویژهی نوژینی کوردیدا سهری دهرخستووه، سهرهپای زالبونی سایه کی گوتار و شیوازیکی دیار به سهریدا، ئەستیرهیه کی پرشه نگداره له ئاسمانی گێرانهوهی مۆدیرنی کوردی. باوه گۆ و تهواوکه ری گوتراوه کانی سهرهوهش، ئەم وتهیهی «ماکسیم گورکی» به که ده لئ:

«گهلی کورد به زمانی نووسهری خۆی، واته عهره بێ شه مۆ ده دوی»^۱.

له کۆتاییدا، ئەوهی گوترا هه ندئ تییینی گشتی بوون له سهر ئەم پۆمانه که به رهه می خویندنه وه و بیرکردنه وهی ئیستای من بوون وهک رموودهیه کی ئەدهب؛ بۆیه زۆر سروشتیه جینگه ی ره خه بن و ناسه قامه ندیان تیدا بێ. ههروهک له دیره کانی به که میشدا به گشتی ئاماژه به هۆکاری دارشته وهی ئەم کاره کراوه، جگه له وی، ریکه وتی ژیان

دزایه تیی ستالین له گه ل که مه نه ته وه و نایینه کان په ره ده ستین و کوردی نیشه جتی ههر کام له مەلبه ندانه به ره وه پرووی گه لیک نه هه مته ی و چه ره سه سه ری وه کوو کوشتویر، خاپووورکرانی گونده کانیان، دابه شینی زهویوزاریان به سه ره گه لانی تری ناوچه که دا، راگواستی زۆره ملن و دوورخسته وه یان بۆ سیبیریا، قهزاقستان و باقی ولاتی ئاسیای ناوه راست ده بیته وه، به چه شتیگ ده سه لاتی ستالینی بێ ده نیته سه ره نه و مانفیسته نه ی که له سه رده می لیتیندا نووسرا بوون و مافی نه ته وه کان زهوت ده کا. له ئاکامی وه ها سیاسه تیکی کۆمۆنیستی و سۆسیالیستیدا، ته واوی به شه کانی گۆرپانی که لتوویری که مایه تیه کان و به ک له وان کوردان ده وه ستینرێ. دۆخی ناوبراو تا سالی ۱۹۵۵ دریزه ی ده بێ و له گه ل نه مانی ده سه لاتی ستالینی، به سه ته له کی رینگه ی گه شه ونه شه ی ئەده بیاتی کوردی له به کیه تیی سۆقیته ده وتیته وه. ئەمجاره و له و قۆناغی سه پته مه دایه که لا په ره یه کی نوێ له ژبانی که لتوویری ئه وان هه لده درتیته وه و له و ساته وه خته دایه که ئەده بی ئەم ناوچه یه به ره و شیوازی ریالیستی هه نگاو ده بن و خۆی له باری ئایدیۆلۆجیکی سالی سهره تای پاش شوپشی ئۆکتۆبر دوور ده کاته وه و به ره و گوتاریکی تارا ده یه ک بابه تییانه و په سه ن ده پروا. بۆ زانیاری زیاتر له و باره یه وه پروانه:

Otto Pohl, op. cit., pp. 32-55

ههروه ها پروانه:

هه ورامی، ئەفراسیوا (۲۰۰۶). کوردستانی پشت قه قفاس: دۆسیه ی تاوانه کانی رژیمی سۆقیته به رامبه ر به کوردانی ئەم ولاته. پێداچوونه وه و ناماده کردن: سدیق صالح. سلیمانی: بنکه ی ژین.

و گورڈیم بہ ئەدەبیات و ھەروەھا پیشکەشکردنی ئەم دەقە بە ناخیوەرانی کوردیی نێوہرپاست بوو کہ تیکرا میان بۆ ئەم کارە وەبازوور خست. ھەموو جارێکیش کہ قازانج و زەرەری ئەو کارەم وەکوو بژارەییەکی نێوزمانی، واتە وەرگێران لە زاراویە کەوہ بۆ زاراویە کی تر دەنایە تایی تەرازوو و سەنگوسووکم دەکرد، بیرم لە کارەکانی نەمران ھەژاری موکریانی، شکور مستەفا، دلزار، عەلی شێر و ھەمووی ئەو کەسانە دەکردوہ کہ لەم پڕیگەییەدا ھەنگاویان ناوہتەوہ. لەگەڵکوو ئاوەر و ئاوەزم ھۆکاری کاری ئەم مامۆستا مەزنانەیی دەبری، شیلگێرانەتر دەپەرژامە سەر دەرشتنەوہ کە، کہ چی لە ناخی دلمەوہ ئاواتەخواز بووم پێوہندی نێوان زاراوہ کانمان ئەوہندە توندوتۆڵ بووایەن کہ چی تر کاری لەم جۆرە تەوزی نەبووبا، بەلام چ دەکری لە دۆخیکدا وامەودای نێوان حەقیقەت و واقعییەتەکان ھەر دێ و لە زۆری دەدا، جگە لە سۆزبزیوی و گریدانێ پەت و پامان و خەیلان.

لەو پێناوہدا و بۆ ھاوانتەکردنەوہی ئەم دەقە، ئەوہندەیی ھۆش وگۆشم گرتییتی تیکۆشاوم پارسەنگی لەنێوان «وێر» و «دێر» یان «واتا» و «وشە» دا پاراگرم و لە ناوہرۆک و مەبەستی دەقە کە کلاری نەبم؛ بۆیە لەو شوینانەیی کە وەرگێرانی دەقاوودەق ئامانجە کەیی پیکاوہ، زیاتر نەپەرژاومەتە سەری، بەلام بەپێچەوانە کاتی ھەستم بە بیواتایی و نامۆیی لە «وینا» و «وێر» و «واتا» دا کردوہ، زەندم لە وەرگێرانی مەیلەوئازاد و تەواوئازاد ھەلمالیوہ؛ مژارە کەم لەبەر یەک کیشاوەتەوہ، بەرگیکی خۆمالیی ترم دەبەر کردوہ و وردتر و چرتر و بە وشە، وشە دووانە و زاراوہی زیاترەوہ بەگژ کارە کەدا چوومەوہ! کہ چی لەگەڵ ھەمووی ئەوانەش، دلنیام و لە کەندولەندی ئەم کردەدا گەلیک جارێان تووشی نوچکە ھاتووم و کارە کەم وەک کری کرگاریکی کرچوکاڵ بەبێ ساتمە و

۱. بۆ پێوہندی زیاتر لەگەڵ دەق، فەرھەنگۆکیک لە باشکۆی کتیبە کە دانراوہ کە باشترە بەر لە خوندنەوہی پۆمانە کە سەیریکی بکری.

سەرەنگرێ نیه، بەلام ئەوەی ئیزنم پێ دەدا کاریکی بەروبودرێژ ئاوا پێ سەرستۆنگە
 بخەمە پێش چاوان، هەندێ گوزارەن کە بەشیکیان پێوەندیان بەوەرگیرەوه هەیه وه کوو
 بەرتەسکبوونی توانایی مروّف بۆ پێراگەیشتنە سەر کار و وردە کاریه کانی، دلّەراوکە ی
 تێپەرینی کات و بەرهولێژ چوونی تەمەن. هەندێ تریشیان دەگەرێنەوه سەر بەرکار
 و بابەتسی وەرگیرانە کە، واتە ئەدەبیات کە ئەوانیش بریتین لە رێژەبیبوونی پێودانی
 هونەر و تۆرە وەک گۆرەپانێکی هەلقولای هەست و نەست و سۆز و پێوەندیدار
 بە پێوەری مشوور و سەلیقە. هەر و هەوا و یکنە چوون و بەراوردنە کرانی و یژە و وەرگیران
 وەگەردێ زانستییکی ئاوەزمەند و ئەزمونگەر و لە ئاکامدا، نەبوونی یاسایەکی رەها
 و بیجمان بۆ ئەم بوارە لە زانیی مروّف، کە هەمووی ئەوانە تیکرا بوونە ئەنجهت بۆ
 ئەوی بە تاووتالوو کەوه ئەم دارشتنە وەیه بلۆکە مەوه. هەر لە بان بێرەخی ئەم خالانە شه
 کە هیوادارم لە چاپە کانی داها تودا بەشیککی زۆری ئەم هەلّ و هەلّەنگوتنانه هەس
 بدە مەوه تاکوو دەقیکی شیاوتر و پاراوتر بێشکەشی خوینەرانی بکری و سەرئنجی
 رێژەیه کی زیاتر لە خەیاڵە کان رابکیشری.

محەممەد خزری ئەقەدەم
 مەهاباد - خاکەلێوهی ۱۳۹۷ی هەتاوی

شوانی کرمانجان

سەردەمی مندالی و دۆخی بنەمالە کەم

لە ناوچەى سوورمەلى كە پېشتەر لەژێر دەسەلانى حكومەتى ئێرەوانیدا بوو، كوردیكى بى ملكوماشى سەربە هۆزى حەسەنى هەبوو بە ناوى شەمۆى كورپى شامیل، كە بە شوانى و مینگەلەوانى سەرى خۆى و بنەمالە كەى راگرتبوو. ئەو پاش كۆچیدوايى خێزانى، برۆ و دەرویشى كورپى هەلده گرى و لەو مەلەبەندە بار دەكا و دەپروا.

كۆچوبار و جیهیشتنى ولات، ئەویش بە دوو مندالی گچكەلە و پێرەوكەلە، بۆ وى كارىكى دژوار و ناخۆش بوو. ئەوسا برۆ سى سالى تەمەنى پر كردبوو و دەرویشیش پىى لە دووى نابوو، بەلام بەختى خۆى لەو سەفەرەدا شەمەك و حاجەتێكى زۆرى پى نەبوو تالابارە كەى ئەوەندەى تریش قورس بكا.

دوچار شەمۆ لە گوندى ئازاتى پەنا قارسى گىرسایەوه و لەكن كابرایەكى یۆنانى بە ناوى تىئودۆر بە شوان دامەزرا. لەو دەمەدا، كچۆلەیه كى بى چاوسوور و بى داشداریش بە ناوى نەعیمە لەوئى و لە ماله تىئودۆرى خەرىكى كار و كارەكەرى بوو. شەمۆ دللى چوووە سەرى و تەمای گرت بىخوازى، بەلام كچەى بابانویران وەك ملك و ماللاتى كابرا دەهاتە ئەژمار. تىئودۆر كە دونگەیه كى ئەو سۆزەى كردبوو و ئاگادارى باوى ژنوژنخوازى كوردان و ماریى و شیرباییش بوو، وا بە ئاسانى نەیدەهیشت شەمۆ

بۆی بیتته سهر به پرهی؛ بۆیه هاته سهر ئه و بریاره که بیتتو شه مۆ دوو سالان به پئ
خه لات و به رات بۆی بجیته بهر مه پری، شیرباییه که ی پئ ده به خشی و قهره واشه که ی
ده داتی، ده نا هیچیان له هیج.

به و حاله ش و پاش ئه م داوا و سه و دایه ش، شه مۆ خه ریک بوو له سوئی ئه و کچه
گیانی ده رچئ و چی تر نهیده توانی چاوی له سه ره له گری. زوو خۆی له وه یه کلایی
کرده وه که پئکبران و گه یشتن به و کچه شوخ وشه نگه، ئه وهنده ی دینئ که دوو سالان
کویره وه ریی شوانی و چۆله وانی له پینا و دا بکیشئ؛ بۆیه مه رچی خاوه نکاره که ی به جئ
هینا و پاشان له نئو کادیئتیک و له و په پری شایی و خو شیدا زه ما وه ندیان گیرا و سه ریان
پئکه وه نا.

نه عیمه زۆری هه ز له کابانئتی و کاروباری نئومال بوو. ئه و ته شی ده رست و
گوریسی ده هۆنده وه. من و هه ردووک خوشکه کانم، چیه که و گولزار، له و کادیته دا
له دایک بووین. ئه گه رچی دایکم له گه ل برۆ و ده رویشی زه برامان دانی نه ده کولا، به لام
ئیمه ی خوشک و برا ته باور په با بووین و یه کترمان زۆر خو ش ده ویست.

باوک و دایکم که تازه ماله و مندالیان پئک هینابوو، زستانئش هه دایان نه ده دا و شه و
و رۆژیان له خو حه رام کردبوو. ئه وان ده چوونه کاری زه نگین و خاوه نداران؛ تاکوو
شتیکیان وه گیر که وئ و ئیمه ی پئ به خئو که ن.

زستان ده هاته وه، به لام ئاگردنمان دامرکابوو؛ چونکه نه مالاتیکمان هه بوو تاله
ریخه که ی ده وه بکه یین و نه کۆل سو و دار و مووره دارئکی واشی لئ بوو بۆ ئه وه ی
ته ندووری پئ دا بخره یین.

دایکم که ده چوو ه کاری ماله، پئی باش بوو ئیمه ش له گه ل خۆی به رئ تاکوو له
سارد و سه رمای زستانئدا، له نئو گه له خانئدا بحاو ئینه وه و تینئیکمان بکه وئته به رئ؛ که
وابوو له گه ل ماله کابرای رپک ده که وت له سه ره ئه وه که ئیزنمان بده ن ئه و رۆژانه ی

وا دایکم له کاری وانه، ئیمه‌ی سرۆکیش له‌گه‌ڵی بچین و بوخۆمان له‌گۆشه‌یه‌کی ته‌ویله‌ی دانیشین و به‌قه‌ده‌ر پاتاله‌کانیان له‌گه‌رمای نیو هۆل و پشتیران بێبه‌ش نه‌بین. له‌پاڵ ئەوه‌شا، چاومان له‌سه‌ر زاری مالا‌تیا‌ن چ‌ر دا‌گرین، چه‌وه‌ر و په‌ل‌خۆ‌ری به‌ریان و زرکۆ و گ‌زهری پ‌ژاوی بنیان بمالین و له‌ئاخو‌رانیان که‌ینه‌وه‌.

که‌ له‌و کارانه‌ ده‌بووینه‌وه‌، ده‌بووینه‌ دارکه‌ری سو‌بان و ده‌یان‌د‌رینه‌ ئاو‌ردو‌وان. ئی‌وارانیش پاش ته‌وا‌بوونی هه‌مووی ئەم کارانه‌، و‌پ‌رای دایکی شه‌که‌تمان، به‌تالو‌و‌که به‌ره‌و مال‌ ده‌چووینه‌وه‌ یان با‌شتر ب‌ی‌زم ده‌گه‌راینه‌وه‌ کادی‌نه‌ ساردوس‌ره‌که‌مان.

سال‌ وه‌ک مانگ و پ‌و‌ژ به‌ د‌وای یه‌ ک‌دا و‌یل بوون و منیش مانگ له‌گه‌ل مانگی زی‌ات‌ر په‌رو‌بالم ده‌رده‌کرد و پ‌و‌ژ له‌گه‌ل پ‌و‌ژی زی‌ات‌ر ش‌یت‌وو‌یتی شو‌ان‌یتی ده‌بووم. برا‌کانم که‌ له‌ من با‌وخۆش‌تر بوون، ده‌بوونه‌ به‌رده‌ست و ئا‌وال‌شوانی با‌وکم و له‌ بی‌رون و به‌رزیا‌ن له‌گه‌ڵی ده‌چوونه‌ به‌ر مه‌پ‌ئ.

چی وای پ‌ی نه‌چ‌وو که‌ ئا‌واتی منیش هاته‌ دی. پ‌و‌ژی‌ک به‌ری به‌یانی، په‌گه‌ل‌ خ‌ویان خ‌ستم بۆ به‌نده‌نی و له‌و‌ی نار‌دیانه‌ به‌ر گ‌وی‌ل‌کان. ئە‌و‌ی پ‌و‌ژی دای‌ک‌یشم له‌ته‌ک‌مان هات‌ تا له‌و‌ی ئە‌سه‌پ‌نگ، تر‌ش‌ۆ‌که، مه‌ند‌ۆ‌ک، پ‌ن‌که‌س‌ک و گیای دیکه‌ی خ‌وارد‌ن‌ی‌مان نیشان‌ بدا. ئە‌و ن‌زیکه‌ی هه‌و‌ت‌و‌ویه‌کی له‌گه‌لمان ده‌هات و ده‌چ‌وو. کات‌ی زانی ورده‌ورده‌ ف‌یری گیان‌اسین و گیاک‌رد‌نی بو‌وین، ئی‌تر نه‌هاته‌وه‌. به‌م ج‌ۆره‌ بو‌و که‌ ئیمه‌ی ش‌وان و گا‌وان، زگی بر‌سیمان به‌ نان و گیای ت‌یر ده‌کرد.

دایکم هه‌موو پ‌و‌ژی پ‌ن‌پ‌ن‌چ‌که‌ی بۆ ده‌پ‌ن‌چاینه‌وه‌ و ده‌سته‌وار‌یک‌ نان و ل‌وی‌چ‌یک‌یش خ‌و‌یی بۆ داده‌ناین تا به‌ گیای سه‌ر خ‌وانه‌که‌مانی وه‌رکه‌ین. ز‌ۆر جار که‌ برا‌کانم ده‌مانه‌وه‌ له‌ ل‌یک‌کردنه‌وه‌ی ئە‌و گ‌ژو‌گیایه‌ی وا ده‌خوران و یاخ‌ۆ بۆ خ‌واردن نه‌ده‌بوون، پ‌رسیان پ‌ی ده‌کردم و منیش پ‌ن‌و‌ی‌ت‌یم ده‌دان؛ له‌به‌ر ئە‌مه‌ بو‌و که‌ دایکم ده‌به‌ری هه‌ل‌ده‌خ‌و‌یندم:

«گه‌وره‌ بی، ده‌بی به‌ شو‌ان‌یک‌ی چاک».

باوکیشم، ئەو گزوغیاپه‌ی زهره‌ری بۆ مآلات هه‌بووايه، نیشانی ده‌داین. ئەو پێی ده‌گوتین کامه‌یان خراپه‌ و هه‌یوان گیاپر ده‌کا، یان کێهیاپان چاکه‌ و بۆ مه‌ری نه‌خۆش باشه‌. هه‌روه‌ها فیری ده‌کردین چلۆن نه‌هیلین گورگ له‌ مه‌ری دا.

سه‌ره‌تا، گیامان خر ده‌کرده‌وه‌ و به‌ نانی ده‌مانخوارد. ورده‌ورده‌ دایکم هه‌ندیک گیای تری وه‌کوو سپیداک، گوتک و سێ سووی پێ ناساندین. به‌رچنیکیشی داینی بۆ ئەوه‌ی گیای تیدا کۆ که‌ینه‌وه‌. ئیمه‌ش ئەو گیاوگۆله‌مان خر ده‌کرده‌وه‌ و یه‌کسه‌ر ده‌مانبرده‌وه‌ بۆ مآلی. دایکیشم چاکی ده‌کردن و هه‌لی ده‌خستن تا بۆ خواردنی زستانێ جوان وشک بن.

ماوه‌یه‌ک رابرد. دایکم داوای وینجه‌ی ده‌کرد بۆ مآلی. ئیمه‌ش له‌سه‌ر قسه‌ی وی، هه‌موو که‌ره‌تان که‌ ده‌که‌وتینه‌ چوونه‌وه‌ی، پری باوه‌شی مندالانه‌مان وینجه‌مان له‌گه‌ڵ خۆ ده‌کیشایه‌وه‌. جگه‌ له‌ گیاکردن و وینجه‌بردنه‌وه‌، ده‌چوونه‌ ده‌وان. بۆ ئەم کاره‌ پرۆیشتینه‌ سه‌رانگۆیلکێ و له‌وێ ریشمان له‌گه‌ڵ ئاوی ده‌گرته‌وه‌ و ده‌مانکرده‌ ده‌وه‌. ئیوارێش یه‌که‌ی سه‌رو ده‌ دانه‌مان کیشه‌وه‌ ده‌کرد بۆ مآلی. قسه‌ی خۆمان بێ، هه‌موو جارێ خۆم له‌م ئیشه‌ ده‌دزییه‌وه‌ و هه‌ر کات نۆرم ده‌هات، به‌ هه‌یچ کلۆجێ هه‌زم نه‌ده‌کرد ده‌ست بۆ ئەو کاره‌ به‌رم؛ هه‌ر له‌به‌ر ئەو خۆگنخاندنه‌م بوو که‌ دایکم بۆله‌بۆلی له‌سه‌ر ده‌کردم و لێی ده‌دام، به‌لام له‌گه‌ڵ هه‌مووی ئەوانه‌ش، دایک و باوکم ئیشی ئیمه‌یان پێ په‌سه‌ند بوو.

بۆ ئەو زستانه‌ی که‌ ده‌هاته‌وه‌، ترسیکی وامان له‌ سه‌رماوسۆله‌ نه‌مابوو؛ چونکه‌ زمیروزه‌ خیره‌ و ئازاله‌ و ئاوردوویه‌کی باشمان داخستبۆوه‌، که‌چی له‌ شه‌خته‌به‌ندانێ پاییزدا، له‌به‌ر خوز و خوسار، باران و بۆران و گلێزه‌دا، نه‌مانده‌وێرا سه‌ر وه‌ده‌رنین. ناچار خۆمان له‌ کونی ژووری خزانده‌ و به‌رده‌وام چاوه‌پێی بارینی هه‌وه‌ل نوای زستانێ بووین و به‌م جۆره‌ شه‌رتی سالیکمان په‌ری.

نیومالمان رایه خیکی تیدا بوو و له سههرا کا و کوژان رامان ده خست و سه سیریکی نه رمی له گیا چنراویشمان به سهردا ده دا. بالنجی بن سه ریشمان به پووش و سه مه لّ ئاخرا بووه. لحنیفیشمان جاجمیککی پان و دریز بوو که به خو ماندا ده دا. ئیمه ی مندالّ، له لای یه کتر و له ریزیکدا، راده کشاین. هه موو کات له سههرا ئه وه ی وا کاممان له نیو به ندی بخه وئ، یان بچینه قهراخی ده مان کرده شه پ؛ نیوه راست گه رمتر بوو و منیش له بهر ئه وه ی که پاشه به ره بووم، چینگه گه رم و نه رمه که م بهر ده که وت.

ئه وه هه وه لّ جار بوو که له وه رزی زستاندا، تینی گه رمامان پی ده گه یشت. دایکم به دلّیکی خو شه وه ته ندووری داده خست. ئیمه ش لیک ده هالاین و خو مان له په نای گه رم ده کرده وه. پاش ئه وه ی که شیو ساز ده بوو، دایکم سه ری ته ندووره که ی ده نایه وه تا بو شه وئ سارد نه بیته وه. به م جو ره شه وانه له په نا ته ندووری داده نیشتین و قاچ و قولمان تی ده کیشا.

دایکم به سه وزی و گیای وشکراوی هاوینن، ترشۆ که ی کو لوی بو لی ده ناین. باوکیشم تفاق ی له بهر گو یلکان ده کرد و گه نمی داده چاند. ئه و سالّی بو به خیتو کردنی هه ر سه ریک مالّات پری یه ک و نیو تا دوو کیلو گه نم و نیزی که ی ده کو په ک پاره ی وهرده گرت؛ بو ئه وه ش ده بو وایه له سههرا تای مانگی خاکه لپوه هه تا کاتی به فریارینی، یانی ئاخروئوئوخری مانگی سهرما وه زئ، چووبایه بهر پرو پاتالی خه لکی.

جه شکۆله کهمان و شوانیتی بۆ ملووکان

باوکم ئەو گەنمە ی که وهک بهرات وهری ده گرت، له کۆلێی دهنای دهیبرده ناشی. ئەو بۆ ئاسانکردنه وهی کاره کانی زۆری ههز ده کرد گویدریژیکسی هه بی؛ چونکه پاپه پاندنی کاره کانمان به بی هه بوونی و لاخ و بارهه لگریک چه توون بوو و ده بووايه بۆ هه ر کاریکسی چاوبه ره ژیری ده روجیرانان باین. ئە گه ر که ردار و مووچه داره کانیش گویدریژیکسیان پی داباین، له به رانه ردا ده بووايه یه ک دوو پۆژان چووباینه ده سته وایان.

باوکم هه ر سألە ی دوو رووبلی رووسی بۆ کرینی گویدریژیی وه لا دهنای له سی سألاندا توانی شه ش رووبل کۆ کاته وه. ئە و پاره کانی له نیو کۆنه په رۆیه کی گه وره وه ده پیچا. په رۆکه شی له قودوویه کی ته نه که ده ناخنی. ته نه که که شی له نیو تووره که یه کدا ده شارده وه و ده یگوت:

«به سی چوار رووبلان، ده توانین گویدریژیکسی بکرین».

ئە و گه لیک جارێ بۆ خچه که ی ده کرده وه و پاره ره شه کانی لی ده ردینا و له گه ل دایکم ده یانبژاردن. ئە گه ریش هه لئه یه کیان بکر دایه، سه ره له نوێ ده یانژماردنه وه. جاری

وا بوو له شهوانی زستان، ئیمه به دهنگی باوک و دایکمان له خه و ده بووین و ده ماندیت که چۆن پاره کان ده بزیرن: پینج، سی و دوو. ئهوان کوپه که کانیاں له رووبله کان جیا ده کردهوه. پاشان، بوخچه که یان له نیتو ته نه که و توره که که ده نایه وه.

له م زستانه دا، باو کم کاری بۆ یۆنانیه ک ده کرد به ناوی پالکا فریاند و فیلف. پالکای ئاشه وان حه یوانیکی زۆری هه بوو و کوره که شی ئه فسه ره بوو. سه ره به هاری، چوار پروبل و بالتۆ ئه فسه ریه که ی کوری پالکایان وه کوو هه فده ست دا به باو کم. ئیمه ش به و پاره یه گویدر یژیکمان کرئ. لئی گرده و بووین و به به زموره زم و هاتو هوریا وه له کادی ئیمان کرد.

هاوین هات. گوله جهرگه که مان هاته زانی و جه شولکه یه کی بوو. ئیمه ش به هه مووان که ره و جه شکمان له سه ره بیلبله ی چاوان دانا بوو. به دل و گیان به خێومان ده کردن. تفاقی زستانیمان بۆ داده خستنه وه. ئه وئ هاونیی وه ک خولخوله ی هه لده سوو پراین؛ گیامان خر ده کرده وه، باقه باقه مان ده کردن و دوا ی وشکبوونه وه یان، بۆ مالتیمان ده کیشانه وه. له گره، گویدر یژه که زۆر به که لکمان ده هات؛ جگه له وه که گیامان پین ده کیشا، وه کوو هه موو که ردار و ئاشیریک، باراشمان له گویر یژی خۆ ده نا و پیمان ده برده ئاشی.

ئه وسا که ببوومه ئاوالشوانیکی زیت و وشیار، به جوړیک که زۆر که ره تان، باو کم میگه له که ی به من و برا کانم ده سپارد و بوخۆی ده چۆوه مالتی. به م شیوه یه، سالتیکمان تی په پاند. برا کانم هه ره کامیان ببوونه شوانیکی پسپۆر و منیش هه روا له به رده ستی باو کمدا بووم.

دوا ی ئه وه که باو کم شه رتی سالتی په ری، چووینه شوینیکی تر به ناوی ئه لیکساندروفا. له م جیگۆر که یه دا، جاشک و که ره زۆر به که لکمان هاتن و ته واوی که لوپه لی نیوما ل وه کوو به ره، لباد، مه نه جل، سوینه، قابلمه، ده سه ته نوین و شمه کی

ترمان پین گواستننه وه.

ئهو گوندهی وا کۆچمان بۆی کردبوو، له لایهن کورده کانه وه ناودییر کرابوو به خێوه تی سوور، به لام کۆچبهره شوورپه وییه کان که به ملووک ناسرابوون، ناوی ئەلێکساندرۆفایان لێ نابوو. گونده که له ههوت کیلۆمیتیری قارس و له سروشتیکی دلپفینی به ستینی قاسات هه لکه وتیوو. به لێواری چۆمه که وه، تا چاو هه تهری ده کرد له وه رگی پانوپۆر که وه کوو فه رشیکی گه وره ی پهنگا وره ننگ نه خشیترابوو، ده بینرا. که میک ئه وه برتر، مووچه ومه زرا به کی سه رسه وزی لێ پان بپۆه. چه م و رووباریش له ژێر تیشکی زێرین بوونه بازی زبۆین و به ده م بریقه پڕژاندنه وه به نێو کیلگه که دا تی ده پهرین. له لایه کی تری ئەم گونده بیستانتیک راخرابوو که له وێ ملووک که له م، گێزه ر و سه وزی دیکه یان ره نێو دینا. گول و گیا و میترگ و چیمه نیش ده ستیان له ملی یه ک هالاندبوو و ده ورانده وری ئەلکساندرۆفایان خه ملاندبوو. به هاران وه ختی خونچه پیشکووتن، بۆن وه رامه ی گولان ده گه را به نێو شیو و شیوه لان و سه ری مرۆفی توند و خه یالیشی سه رخۆش ده کرد.

ملووک ژینگاریکی خۆش و زه ویوزاری نانگر و به رپژه ویان هه بوو. له ته واوی مووچه ومه زرا باشه کانی ناوچه ی قارس، گوندی رووسی ساز کرابوون و ههر ملووکیک په نجا تا هه شتا دۆنم زه وی پین درابوو.

دانیشتوانی ئەلێکساندرۆفا جیاوازییه کی که لتووری زۆریان له گه ل ئه رمه نی و تورک و گورجیه کان هه بوو. ملووک وه زبۆری چاک بوون و که لکیان له ئاقیله و ئامیری پیشکه وتووی کێلان و دروونه وه وه رده گرت. گیا و وینجه یان به مه له غانی ده دروووه و به شه نه و عاره به ی گه وره کۆیان ده کرده وه. له ئاویژه و به راوان، گه نم و جۆ و دانه ویلله ی تریان ده چاند و نانه که یان زۆر له هیه گونده کانی ده وره بریان جوانتر بوو. مووچه ومه زرای دلپفینی ملووکان پڕ بوو له له وه رگی مشه و میشه ی زه به ند که

و لَس و و لَسا تیککی زۆریان تیدا راده گرت. له گونده که، دوو میڤگه له مهر و دوو گارانە مانگای شیر و گاهگه لیک و کارپه گه لیک ده چه لیتران. ههروهها دوو کهرگه گوێره که و رهوه ئه سپیک، که هیشتا نه به کاری کوشتنه وه دههاتن و نه بو کاری ده بوون، له نیو ئازهلاندا دهله وه ران.

خهلکی ئه لیکساندرۆفا دوو تیره بوون و ههه تیره و به ره بابیش دیر و قه شه ی خویان هه بسو. ملو و که دهوله مهنده کان که به لاتاو پییان ده گوترا به خته تۆک، ئیمه ی کورد و خهلکی بی دارو مائی خویان ده چه وسانده وه. ئه و بیویژدانانه، جاری و ابو ئه وه نده یان له شوان و گاوانان ده دا، که بو چه ندين کاتزمیر له بان زهوی بیهۆش ده که وتن. ئیشتاش مستوی مندالۆکه م له بیره وارۆژیک هه رچهنده به وردی زانام چۆن و چ بوو، ئاخۆ مستو مالاتی درهنگ هیتابۆوه یان دوو سه ره له مانگا کانی زهریان کردبوو و چووبوونه نیو بیستانی ماتيووی؟! که ئه مه بوو به هۆی ئه وه ی که ماتيوو لیبی بدا و ده ست و لاقی بشکینن.

چهنده شوان و گاوانی دیکه ش هه بوون که ژيانیکي ناله باریان هه بوو، به لام چونکه سه لت و قولت بوون، دۆخه که یان له وانی تر نیسکیک باشتر بوو و ده یانتوانی به به راتیکی که م خویان به خپو بکه ن.

ئه وساکه، باوکم هاوړپیه کی شوانی هه بوو به ناوی حاجی سلیمان که زۆربه ی ئیوارانی زستانی دههاته مالمان و دهستی ده کرد به گپرا نه وه ی نه قل و نه زیره کانی. ئیمه ش حاجیمان له بهر په وشته باشه کانی خوش ده ویست؛ ئه گه رچی جاری و اه هه بوو که له بهر هاووه اجیان گوێچکه ی ده کیشاین، به لام قهت نه بوو لیبی زویر و زگار بین.

شالاوی گورگان

پاییزان، گه‌لی جار گورگ ده‌هاته قه‌راخ مالان و له گیل‌ه‌ی مه‌ری ده‌دا و چه‌ند سه‌ری ده‌خنکاند. دایک و باو‌کم زۆر په‌رۆشی ئەو می‌گه‌له‌ بوون وا ئیمه‌ی له‌به‌ر بوو. ئەوان زۆرتر دل‌نیگه‌رانی من بوون و ده‌یانزانی مند‌ال‌ئیک‌ی وه‌کوو من ناتوانی له‌به‌ران‌به‌ر گورگان‌دا خۆی بپاریزی. ئیواران که مه‌ر ده‌هاته‌وه‌ مالان، ده‌سته‌و‌دوعا ده‌بوون و ئەوه‌نده‌ی هیز و تین له‌ زار و زمان‌اندا بو‌وایه‌ هاواریان ده‌کرد:

«خودایه‌ گیان سه‌د هه‌زار جار شوکر له‌وه‌ی که ئەم‌رۆش به‌خیر گوزه‌را و تووشی

زه‌ره‌ر و زیان نه‌بووین».

له‌گه‌ڵ وش‌ک‌بوونی گیای ته‌رت‌وته‌لانان، ژیا‌نی ئیمه‌ش ناخۆش‌تر ده‌بوو؛ چونکه‌ به‌بێ گیای خواردنی که به‌شیک له‌ بژیوی ئیمه‌ی دا‌بین ده‌کرد، وا به‌ ئاسانی تیر نه‌ده‌بووین و تا ئەو کاته‌ی گه‌نم ده‌په‌ری، برس‌ی‌تیمان ده‌کیشا. هه‌رکه‌ گه‌نم هه‌لسا‌با، گو‌له‌ که‌ی‌مان ده‌چنی؛ له‌سه‌ر ئاو‌ری ده‌مان‌برژاند و ده‌مان‌کرده‌ بریش‌که‌ و به‌م جو‌ره‌ خو‌مان پێ ته‌سه‌ل ده‌کرد. پاش ئەوه‌ی گه‌نمه‌که‌مان ده‌دروویه‌وه‌، کلۆشه‌که‌مان ئاو‌ر تی به‌رده‌دا و خیرا به‌ داری ده‌مان‌کو‌تا، هه‌تا ئەو دان‌ه‌ی پیا‌نه‌وه‌ ماوه‌ و برژاون، نه‌سووتین. ئەو ده‌نکان‌ه‌ی ئاوا

ده برژان زۆر به تام بوون، له کۆشماندا نهرم ده بوونه وه و پێیان ده گوترا قه لێنۆک. پاش دروینه ی گه نمی که له مه زرایه شتییک بۆ دروونه وه نه ده ما، په تاته ده گه یشتی. ئیمه ش که هه موو پۆژی مه پمان ده برده به نده نی، داوای چه ند په تاته مان له ملو و که کان ده کرد. نه گه رپیر پێژنه کان، په تاته یان پێ نه دا با یین و به دهستی به تالۆحه تالۆه وه نار دبا یینه وه، تاقه تی برسیه تی له راده به ده رمان نه ده هیتنا؛ بۆیه ده چوینه نیو بیستانان بۆ دزی. ئه و جار، ته پاله مان کۆ ده کرده وه و له سه ره یه کمان داده نان، شه مچه مان پپوه ده نا و چاوه پروانی دامرکانی خه رمانی ئاوه که ده بووین تا بتوانین په تاته کان له ژیر پۆلو وه کان دا بنین. دوا یه، ئه و خو ییه ی وا له ماله وه هیتا بو ومان به په تاته کانمان وه رده کرد و به تام و چێژیکی زۆروه ده مان خوارد. ئیمه به خواستی خۆمان نه بو و که دزی مان ده کرد! ئاخ ره له لایه ک، به راته که مان له کلکه ی پاییز و ته نانه ت پاش قه باره به ستنی به فری وه رده گرت و تا ئه و کاته ده بو و ده ستمان پپوه گرتا، له لایه کی تریش پپو یست بو و شتییکمان بخوار دایه. له و نیوه دا، زۆر جاری وا بو و ئه وه نده ده پارا یینه وه تا خانم و خاتوونی مائی زگی پیمان سو و تابا و شتیکی بۆ دا نا با یین. به شیک له وان به ویستی خۆیان نا ئیکیان بۆ داده نا یین، به لام زۆر به ی هه ره زۆریان تۆزیان لی هه لئه ده ستا و ده ستیان به پرو یه وه ده نا یین.

له نیو ژنه ملو وکاندا، یا به پاراشا زۆری خۆش ده ویستم. ئه و که خۆی قه ت واقی له با وه ش نه ها تبو و، بیگومان زگی به منی شو انه ویله ی هه ناسه سارد ده سو و تا، که به ری به یانی هه موو پۆژیکی پاییزی میگه لم په پێچه کی به نده نی ددها و له وی که سیره ده بووم. ئه و دوو جار له حه و تو ودا و پێ ئه وه ی ئاگام لی پێ، نان و خوی و خه یاری بۆ داده نام. ئیواران که مه رم له هۆلی ده کرده وه، بانگی ده کردم و شه ویات و به رما وی خۆی له پێش پۆده نام. منیش تیرو پر ده مخوارد و قاپه که شم ده لێسته وه. دایکه پاراشا ژنیکی باش و په زاسو وک بو و، که چی ژنه ملو و که کانی تر ئه وه نده چرو وک و چه قه سو و بوون، ته نانه ت نه یان ده هیشت پێ له نیو مال و باله خانه یان با و پێژین.

بئ ئەووی ئاگا بکهین، پاییز له گه‌ڵ باران و سه‌رما و ته‌م و مژ و لاتنی داگرته‌وه. له‌وه‌رزوی سالدا، کاری مه‌زرایه‌ته‌واو ببوو و جگه‌ له‌ شوان و گاوان، که‌سی دی به‌ که‌ژ و چیاوه‌ نه‌بوو. به‌و حاله‌ش، هه‌ستم به‌ ته‌نیایی نه‌ده‌کرد؛ چون ئاوده‌نگ و ئاوالیکی ئەمه‌گدارم هه‌بوو که‌ ناوی چاوپه‌ش و سه‌گی مه‌ریمان بوو. چاوپه‌شم زۆر خۆش ده‌ویست و ئەویش هه‌یچ کات لێم دوور نه‌ده‌بووه‌ و جیی نه‌ده‌هیشتم.

باوکم هه‌موو جارێ به‌ منی ده‌گوت که‌ له‌ پاییزدا، شوان ده‌بێ چوارچاوی بێ؛ چونکه‌ له‌و کاته‌دا گورگ برسییه‌ و به‌شوین ده‌رفه‌تیکدا ده‌گه‌ڕێ هه‌تا له‌ میگه‌لی بدا و چهند سه‌ر مه‌ران پڕ دات.

تاریکوپروونی به‌یانی که‌ مه‌پم ده‌ر ده‌کرد، له‌گه‌ڵ ئەووی که‌ باوکم فێری ده‌کردم چلۆن له‌ به‌رانبه‌ر گورگاندا خۆ بپاریزم، چهند کوته‌په‌رۆ و قوله‌داریشی بۆ له‌ تێرێ هاویشتم و گوتی:

«ئهو دارانه‌ له‌ ده‌ستان خۆشن و ئەگه‌ر گورگ شالاوی بۆ هینای، په‌رۆیان تی هالینه‌ و ئینجا ئاوریان تی به‌رده‌... بۆلای زاری به‌ره‌ و لینی ده‌... ئەگه‌ر وا بکه‌ی، گورگه‌ ده‌ترسی و ڕا ده‌کات».

ئهوێ رۆژی که‌ میگه‌لم ده‌رکرد، سه‌رما و لاتنی داگرتوو و ته‌م و مژیش هه‌ستا‌بوو. دوای خواردنی به‌رچایی، سه‌ره‌له‌نوێ برسیم بۆوه. ئەو پارووه‌ نانه‌ی وا دایکم بۆی له‌ توربینی نابووم زۆر که‌م بوو، ناچار دووله‌تم کرد. بۆخۆم له‌ تیکم لرف دا و ئەووی دیکه‌شم فری دایه‌ به‌ر ده‌می چاوپه‌شی. پارووه‌ بچووه‌ که‌ له‌ جیات ئەووی تیرم کا، ئاوراتری کردم. چێستان بوو، زاربینی توربینم کرده‌وه، دیتم چی تیدا نه‌ماوه. خه‌ریک بوو له‌ نێز و برسان قه‌رم و نه‌مه‌زانی چ بکه‌م!

میگه‌لم داکیشایه‌ خوار په‌رێزیکێ قه‌راخ باخی و ئینجا به‌ دزی چوومه‌ زگ په‌تاتان. چهند دانه‌یه‌ کم له‌گه‌ڵه‌ خۆ هینا و خێرا نه‌مه‌رم له‌ قه‌دی شاخی هه‌لکرده‌وه. له‌وێ

هه ندىكى كۆلكه و ته له زمه دار لى بوو كه ئاورم پىن كرده وه و خۆم له بهر تينه كهى پراگرت. بۆ دامرکانى ئاگره كه زۆر به له زوبه ز بووم هه تا په تاته كان له نىو پۆلوه كان هاویم؛ بۆيه هه ركه ئاوره كه بوو به خه لوز، به شینه یی په تاته كانم له بنى دانا.

له پىر دىتم چاوپه ش له قوژبنىك هاته ده ر. گوپی قوت كردن و له نىو مژه كه دا چاوى له شتىك پرى. له دلم چه قى وا مه ترسىه ك له بناگویمه، به لام زۆرم برسى بوو و نه مده توانى واز له خواردنى په تاتان بهینم و برۆم و به ره ورووى مه ترسىه كه بيمه وه. له جىي خۆم نه بزوتتم. به فیتوولیدان چاوپه شم تىن به رده دا تاكوو پىي بوه پرى و به ره و مؤرانه كه بر وا. منى چه به ساو له پال ئاوره كه مامه وه و به وردى سه رنجم دا به سه ر وه پىنى سه گه كه. له لایه ك، سویم ده هاته وه بۆ په تاته ی نىو به رزاو و له لایه كى ترىش دلم خه رىك بوو زرم زرم لىي ده دا. له خۆم ده پىسى:

«له نىو دو مانه كه چ بوو؟... گورگ بوو یان جه رده؟»

شوانى پسپۆر ده یزانى كه سه گ بۆنى گورگى كرد وه. پاش تاوئىكى، چاوپه ش گورج هاته وه. ده تگوت به زمانى بیزمانى خۆى ده یه وه ئ شتىك پى بلى. زانىم بى نه بى شتىك قه و ماوه. شله ژام و ده سته كانم كه وتنه له رزىن. داره كه م هه لئىنايه وه. تا سا بووم و له بىرم نه بوو ئاگرى تى به رده م. به دواى چاوپه شدا رۆیشتم. له ناكاو دوو گورگم دىتن كه یه كىان مه رىكى پردابوو یه و ئه وه ی دىكه شىان دا په رىبووه پىش چاوپه شى و وه كوو قوله سینگ به رامه برى چه قىوو و ددانه كانى لىك رىچ ده كرده وه. له من وابوو ده یه وه ئ به م كاره هاو رىكه ی بپارىزى.

له و كاته دا، ئه و فىل و فه ندانه ی وا باوكم فترى كرد بووم، وه بىر خۆم هیتانه وه. وه ك گولله ده ر په رىم و خۆم گه یانده ئاوره كه و شاپلته كه م پىوه نا. هه ركه جوان گرى گرت، په پىي ئه و گورگه م نا وا مه رىكى راده كىشا. چاوپه شىش كه دىتى ئاگرم به ده سته وه یه، ترسى شكا و گوپرى به سته وه و رۆبووه گورگه كه ی تر. چاك تىكبه ربوون. زگم به

چاوپره‌شی ده‌سووتا. مه‌ره‌کانم جی هیشته و چومه یاریده‌ی هاوړی وه‌فاداره‌کم. چاوپره‌ش قه‌پی به‌گورگه‌دا گرتبو، به‌لام گورگه‌که وا گورځخانه به‌قورقوراکه‌یدا نووسابوو که قرووسکه‌ی ده‌چوو هه‌لحه‌له‌ی ئاسمانی. ده‌بوواپه‌په‌لم بگردایه و به‌دهستی چه‌پم داره‌ئاوړتیبه‌ردراوه‌که‌م هه‌لگرتبا و به‌دهستی راستیشم داهاتبامه‌وه خرپه‌به‌ردان. داریکم له‌لمبوزی گورگه‌که پراکیشا و پر به‌هیز و تواناشمه‌وه به‌ردیکم له‌خالیکه‌ی هالاند. گورگه‌خوی له‌زار و دهستی چاوپره‌ش پاپسکاند و به‌نیوزنده‌نؤلاندا بازره‌بوو. هاوړیکه‌شم ئاهیکه‌ی هاته‌وه به‌ر.

له‌و ته‌م ومژه‌دا، ئه‌وی تر به‌چرنوک و به‌ددانی مه‌رپکی گرتبو و پراکیش پراکیش له‌گه‌ل خوی ده‌بیرد. ئه‌گه‌رچی له‌ترسان و له‌به‌ر دلّه‌کوتان ببومه شه‌قشه‌قه و وه‌ک میژۆکه هه‌لده‌له‌رزیم، به‌لام هه‌ر چۆنیک بوو به‌دوایدا پړویشتم و گه‌یستمه‌گورگه‌که. هه‌رکه منی دیت، له‌قه‌راخ په‌وه‌زیک په‌نای گرت. مه‌ره‌که‌ی به‌ردا و ددانه‌کانی ده‌چیره‌وه برد.

گری دارم دامرکابوو و به‌بی چه‌ک له‌وئ مابومه‌وه. گورگه‌ش لئی ده‌مپاندم و ددانه‌کانی لیک ده‌سوو؛ ده‌تگوت هه‌ر ئیستا نا ئیستایه‌کی به‌چنگه‌کران پرم پیندا ده‌گری. خۆم نه‌دؤراند و بی ئه‌وه‌ی سه‌ری له‌سه‌ر هه‌لگرم، په‌رۆکه‌م له‌داری هالاند و ئاوړم پیوه‌نا. به‌ختی خۆم زوو گری گرت. بۆی چووم و تیم قوولاند. له‌گه‌ل شوکی ئاگره‌که که‌وته‌چاوی، به‌لووره‌لوور و ددانلیکدان لیم ته‌کیه‌وه. له‌و ده‌مه‌دا چاوپره‌ش له‌لایه‌که‌وه بازه‌رقه‌ی به‌ست و له‌فریام هات.

هاوړی وه‌فاداره‌که‌م تیی به‌ربوو. منیش هاوکات به‌ردم ریده‌هالاند، به‌لام دهستی شکاوم نه‌مده‌نگاوت. ئه‌وجار به‌داره‌ئاوړتیبه‌ردراوه‌که‌وه بۆی چووم و یه‌کم داوه‌شاند ه‌لمبوزی. گورگه‌توقی و به‌حاله‌حال توانی خوی ده‌رباز کا. هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی چاوله‌سه‌ریه‌ک دانانیک، له‌نیو شیخه‌لاندا قوتار بوو و به‌نیو به‌رده‌لاناندا تیی ته‌قاند.

شەپەرە که تەواو بیوو و دوژمنیش تیی قوو چاندبوو. کاتی چوومه سەر مەپەری گورگرتوو، دیتە بەستە زمانە لە ترسان هەلە لەرزێ و لە سێ شوینەووە بریندار بوو. نزیک ئەوانی تر بوومەو، دیتە ئەووە که لاکە بزنیکیش لەسەر زەوی که وتوووە و گورگ هەلی درپەو. میگە لە پەویووە کەم بەرەو ئاورە که خڕه لدا و هەر لەویش مۆلم دان. هەناسە چ بوو لە گەرۆم دەر نە دەهات! لە برسانیش دلم خەریک بوو بەریتەووە. بەو حالە شوو، دەستی لەرزۆکم لەنیو خۆلە میشی نابوو و بە چنگ و نیوکان لە پەتاتە کانم دەگەرام. نەمدەزانی پەتاتە کانم چیان لی هاتوو. زۆر گەرام، بەلام هیچ شتییک دیار نەبوو و پاکیان شەوتابوون. ساتیکی تال بوو و هیندە ی نە ماوو بەم لە بانگی گریانێ. سەخەت و دەستە و هەستان لەوئ ماوو مەووە و ناچار خۆم دایە دەست چارەنوس. کوتە گۆشتیکی بزە مندەرەو بوو کەم هاویشتە بەر دەمی چاوپەشی و بوخۆشم دەم لە هیچ نەدا.

تاو پەرانێ، شەکەت و شەلال گیلە مەرم بەرەو ئاوی پەتاندا. هەموو گۆشتە کەم بوو خاوەنی بزە کە کە لە بەختی رەشی خۆم قەشە ی ملووکان بوو، بردەو. کابرا دەستبە جی غەزری. منی لە یەختەرخانە ی کرد و ئەو نەدی لی دام کە چورتەم لی برا. باوکم هات و منی دۆزیووە و بە کوپەرەو ریبە کی زۆر بردمیووە مالی. بە پیی پێودانی ئەو دەم، شوانی بیچە ک، ئوبالی مەری گورگخوار دووی لە ئەستۆ نەبوو، بەلام سەرە پای ئەو نە ریتە، سەلیقە رستۆفی قەشە و کوپخای ملووکە کان کە بپرای بپرای گوپی نە دەدا بەو ریسایانە، زەرەرە کە ی بپ بزاردم و چەند پووبل و کوپە کی لە شوانانە ی ئەوئ سالییم کەم کردەو.

بەشیکی زۆری بەراتە کە یان لی گنپرابوو مەووە. دەبووایە زستانیش بو تیرکردنی زگم و قەرەبوو کردنەو ی ئەو پارە یە، لە ماله ئاغای کارم بگردایە.

سەرە بەهار بوو و حەزم لی بوو بگەریمەووە سەر کاری شوانیتی و ئەو پیشە یە دلم

وا له سهری بوو. زور بیره و به ویدا گه پرام تا کوو له شوینیک بگیر سیمه وه، به لام که س به شوان نهیده گرتم و دهیانگوت:

«نان و شوانانه‌ی زستانه‌ی له تو خه ساره».

سالی تی و هر سووړا و زستان هاته وه. له و ده مه دا کابرایه ک منی وه ک پیکوره لای خوی گل دایه وه. خاوه نکاره نوییه که م، ئاره‌ل و ولساتیکي زوری هه بوو. منیش له مهیته رخانه و له بان ته ختیکی دار لئی ده خه فتم. کاره که م قورس و گران بوو. ده بووایه پیش زه رده په ری، ئاخوړم خاوین کردباوه، بهر پی مالانام مالیا و له سه رگو یلکی پرشتبام. هه روه ها مشووری جه مه جوی یه کسمانم خوار دبا و تفاقم له بهر مهر و بزنان کردبا. ئه گه رچی به و هه موو کاره نه ده وه ستام، به لام تا پیش هه لانتی خور ده بووایه هه موو ئه و کارانه م پاپه راندبا.

خاوه نکاره که م له سه رپاستی و ده روه ستیی من یه کجار دلخوش بوو. ئه و هه موو پروژی له گه‌ل هه وه‌ل گزینگی هه تاوئ سه ریکی پشتیرانی ددها، ده دیدیت که یه خته رخانه، کوخ، هو‌ل و ته ویله ماشتراوه و ولس و ولساتیش تیرن؛ ئه وهش ده گه رایه وه سه ر ئه وه‌ی وا من یه کین کارم ده کرد و له یه خته رخانه نه ده هاتمه ده ری و ته نانه ت نان و پیخوریشم بو ده هاته وئ؛ ئیدی سویندی نانی جه ژنی ناخوړم که له نیو مالی ده مخوارد، ئه ویش نه له گه‌ل خاوه نمال، به لکوو به ته نیا و دوا ی ئه وان.

چنگال بو چی ده بی؟

هاوین هات و له گه ل گولزاری خوشکم پیکه وه چووینه بهر گوئلکان. خواوراستان، ئەو هاوینه به بی ئاپۆر و ئازار تیپه پر بوو و هه تا پاییزی به خێر و خوشی گوئلکه وانیی خۆمان کرد.

مامۆستای قوتابخانه ی گونده که مان که ژن بوو، جارێکی هاته مانی و ئیزنی له باوکم خواست بو به جیهینانی هه ندی کاروباری خوی بمنيڕیته شاری قارسی که حه وت کیلۆمیتەر له گونده که مان دوور بوو. باوکیشم ملی نه سووراند و قسه ی له قسه ی نه کرد. مامۆستا پریسکه یه ک و نامه یه کی وئ دام تا بیگه یه نمه ده ست میرده که ی که و له قارسی و له گه ل کوره چکۆله کانی ده ژیا. بو ئەو کاره پازده کوه کم وه رگرت و دلخۆش و پریسکه به شان راسته ری پریگه ی شارم گرت به ر.

بو دۆزینه وه ی ماله کابرای، کووچه و کۆلانی شار نه ما نه یگه رییم. له ناکاو و له حه وشه یه کدا دوو کورپێژگه م دیتن وا خه ریکی کایه ن. له بال خۆمدا گوتم هه بی ونه بی ئەوانه جووته کوره که ی مامۆستان. چوومه پیش و نامه که م دایه ده ست یه کیان. کوره هه رای باوکی کرد:

«بابه... بابه... وهره... نامه‌ی دایکمه».

بابه هاته به‌رده رکئی. پاکه‌تی نامه‌کی هه‌لپچری و پاش ئه‌وه‌ی خویندیه‌وه،
 فهرمووی لی کردم. منداآله کان له حه‌وشه‌وه هاتنه‌وه. چووینه دیویک. له‌وی جووته‌ی
 برایان، یه‌کبین کردیانه سرته و زرته. تویتکه‌م نه‌ده‌گرت. له‌من و ابو له‌سه‌ر درکانم و
 سه‌روتم لی برابوو. هینده‌ی پی نه‌چوو ژن و من و منداآله‌ورتکه‌ی تریش پی وهربوون.
 هاتنه ژوو و ئه‌وانیش چاویان له‌سه‌ر هه‌لنه‌ده‌گویتیم. حه‌به‌سابووم و نه‌مده‌زانی
 بوچی ئاوا سه‌رنجیان داومه‌تی. هه‌ر ته‌قم له‌سه‌ری ده‌هات. تو مه‌ز که مامۆستا بۆ
 نووسیون که ئه‌و کورپه‌ کورده. ئه‌وانیش زۆر زه‌ق وه‌کوو ئه‌وه‌ی رموزن یان ده‌عبایه‌کی
 سه‌یروسه‌مه‌ریان دیبی، چاویان تی بریوووم. له‌پرسیاریان وهرده‌دام و منیش خیرا
 ولامم ده‌دانه‌وه.

وا ویده‌چوو مامۆستا له‌نامه‌که‌یدا داوای شتگه‌لیکی له‌مێرده‌کی کردب؛ بۆیه
 ئه‌ویش بۆ کرپنی که‌لوپه‌لان پۆیشته‌بازاری و ئیمه‌ی به‌ته‌نیا جی هیشته. منداآله‌کان
 لیم کۆبوونه‌وه و داوایان لی کردم کایه‌یان له‌گه‌ل بکه‌م، به‌لام چونکه‌ کایه‌ی خه‌لکی
 شارم نه‌ده‌زانی، نه‌چوومه‌ تیوی.

کابراکه‌ له‌بازار هاته‌وه و منداآله‌کانی بۆ خواردنی فراوینسی بانگ کرد. منیش له
 چیشته‌خانه‌ نامم بۆ دانرا. قوله‌بنه‌یه‌کی سوورکاره‌ که‌ چیشته‌که‌ر و قه‌ره‌واشی مالتیان
 بوو، هات. قاپه‌ شۆر باویکی بۆ هینام و له‌قه‌راخ قاپه‌که‌ش، که‌وچک و چنگال و
 کیردیکی دانا. گیتز وویژ له‌وی دانیشتبوووم. که‌وچکه‌ که‌ دیار بوو هی نانخواردنییه،
 به‌لام نه‌مده‌زانی کیرد و چنگاله‌ که‌ بۆ چی ده‌بن. ئه‌وه‌نده‌ی عه‌قلم پیی شکا ئه‌وه‌ بوو که
 ئه‌وانه‌ که‌ره‌سه‌ی قوماری منداآلن و به‌دیاری بۆ منیان داناون!

ئه‌گه‌رچی پیشتر له‌گونده‌که‌مان شه‌نه و شتی وام دیوو واکایان پی له‌عه‌ربه
 ده‌کرد، به‌لام سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش، ئه‌و شه‌نه‌ چکۆله‌یه‌یان باشر بلیم ئه‌و چنگاله‌م زۆر پی

سه‌یر بوو. چیشته‌که‌م به‌که‌وچکی‌ خوارد. ئینجا، له‌بان‌ میزه‌که‌هه‌ستام و به‌که‌یفخۆشی‌ چنگال و کێرده‌که‌م‌ رۆکرده‌باخه‌لم. ژنه‌قه‌له‌وه‌که‌به‌بنچاوانه‌وه‌هه‌ر‌ ئاگای‌ لیم‌ بوو، چوو و هه‌مووی‌ بو‌ خاوه‌نماله‌که‌گێراوه‌. خانه‌خویش‌ بێ‌یه‌کودوو‌هاته‌چیشته‌خانه‌ی‌. ده‌ستی‌ له‌بن‌چه‌نه‌گه‌نا و لیم‌ راما. بێ‌ئه‌وه‌ی‌ باسی‌ کێرد و چنگاله‌که‌بکا، پرسى:

«ئه‌رى‌ خۆت‌ بو‌ رۆیشته‌وه‌ ساز‌ کردوو‌ه‌؟!»

ئه‌منیش‌ به‌متامانه‌وه‌ ولامم‌ داوه‌:

«ئه‌ریوه‌للا... سازم... پیم‌ خۆشه‌هه‌رچی‌ زووتر‌ بگه‌رپیمه‌وه‌».

سه‌ره‌رای‌ ئه‌و‌ چیشته‌به‌تامه‌ی‌ خواردبووم و ئه‌و‌ دیارییه‌ جوان و سه‌رنج‌راکیشانه‌ی‌ وه‌رم‌گرتبوون، وه‌کی‌ له‌سه‌ر‌ ئاوران‌ بم‌ وا‌ بوو. هه‌موو‌ شتی‌کم‌ لێ‌ نامۆ‌ بوو. ئه‌وه‌نده‌شیان‌ چاوتی‌ بری‌بووم‌ که‌ وه‌رپه‌زیان‌ کردبووم.

مێردی‌ ژنه‌ی‌، بو‌خچه‌یه‌کی‌ له‌دیوه‌که‌ی‌ هینا و دوو‌قودوولکه‌شی‌ دامی‌ له‌گێرفانمی‌ هاویم. ئه‌و‌ به‌ئانقه‌ست‌ وای‌ کرد‌ بو‌ئه‌وه‌ی‌ بزانی‌ چلۆن‌ خۆم‌ له‌و‌ دۆخه‌ده‌په‌رپنمه‌وه‌. ئه‌منیش‌ به‌بێ‌هیچ‌ شه‌رمیک، کێرد و چنگالم‌ له‌گێرفانم‌ هینایه‌ ده‌ر و نامنه‌بن‌ هه‌نگلم‌ تا‌ جێیه‌ک‌ بو‌ قودوو‌ه‌کان‌ بکه‌مه‌وه‌. ئه‌وکات‌ خاوه‌نماله‌که‌ لێ‌ی‌ پرسیم:

«ئه‌و‌ کێرد و چنگاله‌ بو‌ کوێ‌ ده‌به‌ی‌؟»

ئه‌منیش‌ به‌ وپمانه‌وه‌ گوتم:

«مه‌گه‌ر‌ خۆتان‌ به‌ دیاری‌ پیتان‌ نه‌داوم؟»

به‌ره‌نگورپوویه‌کی‌ حه‌په‌ساوه‌وه‌ گوتی‌:

«به‌ دلنیا‌ییه‌وه‌ نا! کێ‌ ئه‌وانه‌ی‌ به‌ دیاری‌ داوه‌ به‌ تو؟»

وای‌ لێهات‌ خۆم‌ بو‌رانه‌گیرا و گوراندم:

«ئه‌دی‌ بو‌ له‌ کاتی‌ نانخواردندا‌ ئه‌و‌ شستانه‌تان‌ له‌ قه‌راخ‌ ده‌ستم‌ دانا‌بوو؟!... ها... بو...»

«بوچی‌؟!»

لیره دا بوو که مندالی گه ره کئی چووبوون و نهو شته یان بو ئاومالان گنر اېووه. زوړی
 پی نه چوو که دهرودراوسئ پی وهر بوون. ئاشگه که وه ک پووره ی هه نگ خه لکی
 تی پز اېوو و گشتیان به تاسه وه هاتبوون گوئ راگرن.

کابرای خانه خوئ رووی تی کردم و گوئی:

«کیرد و چنگاله که یان بو نانخواردن دانا بوو، نه ک بو شتیکی تر».

تئ مابووم و نه مده زانی بلیم چی. لیوم وه ته له که وتوو و زمانم تیک هالا بوو.
 چاوم ئاویان تئ زابوو. بوغزیکي مندالانه ئوکی گرتبووم. سه رم به هه نیسکان
 هه لده قه نرا و مژولیشم له بهر فرمیسکان هه لده هات.

له نیوئه و ژن و زالای ویدا، نافره تیکي ئه رمه نی هاته لام و پرساری لئ کردم.
 باش بوو زمانه که یم ده زانی و ده متوانی له گه لئ بدویم. به روخساری به فرمیسک و به
 ده نگیکي نووساو و پر له ئازار و به دلئیکي شکاوه وه و لامم داوه:

«ئه وانه که ره سه ی قومارانن... جوان سه یریان که... کیرد و چنگالیان به دیاری
 داومه تئ... که چی ئیستا پیم ده لین دزیوتن...».

ژنه ئه رمه نییه که گوئی:

«بابه که م... ئه وانه خو که ره سه ی قوماران نین... کیرد و چنگالیان داوئی تا

چیشته که ی پی بخوئی و هیچی دی...».

دوای ئه و قسانه، لئیک حالئ بووین و خه لکه که ش له مه به سستی من گه یشتن. ئه وان
 له خو بپوونه وه و له بهر پیکه نینان، وه خته بوو بدرین، به لام خواهه لئاگری هه ندیکیان
 زوړیان زگ پیم ده سووتا. میرده به قهره واشه که ی گوت تا جووتیک چنگالی کونم بو
 بینئ، به لام ئه من غلوور بووم؛ ملم نه ده دا و ئه و کاره یانم وه کوو جوړیک له بیړیزی به
 خوتم داده نا. دوا جار، به دم لاواندنه وه، کابرای خانه خوئ پازی کردم دیاریه کانیان لئ
 وه رگرم. سه ره نجام په ژر اندم و دوو چنگاله به نرخه که م له ته نگه ی گیرفانم هاویشته.

هه‌بەت نامەیه کیشی دامی و منیش بوخچه کهم هاویشته سەر شان و بەرهو ئاواپی که و تمه پری.

له‌نیو ری‌دا، به دەم مه‌ودا برینه‌وه له‌په‌ستا ئه‌و لیک تینه‌گه‌یشتن و قسانه‌م کاوێژ ده‌کرده‌وه، به‌لام سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش، له‌بەر چنگاله‌کان زۆر که‌یفخۆش بووم و بیرم له‌وه‌ده‌کرده‌وه که چلۆن کایه‌یان پێ بکه‌م. له‌گه‌لکوو پێگه‌م ده‌بری، تاو نا‌تاو یکیش راده‌وستام و چنگالم ده‌رده‌هێنان. هه‌لوه‌سته‌یه‌کم ده‌کرد و پێیان سه‌رسام ده‌بووم. یاریم پێ ده‌کردن؛ وه‌ک چیلکه‌ی له‌عه‌رزیم ده‌وه‌ژاندن و له‌پوش و په‌لاش و کای سه‌رزه‌ویم وه‌رده‌دان.

ئه‌وسا ولات زۆر خۆش بوو. سه‌ری شه‌وی بوو که گه‌یشته‌وه ئاوه‌دانی. له‌و ده‌مه‌یدا، مامۆستا و کچه‌که‌ی له‌سه‌ر دالانی پراوه‌ستا بوون. کاتی منیان بینی به‌هه‌شتاو هاتنه‌لام و منیش خێرا نامه‌ و قودووه‌کانم دانی. ئه‌و نامه‌که‌ی خوینده‌وه و پێکه‌نی. ئینجا، کچه‌که‌ی هاته‌پیش و هۆکاری ئه‌م پێکه‌نینه‌ی له‌دایکی، پرسی. دایکه‌ش نه‌قلی چنگاله‌که‌ی بۆ گێراوه. دوا‌جار، که‌مووکه‌یه‌کم لی وردبوونه‌وه و تریقانه‌وه. بوخچه‌که‌ مابوو بیانده‌من، ئه‌ویشم وی دان. مامۆستاش بره‌پاره‌یه‌کی تری وه‌کوو کاله‌درا‌نه‌له‌باخه‌لم پۆکرد و گوتی:

«جا ئه‌وجار برۆوه‌مالی... زیته‌له‌گیان...»

یه که مین وانه و ناسنامه

دوو رۆژی تی وهر سوورا، مامۆستا و کچه که ی به نپو دیدا ده گه ران. کاتیک له مالۆچکه که ی ئیمه نزیك بوونه وه، هاتمه دهر و به ره و پیریان چووم. مامۆستا هه رکه منی بینی، به دهم زهرده وه ده نگوباسی باو کمی پرسی. منیش خیرا هه رام کردی. باو کم هات و به نیشانه ی پێزدانان کلاوه که ی داگرت و سلأوی کرد. ئه و داوای له باو کم کرد تا ئیزن بدا بیمه دهر که وانی قوتابخانه ی گوند و له بری ئه و کاره ش مانگی سی رپووبل پاره وهر گرم. به خۆشییه وه باو کم قسه ی مامۆستای نه شکاند. منیش دوای ئه وه چوومه سه ر ئیشی نویم.

مامۆستا به ر له هه موو شتیک ره ژوودان و داردانی پێ نیشان دام. ئه و جار بردمی بو پۆلی خویندنی و له وی ئه رک و ئیشه کانمی شی کرده وه و پپی گوتم ئه شی چی بکه م و چی نه که م.

ئه رک و کاری من به و جۆره بوو که هه موو رۆژی ده بوایه حه سار و پۆله کانی خویندن بمالم، کورسی و دهرکه و په نه جهران خاوین که مه وه و سۆبه که یان بو هه لکه م. ههروه ها تونگی ئاوی پرکه مه وه و به یانی و ئیواری گیزه ی له سه ماوه ری هه ستینم.

دوای هه مووی ئه وانه بۆ کرینی پینداویستییه کانی مامۆستا و بردنه سه ری پاسپارده کانی بچمه بازاری.

پوژی یه که م چوومه پۆلی. له وی تابلۆی جۆراو جۆری بالنده، گیانله بهر، ده عبا و خهریته به دیوارییه وه داکوترابوو و منیش به سه رسورمانه وه ته ماشام ده کردن. ئه گه رچی سه ره ده ری کم له و تابلۆیانه ده ره نه ده کرد، به لام بۆ من پراکەش وبالکەش بوون. شتیکیشی لێ بوو که به هیچ جۆریک نه مده زانی چیه. له پال تابلۆی بالنده ره نگا و ره نگه کان، دانه یه کی سامناک و سه رسورپه ین هه لا وه سرا بوو که له ودا مروفتیک به کاسه سه ری پرووت و ددانی ده ره په ریوه وه به دی ده کرا و له جیاتی چاو و لووت، درزی گه وره و قوول پوچوو بوون؛ ئه م مروفته که له ئیسکه پرووته ساز کرابوو، به باوه ری من چک و ته شکی هه مان ئه و جندۆکه یه بوو و جاروبار له ماله وه ئیمه یان پێ ده ترساند. ئه وه نده له و وینه یه توو قیووم که هه موو چه لان به چاوی قوو چاو و به خو شبه زی لێی راده بوو ریم و له گه ل ده رکه وتنی بوو لێله ی ئیواران، سام ده یگرتم و نه مده ویرا له نیو پۆله که دا بمینمه وه.

زۆرم هه ز ده کرد سه باره ت به و شته پرسیار له مامۆستا که م بکه م، به لام هه رچه ندی ده مکرد له رووم هه لئه ده هات. دوای تر زانیم که منداله کانی تر هه ر لاشی لێ ناکه نه وه؛ بۆیه دلّم بریک هه ساوه و ورده ورده به بی ترس و دلّه پراوکه له بن تابلۆکه ده ویستام و ئینجا به تاسوخه وه چاوم له هه لۆ وشککراوه کانیش ده کرد.

یه که م پوژ که له کار گه رامه وه، خاوو خیزان له خو شییان لیم هالان. منیش ئه سکۆم بۆ له بنی مه نه جله لێ گێران و هه رچی دیتبووم و کردبووم به وردی بۆ گێرانه وه. باوکم ئیستاش که ئیستایه باوه ری نه کرد که موو چه ی مانگانام سێ پرووبل بێ، هه ر بۆیه چه ند جارایش به گوپی هه لێنامه وه:

«وه لّاهمی ئه گه ر بێتوو تاقه یه ک پرووبلیشت پێ بدن هه ر زۆره ... به زیاده یی».

پرووی مانگیک له کاره که م گوزه رابوو. مامۆستا بانگی کردم و سێ پرووبلی دامی،

به لّام چونکه سه وادم نه بوو، قوتابییهک هات و له جیاتی من پسوله که ی واژو کرد. کاتی ماموستا پاره که ی وی دام، داوای لی کردم کراس و کلاویکی باشی پی بکرم و ههروه ها نه وه شی گوت:

«وه کوو قوتابی وهرت ده گرم تا وپرای منداله کانی تر فییری خویندن و نووسین بی.» باوکم بو کپینی جلو بهرگ هیشتی، به لّام پی پی نه ده دام بخوینم؛ له ورا پیی و ابوو بیتوو بیمه قوتابی، ئیدی کارانه م لی ده برن. هه رچو نیک بوو کونه بالئویه ک و کلاو و کراسیکی ده لئو دو پیان بو سه ندم. کاتیک ده بهرم کردن، دیتم له و جله فش و فولانه دا، فه سالم زور بوو چکتر دیتنه بهر چاو.

بن نه وه ی باوکم بزانی، ده چوومه وه پوله کانی ده رسی رۆژانه و شیلگیرانه ده مخویند. له گه ل نه وانه ش، ساوه ساوم له کاروباری قوتابخانه نه ده کرد و به دل و داو کاره کانم پاده په راند. ماموستاش گه لیکم لی قایل بوو. نه و فییری ده کردم چۆن پیلاوه کانم خاوین که مه وه و چلون شتی ده سکرد ساز که م.

هه رچه ند جلی خاوینم ده بهردا بوو، به لّام منداله ملووکان تخونم نه ده که وتن و پینان ده گوتم در بژدا هو ل. ماموستاش که دهیدی نه وان قه شمه ریم پی ده گپرن و بو نه وه ی پتر نه بمه گه پچارپیان، کورسیه کی ناقانه ی ته رخانه ی من کرد بوو.

له و شوینه ی واده ستم کرد بوو به خویندنی، زورم واز له سه ر ده رس وده و ره که م بوو و خیرا شته کان فییر ده بووم. ماموستا هه موو جاری ده هات، سه رکه وتنی رۆژانه می ده دیت و به هه لنان و هه لگوتنه کانی به ره و پیشکه وتنی زیاتر هانی ده دام. نه و به و بیتانه ی که به مقه باوه لکاند بوونی، نه لفوی پی خویندنی فییر ده کردین. ئیمه ش بابه ته کانمان له بهر ده کرد، پیته کانمان هه لده بژارد و ماموستاش له پرووی پیته کانه وه پرسپاری بو داده داین. له و نیوه دا، له گه ل مارووسای کچی ماموستا ببومه ئاوال؛ نه و کچی کی تابلئی ژیر و ژیکه له بوو. مارووسیا که له پۆلی دووه م ده یخویند، له ناسینی پیت، حینچه،

رسته و رسته به نیدیدا بنبالی گرتم. ده بی بلیم دایک و کچ که ههردووکیان وانه یان بی ده گوتمه وه، له پیشکه وتنه کانم به جاری سهریان سر و واقیان و پرما بوو. تا وه لاتان که ده بو وایه سۆبان هه لکه م، ناچار بووم له سه ر نوکی په نجه پرۆم و به ئه سپایی کاره کان راپه رینم؛ ناخر مارووسیا م زۆر خوش ده ویست و دلّم نه ده هات به ده نگه ده نگی من له خه و رابی.

رۆژیک له رۆژان و پیش ده سپیکی پۆلی ده رسی، کاتی سه ما وه ره که م له بان میزه که دانا و ویستم بگه ریمه وه، مارووسیا رای گرتم؛ ئه و به نیگایه کی پر له متمانه و به چاویکی پر له گر شه وه لئی روانیم و کتیکی ئه لفوبینی به دیاری پیشکه ش کردم. شتیکی له سه ر په رتوو که که نووسیوو، که داخی گرانم بۆم نه ده خویرایه وه. ئه و روودا وه ئه وه منده له نا کاو بوو که له لایه ک په شو کا بووم و له لایه کی تر، ئه وه منده ی بی خوش حال بووم که نه مده زانی چۆن سپاسی بکه م. کاتی که قوتاییه کانی دیکه گه یشتی، به خۆرانا نه وه چوومه پشت میزه که م و په رتوو که که م له پیش خۆم دانا.

کاروباره که م ته واو بوو. په رتوو که که م له بن هه نگلی نا و به غار چوومه وه مالی تا خوشک و برا کانم ها و به شی ئه و خوشییه که م. هه رکه چوومه وه مالی و چاویان به په رتوو که که کهوت، به تاسه وه لیم وه خر بوون و به ده م سه رکردنی کتیبه که وه، گویان بۆ به سه رهاته که م را گرت، به لام سه ره رای ئه وه ش، خوشکه کانم با وه ریان نه ده کرد خه لاتیکی وا به نرخم درابیتی. ئه وان به دایک و با و کمیان ده گوت:

«ئه و په رتوو که یان له حیات مووچه ی مانگانه دا وه تی».

هه رچه ند سویندم ده خوارد که به دیاری پیشکه شیان کردووم، دیسانه وه به قایان بی نه ده کردم؛ بۆیه سه بهینه که ی دایکم و دیدم بۆ راستی و درۆیان چوونه لای مامۆستای. ئه و پپی گوتیون که په رتوو که که دیاری بووه. ههروه ها چون مامۆستا ههستی به وه کردبوو که خوشکم له رووی هه لئایه شتی دیکه ی لئ بپرسی، هیچی لئ

نه شار دبوونه وه و به‌په‌ی دلنیايي پيدا دابوون که به‌بی وه‌رگرتنی پاره یان که مکر دنه‌وه‌ی کارانه پیم ده‌خوینتی. له‌گه‌ل ئەمه‌شا، پیی گوتبوون کوره‌که یان زور زیت و وشیاره و به‌لینیشی دابوونتی که بیتوو بو جه‌ژنی کریسمه‌سی برواته‌وه‌ه شاری، په‌رؤوپال و کونه‌شمه‌کی منداله‌کانی بو من بینتی.

کانتی ده‌مینی کاره‌کانم جوان راده‌په‌رن، زیاتر چه‌ولم ده‌دا تا رۆژیک بتوانم ئەو په‌رتووکه‌ی مارووسیا پیشکه‌شی کردبووم، بخوینمه‌وه. رۆژیک له‌رۆژان مارووسیا لیتی پرسیم:

«ئه‌ری بزانم هیچ له‌کتیبه‌که‌ فیر بووی یان نا؟»

ئه‌وجار لاپه‌ره‌ی یه‌که‌می بو هه‌لدامه‌وه. منیش به‌م شیوه‌یه‌ ده‌ستم کرد به‌خویندنه‌وه:
«ماش، ناشا، ئوزا و...».

مارووسیا ده‌سه‌جی هه‌رای کرده‌ دایکی:

«دایه! دایه! خو ئەوه‌ عه‌ره‌ب فیری خویندنه‌وه‌ بووه!»

دایکی هات و دوا‌ی ئەوه‌ی گوپی لی راگرتم، ده‌ستیک‌ی به‌سه‌رمدا هیتا و گوتی:
«زارخۆش... ورده‌ورده‌ هه‌م زووتر فیر ده‌بی و هه‌میش باشترا».

منیش له‌خۆشیی ئەوه‌ هه‌موو ده‌به‌ره‌ه‌لخویندن و ئافه‌ریمه‌ی مامۆستا شاگه‌شکه‌ بپووم. نه‌مده‌زانی چی بلیم و چی بکه‌م. سووره‌ه‌لگه‌ رابووم و هینده‌ی نه‌مابوو چاوه‌کانم نوقمی فرمیسکی شادی بن.

ئه‌گه‌رچی له‌گه‌ل مارووسیا ببومه‌ ئاوال، به‌لام منداله‌ ملووک خۆشیان نه‌ده‌ویستم؛ ئەوان قه‌لسه‌یان لی ده‌گپرام و نه‌یانده‌هیشته‌ بخوینم. له‌و نپوه‌دا مارووسیا هه‌میشه‌ لاگیرم بوو و به‌زمانی خۆش پیی ده‌گوتن:

«مندالینه... له‌کۆل عه‌ره‌ب بنه‌وه... کارو پیی نه‌بی».

نا به‌و جوهری که‌ گپرامه‌وه، له‌گونده‌که‌مان نراره‌ به‌ر خویندنی.

هاوینان که قوتابخانه داده خرا، ده چوومه بهر مه‌ران و میگه له وانیم ده کرد. ئیتر ئه و جار له نیو پیپچکه‌ی شانما، جگه له نان و پینخۆر، په‌رتوو کیشی تیدا ده‌بوو و ئه‌وه‌نده‌ی ده‌رفه‌ت په‌خسابا، چاوێکم به‌سه‌ر وانه‌کانی پاردا ده‌خشانده‌وه. له‌ زستانیشدا، له‌سه‌ر هه‌وای جاران ده‌مخویند و له‌ هه‌مان کاتدا سه‌رم له‌ ئیش و کاری خۆمدا بوو.

ئه‌گه‌رچی نیونجی نومره‌ی پۆله‌که‌مان نۆ و ده‌ بوو، به‌لام له‌به‌ر هه‌ول و تیکۆشانی بیوچانم، ببوومه‌ که‌سی یه‌که‌م و هه‌موو ده‌می نومره‌ی باشم ده‌هیناوه. به‌و حاله‌ش مندالی‌ خاوه‌نداران که‌ زۆربه‌یان بووده‌له‌ و په‌تیاره‌ بوون، هه‌میشه‌ به‌رینگیان پی ده‌گرتم و لێیان ده‌دام، به‌لام ئه‌من قه‌ت خۆم تی نه‌ده‌گه‌یاندن.

پۆژی‌ک باوکم چه‌ند په‌ره‌ کاغه‌زه‌کۆنی له‌نیو بوخچه‌که‌ی ده‌ره‌ینا و داوای لێ کردم ناسنامه‌که‌ی بۆ بێنمه‌وه. به‌هار بوو و له‌وه‌رزهی سالدانا سنامه‌ی پیویست بوو. هه‌روه‌ها، ده‌بووایه‌ ماله‌که‌مان بۆ فلادی قارس بگوازینه‌وه. منیش چونکه‌ که‌چه‌سه‌وادیکم به‌ خۆمه‌وه شک ده‌برد، بام په‌گوێیان نیشته‌بوو. لووتم لێ به‌رز کرده‌وه و ده‌ستم کرد به‌ هه‌لدانه‌وه‌ی رووپه‌ره‌کان. له‌نیو ئه‌واندا چاوم به‌ به‌لگه‌یه‌ک که‌وت که‌ تیدا نووسرا‌بوو:

فهرمان

به‌ هه‌موو ئاغا و کوپخای دێهات و به‌رپرسی شاره‌کان راده‌گه‌یه‌نری تا بۆ دۆزینه‌وه‌ی ماینیکی په‌سه‌ن که‌ په‌نگه‌که‌ی سپییه، هاوکاری شه‌مۆی بکه‌ن و هه‌ر که‌سپش ئه‌و فه‌رمانه‌ جێبه‌جێ نه‌کا، سزا ده‌دری.

واژۆ

سه‌رۆک ئاژانی مه‌لبه‌ندی قزل چاکچاک

له گه‌ل دیتنی ئەو به‌لگه‌یه که وتبوومه تاسه‌وه. له خۆم ده‌پرسی چما باوکم پیشتر تیکه‌لی کاروباری میری بووه؟! ناخر له فرمانه که دانوسرابوو ده‌بی هه‌موو به‌رپرسه کان هاوکاری باوکم بکه‌ن؛ له حالیکدا ئەوان خۆیان سه‌رۆک و به‌رپرس بوون. باوکم پیکه‌نی و ئاوا نه‌قله‌که‌ی بۆ گێرامه‌وه:

«چه‌ند سال له‌مه‌وه‌یه‌ر، له گوندی قزل چاکچاک شوان بووم. سه‌رۆک ئازانیش له‌وی بوو. رۆژیک یه‌کیک له‌ ماینه‌کانی ون بوو و منیش یه‌کتەن و یه‌ کبال نه‌مه‌توانی بۆی بدۆزمه‌وه. ئەو که دلی زۆر له‌سه‌ر یه‌کسه‌مه‌کانی بوو، پراگه‌یه‌ندراویکی دامی که له‌ودا فرمانی به‌هه‌موو به‌رپرسه‌کانی ئەو هه‌ریمه‌ دابوو ماینه‌که‌ی بۆ بدۆزنه‌وه».

هه‌روه‌ها باوکم ئەوه‌شی له‌ قسه‌کانی زیاد کرد:

«عه‌ره‌ب تۆش هه‌ر له‌و رۆژه‌دا له‌دایک بووی».

جا به‌پیتی قسه‌کانی باوکم، 28ی ئۆکتۆبری 1898، که‌ پیکه‌وتی ده‌رچوونی ئەو فرمانه‌یه، ده‌بیته‌ رۆژی له‌دایکبوونم. چاک وایه‌ ئاماژه‌ به‌و راستیه‌ بکه‌م که به‌گشتی کوردانی ئەو مه‌له‌بنده‌ ناسنامه‌یان نه‌بوو هه‌تا پیکه‌وتی له‌دایکبوونیانی تیدا تۆمار بکری. دوا‌ی ته‌واو کردنی قوتابخانه‌ی گوند و پاش که‌میک مانه‌وه له‌ ئالکساندرۆفایه، چوینه‌ شارۆچکه‌ی فلادی قارس و له‌ویش سالیک شوانی هۆزه‌ کورده‌کان بووین. ده‌بی بلیم که‌ ژبان له‌ کینوپاران و له‌نیو خیلاتی کوردی ئەم مه‌له‌بنده‌ شتیکی تایبه‌ت بوو. لی‌ره‌ جو‌ری ئاژه‌لداری جیاواز بوو له‌گه‌ل شیوازی ئەم کاره‌ له‌لای ملووکان و ته‌نانه‌ت ژبواریشیان وه‌ک یه‌ک نه‌ده‌چوو.

به‌هار و جه‌ژنی بارۆدان

په‌وتی ژیان له‌نیو دێهاتی کوردان و ملووکاندا وه‌ک یه‌ک نه‌بوو. ملووکه‌کان زیاتر کشتوکالیان ده‌کرد و کورده‌کانیش له‌ لێر و چایهر و چرستاناندا به‌ مالدارى و ئاژه‌لداریه‌وه خه‌ریک بوون. مه‌زرای به‌رپێژه‌و و هه‌واری بژوینی ئه‌و مه‌لّه‌نده‌ بی‌وونه هۆی گه‌شه و ده‌وله‌مه‌ندیی ولاته‌که‌یان و به‌ ده‌یان هه‌زار مه‌رومالات له‌و شویتانه‌ داشت و دابه‌سته‌ ده‌کران.

ئه‌گه‌ر باسی سروشت و جوانیی ئه‌و ناوچه‌یه‌ بکه‌م ده‌بێ بلیم که‌ له‌ کژی زستانی، سه‌فانی ئه‌و مه‌لّه‌نده‌ که‌وای سپی ده‌که‌نه‌ به‌ر و له‌ گه‌ل یه‌که‌م گزینگی خۆری خاکه‌ لێوه‌دا، په‌شانگیان تی ده‌که‌وی. له‌ گه‌ل‌کوو به‌فر توایه‌وه، زه‌وی بۆش و نه‌رمان ده‌بێ. دواى ماوه‌یه‌کی، گول و گیوا له‌ بناران تیک ده‌چرژین. هه‌وای سه‌رشاخان و تیره‌شانی ئیره‌ پاکژ و بێگه‌رده و وه‌کوو راسستان و پێده‌شتان گه‌رم و شه‌دار نییه‌؛ هه‌ر بۆیه‌شه‌ پوه‌کی ئه‌و مه‌لّه‌نده‌ له‌ وه‌رزى هاوینیشدا وشک هه‌لناگه‌رپین و بیتتوو وشکیش بن، گیای تازه‌ سه‌ر وه‌ده‌رده‌نن و گولێ نوێ ده‌روین. جگه‌ له‌مانه‌، مه‌ری ئه‌گره‌ هه‌میشه‌ به‌ شینه‌ و شینکان ته‌ر ده‌کرێته‌وه و له‌ تاوه‌ه‌لاتیه‌وه‌ تا تاوه‌په‌رانییش بێ ئه‌وه‌ی

هه‌لگه‌رین، ده‌له‌وه‌رین. چلوپر و بالنده‌یه‌کی یه کجار زۆریش به شاخانه‌وه‌یه که پۆل پۆل له‌سه‌ر لقو‌پۆپی داران هه‌لده‌نیشن و ده‌ع‌با‌چ بی‌نایه‌یلن؛ بۆیه له‌چاو دۆل و ده‌شتان، مار و میروو، میس، مۆز، قرنوو، میشووله و ته‌پۆ زۆر که‌م به‌مه‌رومالاتی هه‌واره‌بلیندانه‌وه ده‌ده‌ن.

هه‌رکه به‌فر چۆر چۆره‌ی ده‌که‌وتی و ده‌چیته‌وه، گه‌لای نو‌ی وه‌چی ده‌که‌نه‌وه. گو‌ل و گیاش تارای سوور و شین به‌ولتیدا ده‌ده‌ن. ده‌مه‌ده‌می پینجه‌ی تار، له‌گه‌ل‌کوو په‌ل‌که‌زیرینه‌ی هه‌تاو پرشه‌نگی که‌وته سه‌ر دالان و کولانان و تیشکی هاته‌ ژوور له‌رۆچنه و کولانان، هۆزانی کورد ده‌که‌ونه جموجو‌ول و بارکردن به‌ره‌و زۆزانان. ئه‌وان جوان چاوه‌دی‌ری به‌رغه‌لان ده‌که‌ن بۆ ئه‌وه‌ی هه‌رچی زووتر هه‌راش بن و هاوینێ له‌ته‌ک رانه‌مه‌رێ بچنه‌له‌وه‌رێ.

کورد له‌جیه‌ه‌واراندا لێک کۆ ده‌بنه‌وه و به‌چل تا هه‌شتا په‌شمالان، هۆبه‌یه‌ک بۆخۆیان پێک ده‌هینن هه‌تا ئیش و کاری ده‌واران به‌یه‌که‌وه راپه‌رپینن. له‌هه‌ر هۆبه‌یه‌کدا، سه‌رهۆبه‌یه‌ک هه‌یه که‌جله‌وی خپلی به‌ده‌سته‌وه‌یه؛ ئه‌و جگه له‌دانانی سه‌رانه، هه‌وارانه، خوریا‌نه و پوشانه، جیله‌وه‌ران ده‌سنیشان و واده‌ی گه‌رانه‌وه‌ش دیاری ده‌کا. خه‌ل‌که‌که له‌نی‌تو خۆیاندا هه‌لی ده‌بژیرن، ده‌ستی ریزی لی‌ ده‌نین و له‌حاست ئه‌ودا به‌گۆی و به‌ربار و ملخوارن. له‌وان وایه ئه‌و که‌سه که‌سه‌که‌سانێ و داژداری بی‌جی ناکا، به‌ل‌کوو به‌یه‌کچاو سه‌یری هه‌مووان ده‌کا و جیی بانگو‌هاوار و پشتوپه‌نای بی‌ژێو و بی‌وه‌رانی خپله؛ جا بۆیه ده‌بی شوان جگه له‌کردوکاری خۆیان، ئیشی سه‌رهۆبه‌ش راپه‌رپینن. ئه‌وان بۆ ئه‌م کارانه خه‌لات و به‌رات چیه و هه‌ری ناگرن، که‌چی وه‌ک ئه‌رکی سه‌رشانیان ده‌بی هه‌موو ئیواره‌یه‌ک، مه‌ره‌که‌ی دا‌که‌نه‌وه و بۆی به‌سه‌رکه‌نه‌وه. بی‌ له‌وانه، هه‌موو سه‌پینایش شیاکه‌ی بۆ برپژن و به‌هاربه‌ند و سه‌رگێپ و کۆتانی‌شی بۆ بمانن.

له‌کل‌که‌ی مانگی په‌شه‌مه‌دا دۆل و زه‌ندۆل و ده‌شت و بیرونی گوندی که‌لاره‌ش

به‌رگی شینیان ده‌پۆشی و له‌وه‌پ‌یش ده‌گه‌ی‌شته سه‌ر ئەژنۆیان. ئیمه‌ش که له‌وئ شوان بووین، می‌گه‌لمان ده‌رده‌کرد و له‌گیاچار و له‌وه‌رگه‌کانی ئه‌وئ ته‌رمان ده‌کردنه‌وه.

به‌پیی ریۆشوینی ئه‌و مه‌له‌نده، پاش ئه‌وه‌ی می‌گه‌ل ده‌گه‌ی‌شته زۆزانان، زاوژی بزن و په‌زان ده‌ستی پی ده‌کرد. مالداره‌کان به‌رخ‌تکیان سه‌ر ده‌پ‌ری و له‌شوان و ده‌رو‌جیرانانیان ده‌گێرایه‌وه. پیاو درۆ نه‌کا له‌و بانگه‌ی‌شتانه‌دا، ژن و می‌ترد به‌یه‌که‌وه میوانیان به‌خیرها‌تن ده‌کرد و به‌ده‌وره‌ی‌اندا ده‌ها‌تن و ده‌چوون. دوا‌ی نا‌خواردنی، گه‌نجه‌کان گۆرانیان ده‌گوت و وێرای شوانه‌کان دیلانیان ده‌گێرا. کاتیک میوانییه‌که ده‌هاته پ‌رانی، سپاسی خانه‌خو‌ییان ده‌کرد. بۆی ده‌پ‌ارانه‌وه تا رسق و پ‌رۆزیان زۆر و ولس و ولساتیان له‌ به‌لایان به‌دوور و هه‌واریان به‌خیر و خو‌شی تیپه‌ر ب‌ین.

ئه‌وئ پ‌رۆژی خانه‌خو‌ی زۆرمان پی راگه‌ی‌شت و میواندارییه‌کی باشی کردین. ئیمه‌ش ئه‌وه‌نده‌مان نان و گوشت خو‌اردبوو خه‌ریک بوو بته‌قیین. کورده‌کان به‌و جه‌ژنه‌یان ده‌گوت سه‌رئ په‌ز. ئه‌وه هه‌وه‌ل جار بوو له‌ژیانمدا شتی وام ده‌دیت. له‌ خو‌شیان له‌وانه‌بوو هه‌لف‌رم. دایک و باوکم به‌دم قاقالیندانه‌وه ده‌یانگوت:

«کوره... رۆله ئه‌وه بۆ وا ده‌که‌ی... سه‌رئ په‌ز جه‌ژنیکی ئه‌وه‌نده گه‌وره نییه...
راوه‌سته به‌م زووانه بارۆدان که خو‌شترین پ‌رۆزی سا‌له دیت».

منیش له‌گه‌ل‌کوو ئه‌م قسانه‌م بیست که و تمه‌ داوی چاوه‌پ‌روانیی هاتنی جه‌ژنی بارۆدانی.

به‌رخه‌کان ب‌رێک هه‌راشتر بوون و به‌فریکی زۆتر له‌چیا‌یان ده‌ستی کرد به‌ چوونه‌وه. سه‌رهۆبه‌ واده‌ی هه‌واری دیاری کرد و له‌ ماوه‌ی یه‌ک حه‌وتوودا، هه‌موو خو‌یان بۆ ئه‌وساته ساز دا. سه‌ره‌نجام ئه‌و پ‌رۆژه‌ها‌ت. له‌گه‌ل‌کوو به‌یان به‌ربوو، خه‌ل‌ک جلو‌به‌رگی جه‌ژنیان کردبووه به‌ر. کچان به‌جلی ته‌نک و ئالو‌والاوه ده‌ها‌تن و ده‌چوون. ق‌زو پ‌وریان به‌گول پ‌ازاندبۆوه و خه‌زیمیان کردبووه لووتیان. جگه‌ له‌وه‌ی خه‌ل‌که‌که

خۆیان له ته پللی گۆلجی ده دا، به ره شان و سپیانیش راده گه یشتن. زه نگوله یان له ملی نیریان ده کرد و وه پیش ورده مالانیا ن ده دان.

کاتی وه ریچکه وتنی میگه له که، خۆر به ته شقی ئاسمانی ساماله وه ده دره وشایه وه. بۆن و به رامه ی گولانی ش تیگه ل به هه وای سازگاری به هاری ده بوو و له ولاتی ده گه پرا. هه موو شتیگ وه ک تیلی ته مووره ساز و سه رو به ر بوو. سه رهۆ به فه رمانی وه ریچکه وتنی دا. سه رشوانی شمشال به ده ست وه پیش گه لی که وتبوو. ئه و وه ک فه رمانده به ک ده جو ولا یه وه و دواشوان و دواژۆکانی فی ر ده کرد تا چلۆن چاوه دیری بی به رخه ساوا و مه ره ئه ستیوره کان بکه ن. به دوا ی ئه ودا بز نه مه ره زیکی سپیی بۆل له مل ده رۆیشت که به قسه ی وان ئه م بز نه له هه مووان جوانتر زه نگولی لی ده دا. له سه ر رۆیشتنی، مه ردار گازی شوانه کانیا ن ده کرد و بییان ده گوتن:

«جوان وریا بن... لاوه کیتان نه بی... مه ری خۆپایی نه که ن...»

هه رچی پیویست بوو کرا. سه رشوانه که، شمشالی به ده مییه وه نا و تیی تو ورا ند. ئیمه ش وه ری که وتین و میگه لیش به دوا ی ویدا ریچکه ی گرت. ئاوالشوان و چو که شوانیش ته نیشتا و ته نیشتی مه ریا ن گرتبوو؛ شان به شانی ده رۆیشتن و نه یانده هیشت میگه له که بر بر بی. ئه وان گۆچان به ده ست و به فیکه کیشان وه نیو مه ری ده که وتن و سواری سه ری یه کیان ده کرده وه.

له و رۆژه وه تا ئیستا زۆر سالی تی وه رسوو پرا وه، به لام کاریگه ریه کانی جه زنی بارۆدانێ بۆ هه تاهه تایه له میشکمدا گو ورا وه. ئیستاش بز ه و پیچکه نینی زارۆکان و لاوان و شوانان، جلی که سک و سوور و گوله سه ری شه نگه کچانم هه ر له بهر چاوه و دهنگی گۆرانییه کانیش هه ر واله گو یمدا ده زرینگیته وه.

سه وزایی وه ک له دلێ زه وییه وه هه لقولا بی، سه رتاسه ری نوال و پیده شته کانی داپۆشیوو. دارو به ردیش یه کپارچه ببوو ته شکی ته لی و ده بریسکا به وه. ئیستا که ش

سه‌ران و تیره‌گان سپی ده‌چوون و خال به‌له‌ک نه‌بیوون. باره و کاره‌ی مهر و به‌رخان، بالۆره‌ی شوان و لاوان له‌نیو دۆل و لاپالاندا ئاوازی ده‌دایه‌وه. خه‌لکی گوندیش له‌ ماله‌کانیان ده‌هاتنه‌ دهر و سه‌یری ئەم دیمه‌نانه‌یان ده‌کرد. سالی دوو جار شتیکی له‌م چه‌شنه‌ پرووی ده‌دا. یه‌که‌میان، له‌ وهرزی به‌هار و جه‌نگه‌ی بانه‌مه‌پری و ئەوی تریان، ده‌که‌وته‌ مانگی په‌زبه‌ری که‌ خیل دیته‌وه به‌ره‌و خواری.

نابی ئەوه‌ش له‌بیر بکه‌ین که‌ داروداهاتی خه‌لکی کورد به‌گشتی له‌ریگه‌ی په‌وه‌ندایه‌تی و ته‌رشداریه‌وه‌ دابین ده‌کرا. هه‌ر له‌به‌ر ئەم هۆیه‌ بوو که‌ ته‌واوی بیروه‌وشیان ته‌رخانی ئازه‌له‌کانیان ده‌کرد. کورده‌کان پۆن و په‌نیری سالانه‌ی خو‌یان له‌ شیریه‌ مه‌پری ده‌گرت. شیر و خوریه‌کی زۆر و چه‌ندین سه‌ریشیان مه‌رومالات بو‌ فروشتن ده‌برده‌ شاری؛ ئا به‌م شیوه‌یه‌ ده‌یان‌توانی پاره‌ی پیتاکی سالانه‌یان دابین که‌ن و جلومل و شتومه‌کی مالی پی‌ بکرن؛ بۆیه‌ سه‌یر نییه‌ ئە‌گه‌ر بلتین گه‌رمین و کویستانی خیلات، پرووداو و جه‌ژنیکی گزنگ و گه‌وره‌یه‌ له‌ ژبانی خه‌لکی کورددا.

له ههواران

هیشتا زۆری مابوو بگهینه سهراوهی کۆیستانی که ئەو گههجانە ی وا بۆ چەند کیلۆمیتریک له ته کمان هاتبوون، جێیان هیشتین و گه پانه وه. سهرشوان و ئاوالشوانی پریسکه به کۆلێش، مه پری و پێه پێی میگه لی ده پۆیشن. ئیمه که ریگه یه کی دوور و درێژمان له بهر بوو، به ئانقه ست مه و دایه کی که ممان ده پری تا کوو مه پره کان شه که ت نه بن و بتوانن به ئاسانی جیگۆرکی بکن. مه رومالات قه تاره یان به سستبوو. له هه ندی جیگه ش ده وه ستان و ده حه سانه وه.

له و کاته دا که له شوینیک پراوه ستایه وه بۆ ئەوه ی مه پره کان له کار بن و بحه سینه وه، باوکم که سه رشوانی مه رداران بوو هات و دیاریی وانی له نیتوماندا به ش کرد. له نیو دیارییه کاندا، نان، گوشت، گوشمه و هه لوی تیدا بوو.

به ده م ئاژۆنتی میگه لی، شوانه کان باوکمیان پرسیارکوت ده کرد؛ یه ک له پرسیاره کانیا ن ئەوه بوو که له رۆژیدا چەند جار پێویسته میگه ل پراوه ستیتته وه، بچه قی و مۆل بدری. جا هه ر بۆ ئەو قسانه، شه ویش به کۆلێک پرسیاری تروه ده چووینه لای و له به رده م ته می و ئامۆژگارییه کانییه وه هه موو ده بووینه چاو و گوی.

له جیههواران زۆر به تهنیا نه ماینه وه. چوار پۆژی پین نه چوو که خپوی مه پری به مأل و مندال له وه هاتن. بارگه و بنه یان خست و ههر له وئێ ره شمالیان هه لدا. ئه م ره شمالانه له چوار پینج کویئی لیکدورو او سازکرا بوون و ئه وه نده وراق بوون که چه ندين ئۆرته و به ستیر، به ره و ته شکه به ره و لباد و لاکیشیان تیدا راخرابوو. هه ندی له م ره شمالانه لاپه ر و هه ندیکی دیکه شیان تیکه په ر له لانزاران و به ر په ساران و له په نا کانیلکه و کانیاوانه وه به زه ویدا شه ته ک درابوون.

ماسییه کی زۆر به نێو ته نکاو و پرووباری ئه م مه لبه نده دا ده سوورانه وه، که له وه وه زه ی سالدا ده هاتنه سه ر پرووبه ری جوگه و جوگه لان و به نێو گو م و گو میلکاندا لوور و بناو ده بوونه وه. مندال له مه رداریش ههر له سیوادی پۆژپوه تاکوو درهنگانی شه وئێ، له نێو هه وای سووک و سازگاری کویستان تیدا یان خه ریکی کایه ده بوون، یا ئه وه ی که ده چوونه راوه ماسی و گژوگیا کردنی.

ژیانی ئیمه ی شوان هاوچه شنی ژبواری مه رداران نه بوو. به گ و مه ردارای کوردیش له نازاردانی ئیمه مانان چییان له ملووکان که متر نه بوو. لیره ش ههر چاره ره ش و چه سواوه بووین. زۆر که ره تان به بێ کاله و پیتاو به نێو درکودال و سنده گلاندا ده هاتینه کویستانێ. زۆر جاری وا هه بوو که جله کانمان له پنچکی داران هه لده چه قا و تیتۆلی پتوه نه ده ما. ناچار ههر وه ک سه ریئی ملووکان به توئی پروریزگوره وه رامان ده بوارد.

به پینچه وانه ی نێومالی گه و ره مالان، پۆرکی ئیمه سه رو سیپالیککی وای تیدا نه بوو. هه یچ دوور نه پۆم ئه گه ر باسی خۆم بکه م ده بێ بلیم له داری دنیا به ئه وه ی هه مبوو و نه مبوو که په نکیتک بوو وا شه وانه به بان شانمدا ده دا و هاوکات، جگه له ته لیسه خوییه کی بچووک و پرپسکه نان و کیته له یه کیش، هه یچی ترم به خۆمه وه شک نه ده برد. زۆر جار بۆ قاپه شیریککی رووم له شوانه کانی تر ده نا. هه رگیز نایه ته بیرم که له و ماوه یه دا چه شکه ی چیشتیکی چه و روگه رم کردبێ. که چی سه ره رای ئه و دۆخه ناخۆشه ی که تیدا بووم،

به پریچوونم له وانی تر باشتر بوو. بۆ وینه، به دوو سڼی حه وتوویمان جاریک، ئیزنی ئه ووم هه بوو سه ریك ده بهر مالی بنیمه وه و ده ستاوی گهرم و چیشتی به تامو خوئی دایکم بخۆم. به پیچه وانهی من، باوک و براکانم که له م هه له مووته هه زار به هه زار و پرژد و پرکه و تووله پریانه ی وا بزینش پیناندا هه لئه ده گه را، شوان بوون، ته نانه ت مانگی جاریکیش چیه ئیزنی چوونه وه مالیان پی نه ده درا.

جگه له وانه، هه رکات به رخیک نه خویش که وتبا، یان لاتی شکابا له گویدر یژه که م دهنه و له گه ل بریک بارگه و بنه ی تر ده مه تانه وه گوندی، به لام ئه م ده رفه تانه بۆ شوانه کانی تر نه ده په خسا، به جوړیک که ئه وان ته واوی شه و و پرژیان له چیا راده برد و راخه ریان زه وی بوو و پیخه فیشیان ئاسمان.

کاتی باران ده باری یان ئه و ده مانه ی کرپوه ی ده کرد، خو م له نیو که ویل و که لینه به ردی شیداردا ده شارده وه و به جلو به رگی خووساو و دوور له تینی ئاگر، ماوه ی کی زۆر له سه رمان وا هه لئه چۆقیم که ددانم یه کترین نه ده گرت.

ئه گه ر زۆر تر به ر ژیمه سه ر باسی شوانی و چۆله وان، ده بی بلم جاری وا بوو چه ند حه وتوو و ته نانه ت چه ند مانگی راده برد که له چوار نکالا نرا نه هه ستیک ده بیسرا نه سه ریوه یه ک ده هات، نه مرۆفیک به لاماندا راده بیری و نه بالنده یه ک به بانماندا هه لئه فپی. که چی به و حاله شه وه، دالی مه رگ له په ستا به سه رماندا ده سو و پرایه وه و دۆخیکی پر له مه ترسی و ژیانیکی دوو به خته کی به روکی گرتبووین؛ ئیمه هاوکات ده بووایه په وه ی مه ر له به رانه ر هیرشی گورگ و دزینی جه رداندا بیاریژین. جگه له وه، نه هیلین ران بکه ویتته ژیر هه ره سی رنوویان و له بن کلێله و هه سه ماندا قرانی تی که وی. سه روشتی ناوچه که وا بوو که زۆر جار ان تاوی به رد له سه ر شاخانه وه به ده نگیکی سامداره وه جاله ده بوونه وه و چی له سه ر پیمان با، رایان ده مالی.

رۆژانه ژوورک و پرژدانمان ده بری. شه وان هه ش مه رمان له لیواری هه لدیر و زیواری

هه له تان ده گپراوه و وریا ده بووین تانه کا کابرای خاوه نپران زیانیکی بهرکه وی. له گه ل
 ئه وه شا، ئیمه ی که رکول و بار سووک گۆرانیمان ده چری و به فیته فیت و به بی سله مینه وه،
 وه ک بز نه کیوی له ره وه زی که وه بو ره وه زیکی تر باز با زینمان ده کرد. زۆر ساتان که
 ده مان پروانییه هه ل دیر و چه م و ئاوی به ره ژیرمان، لاکه ی سه رمان ده هات و ترسمان پری
 ده نیشته.

له و شاخ و داخانه دا بوون و مانمان به ند بوو به تاله موویه که وه و به رده وام
 ناخۆشی و نه هاهه تیمان ده هاته سه ر پری. که چی به و حاله شه وه، ئه وه نده گور جو گو ل
 و کورپه هه سه ت بووین که ئه گه ره له شه و ور ژدا، شتیکی نامۆمان لێ نزیک بیایه وه،
 ده مانزانی و ئه وه نده شه زیت و کورپه گو ی بووین که ته نانه ت ده نگه ی نزمیش ده هاته
 به رگو یمان.

کایه ی ئیمه

هه‌لده کهوت که ئاوالشوان و چووکە شوان مه‌ریان تیکه‌ل ده‌کرد و یه‌کچه‌وشه و یه‌کناور ده‌بوون و تاده‌گه‌یشته وه‌ختی لیکه‌ه‌لاواردنی، کایه‌ی سه‌یر و سه‌رنچراکیشیان پیکه‌وه‌ده‌کرد. ئه‌من به‌ش به‌حالی خۆم له‌تافی مندالییه‌وه‌زۆربه‌ی ئه‌و قومارانه‌م ده‌زانی و ئه‌وانه‌شی که‌خۆپرسک و له‌خۆوه‌داده‌هه‌تران، زانییکی وایان پێویست نه‌بوو. گه‌لیک جاران کایه‌کان به‌گۆرانی و هه‌له‌په‌رکی کۆتاییان پێ ده‌هات، به‌چه‌شنیک که‌ده‌ست له‌نیو ده‌ستی یه‌ک، به‌هه‌وای قامه‌کان گه‌ری داوه‌تی داده‌گیرسا و پاشانه‌کی مال‌اوایی له‌یه‌ک ده‌کرا. یه‌کێک له‌گۆرانییه‌کانیش ئه‌وه‌بوو:

خه‌مبار و لیتقه‌ومام
مه‌ری بۆ شاخ بردییه
خه‌مبار و لیتقه‌ومام
ده‌نگی دێ وه‌ک ده‌هۆله
هه‌رکه‌ تیی ده‌توورپنی
چاوت په‌شه و پر له‌کل
بۆ ئه‌و تووله‌نه‌مامه
نازداری خویشی‌رینم

هۆی شوانه‌ی دلشکاوم
شوانمان ناوی عه‌لییه
هۆی شوانه‌ی دلشکاوم
شمشالت زه‌ردوزۆله
جه‌رگ‌ودل ده‌لاوینی
هۆی کیژۆله‌ی شلومل
شه‌ووورژم هه‌رامه
ئامان هۆی نازه‌نینم

جگه لهوانه، ئه و گۆرانیه کۆنانه مان ده گوتنه وه که باسی میرخاسی و گه پناسیی که له میسر و جوامیری هۆز و نه ته وه که مانی تیدا بو وایه؛ به سه رهاتی ئه و پیاوه ئازا و نه به درانه ی شه پریان له سه ر ئاران و زۆزان و له وه پ و پاوانان کردبو و بسته زه وییه کیان نه دۆراندبو، یان ئه وه ی که له و پیناوه دا گیانی خۆیان به خت کردبو.

له نیو میگه له کانماندا، له خه رته و به رانی چه قه سه رو ده گه پراین بۆ ئه وه ی تیکیان به رده یین و به دهم سه هیر کردنیانه وه، پشوو یه ک بده یین. له کۆتایی شه ره به رانه که دا، ئه و شووانه ی به رانه که ی نه به زیبایه، گۆی گره وی ده برده وه و ده بووه براوه ی شه ره قۆچانی. ئه وه ش بلیم که ئیمه ئه و شتانه مان به دزی ده کرد، ئاخه ر خاوه نمه ره کان نه یان ده هیشت میگه لان لیک نزیک که ی نه وه؛ چونکه ده ترسان به م کارانه مالاتیان تیر له وه پ نه بی و جوان گۆشت نه گری.

له کاتی ته نیاییدا شمشالی ده ستمان ئۆخزنی ده خستینه ده روونی و بۆ ئیمه گه لیک به که لک بو. شمشالمان وا وه زمان هینابوو که جاری وابوو به هه وایه کی خه مناک مه ره کانمان پی حه وه شه دها، یان به هه وایه کی تر ده مانبردنه سه ر ئاوی، یان ئه وه ی که به ئاهه نگیکی هۆهۆ، مه ری لاوه کی و به جیماومان بانگ ده کرده وه. به دهم ئه وانه وه، ورده ورده به زمی دیکه ش فیر ببوین. بۆ وینه که به رغه لمان ئاو دها، هه وایه کمان بۆ لی دها که له کاتی مه ر خۆیدانی نه مانزه نیبو. به م جو ره، په زیش زۆر زوو له ته ک ده نگی شمشال راده هاتن و ئاهه نکه کانیا لیک جیا ده کرده وه.

پاییز و جه‌ژنی به‌ران تیبهردان

گه‌رمین وکوێستانی کوردان شتیکی خوت و خو‌پایی نییه. له‌و مه‌لبه‌نده‌ی ئەوان به‌ سه‌رییه‌وه‌ نیشه‌جین، به‌هاران، تهباره‌ به‌فری سه‌رکاوان له‌چاو به‌رکاوان دره‌نگتر ده‌توێته‌وه؛ به‌ جو‌ری که‌ چوونه‌وه‌ی به‌فر سه‌ره‌تا له‌قه‌دیال و بنا‌رانه‌وه‌ ده‌ست پێ ده‌کا و دواتر ده‌گاته‌ تیره‌گه‌ و تیره‌گه‌شان. له‌گه‌ل ئاوبوونه‌وه‌ی به‌فر و ئەنگوتنی ته‌به‌قی زی‌پینی پو‌ژ، گ‌ژوگیا نیوجهرگی زه‌وی هه‌لده‌دری و شینایی بست به‌بستی زه‌وی داده‌پوشی. سروشتی ئەو ناوچه‌یه‌ به‌و جو‌ریه‌ که‌ له‌ پینه‌شتان جارچاره‌ نه‌رمه‌بارانه‌ و که‌ره‌تی واشه‌ شه‌سته‌ره‌هێله‌یه؛ له‌ به‌رزایی و به‌فره‌سه‌رانیش ئەوه‌ی ده‌باری به‌فره‌خۆریه‌. ره‌وه‌ند مه‌رومالاتیان ده‌به‌نه‌ چیا‌ی سه‌رکه‌ش و ئەو شوینانه‌ی له‌و پینه‌دری به‌فر دره‌نگتر ده‌توێته‌وه. له‌ پاییز و نیوه‌راسته‌کانی مانگی ره‌زبه‌ریشدا، له‌ کوێستانی داده‌گه‌رین به‌ره‌و گه‌رمیتی و به‌ره‌به‌ره‌ شاخه‌ به‌فرین و به‌رزه‌کان چی دیلن و له‌گه‌ل میگه‌لان به‌ره‌و خوار و واری پێشوویان شو‌رده‌به‌وه. ده‌بی بلیم له‌وی ئەو پ‌روپ‌روش و گیاوگۆته‌له‌ی که‌ له‌ هاویندا وشک ده‌بن، خۆروو ده‌روینه‌وه.

له‌ ئاخروئو‌خ‌ری پاییزی، میگه‌ل به‌ره‌و ئەو شوینانه‌ داده‌گه‌ری که‌ هیشه‌تا به‌فری

لێ نهباریوه و بێتوو لێشی بباری، زوو دهتویتهوه، بهلام لهو ساته دا بهفره که ئهوهنده نییه که پێدهشتانیش داپۆشی.

کوردەکان زۆریان پێ خۆشه که دهگهڕینهوه زستانه ههوارێ؛ چونکه لهوان وایه کویستانیان به خۆشی براوتهوه و میگهلیان به ساخی گهراوتهوه. جگه لهوانه، شوان شهرتیان دهپهڕی و بهراتیان دهدریتی.

پۆژی گهراپانهوه له کویستان وه کوو پۆژی جهژنی بههاران نایهتهوه و جموجوولی کهمتری تیدا بهدی دهکری. پهنگه یه کێک له هۆکارهکان شهوه پێ که گۆرانی وهرز لهسه رهلسوکهوت و پهوشتی خهڵکه که شوینهواری قوول دادهنی. ئهوه کاریگهرییهش به هاتنی پۆژانی دلگیر و ئاسمانی ههورینی پاییز زۆتر ههستی پێ دهکری.

به بروای من بوونهوه رهکانیش ههستیان بهو ئالوگۆره دهکرد. کاتیکی له کویستانی میگهلم قوله پێچ دهکرد به رهو ئارانی، دهتگوت له کۆتاییهاتی پۆزه خۆشهکانی ههوارێ ناقایلن و گهه کیان نییه بگهڕینهوه نیو گهوپ و ئاغهلی تهنگه بهر و پشتیری داخراو و ههتا دهگاته مههرگی پیره زستانی له سروشت و ئازادی بیهش بن.

ژنان به دهم هاتنه خوار له ژووران، ده کهوتنه باسو خواسی گوزهران و یه کدییان سهبارت به چۆنیهتی تپه پینی هاوین و ههوار پرسیار باران دهکرد. ئهوجار دههاتن و دهستیان دهکرد به حیسابان که داخواهر کامیان چهندهی پۆن و په نیر گرتوو و مریشکیان چهندهی هیلکه کردوو و چهندهی جوو جکه هه لێناوه. لێره دا، ئه گه چچی ژار و نه داره کان مه پ و مالاتیکی کهمتریان هه بوو، بهلام له چاو سامانداره کان به کارتر بوون و به رووبومیان زیاتر بوو؛ ههر له بهر ئه وهش بوو که دهوله مهنده کان پێیان هه لده کالین. بائ هوش بلیم که هۆزانی کورد سه رپاکیان خه ریکی ئازهلداری بوون و له م ریگه یه وه بژیوی خۆیان دا بین ده کرد؛ ئهوان به کشتو کاله وه سه رقأل نه بوون و بۆیهش ناچار ده بوون دانه و ئیلهی سالانه یان بکرن؛ بهم هۆیه وه نرخه ی ده غل و دان لایان زۆر

گرنگ بوو. بۆ ئه و مه به سته پیاوانی خیتل خه میان له و شته ده خوارد و مه زنده ی ئه وه بیان ده کرد که ده بی چهنده رۆن و په نیر و خوری بفرۆشن تا به پاره که ی گهنم و جو بکرن. جگه له وه دایینکردنی تفاعی زستانی بۆ ئه وان چه رمه سه ریی خۆی هه بوو. بیتوو کۆچه ران نه یان تونیا له هاوینیدا گیا و گزره بۆ وه رزی زستانی داخه نه وه، ده بوایه به سارد و سه رمایه زینده واریان به ئاقاری گونده وه بی و دانه کری.

له لایه کی دیکه وه، پرو پیر یژن ئه و له چکه، ده رزی و ده زوو، قۆبچه و ده رزیله، خه نه و شه قارتانه ی له چه رچیان کرپیوویان، پیشانی به کتری ده دا و خۆیان بی ده نواند. کور و کچیش بو خچه ی دلیان هه لده پرشت؛ ئه وان لای یه کتر باسی دۆست و ده ستگیرانه کانیا ن ده کرد و ده که وتنه را و ته گیری ئه وه ی ئایا له گه ل کابرا و حه یرای دۆستیان زه ما و هند ی بکن یا نا. هه روه ها، باسی رۆژانی خۆشی هه وار و مه ر و بی و هاویریان ده کرد؛ به سه رهاتی به لێن و که لێن و کولین و ئازوانی به ره وه ژوان و سووکه ژوانی کو یستانیان ده گیرایه وه؛ ئه و کانیا وانه یان ده ها ته وه بی ره که تینگیان پیوه نابوون. جگه له وانه، خه یالیان به نیو ئاسمانی مانگه شه واندا ده گه را و به په نا ئه ستیراندا ده خوشی و ده چوو ه سه ر خۆ دزینه وه و شه وه ژوانی بن په نا و په سیوان و نیو می رگ و می ر غوزاران.

کور و کال به ده م نارنه ار و گۆرانی گوتنه وه، گۆفه ندیان ده گیرا. ئه و جار ناوی خویان لی دینا و سۆزیان ده دا تا کو و ده چه نه ژیر بارستی گلێ بۆ یه ک بژین و بۆ یه ک بمرن؛ هه ر له بهر ئه م شه رت و قه راره ش بوو که له ئیستا وه خه ون و خه یال له کانیا ن دینایه به رچاویان. کیژان دیاریی کور هه یرانیان وه کو و ئه نگوستیله ی زیو، ئاوینه و مت و مو و رووی په نگا و په رن گ، لای ده سه ته خوشکانیا ن وه ده رده خست. لاوژانیش ده سه رۆکه، جزدانی زه نگیانه به ند، جل و به رگی هاو ریشمی، گۆره ویی به ن و هه مو و ئه و شتانه ی وا له گه ل گراویی خۆیان گۆرپیوویانه وه، پیشانی ده سه ته برایان ده دا.

له م مه لبه نده، وشکه گیا، گه لای زه رده هه لگه راو، گۆلی ژاکا و، ئاسمانی که وه ره ن گ

و بای خور و کزه‌با، هه‌موو وی‌کرا به‌دیار هاتنی زستانه‌وه دانیشتبون و ده‌رگه‌یان له‌سه‌ر گازهرای پشتی بۆ‌ئاوه‌له‌ کردبوو.

ئه‌وه‌ی گو‌ترا، داستانی ئه‌و کورده‌ کۆچه‌رانه‌ بوو که دارو‌مالیان به‌ پ‌یوبانی قور و چ‌ل‌پاو و به‌رده‌‌لاندا‌لی ده‌خوری و به‌ره‌و زستانه‌هه‌واری خۆیان ئاوا ده‌بوونه‌وه. کاتی ده‌گه‌یشه‌نه‌وه‌ مالان، ژن‌ومن شتومه‌کیان له‌ و‌لاخان داده‌مالی و به‌ر له‌ هه‌ر شتیک که‌لوپه‌لی گه‌راوه‌ی شاخیان تاقه‌ت ده‌کرد. ئینجا، مه‌ره‌کانیان به‌ چاوه‌ژمه‌یران به‌سه‌ر ده‌کرده‌وه. دواجار، ملیان ده‌به‌ر ملی کاروباری ماله‌وه‌ دهنه‌.

پاش قه‌ده‌ریکی، ده‌بووه‌ به‌ره‌به‌ری جه‌ژنی به‌ران تیبه‌ردانی؛ بۆ‌نه‌یه‌ک که‌ پتر له‌ هه‌مووان به‌راتخۆر پ‌یی خه‌نی ده‌بوون؛ چونکه‌ کاروباریان به‌نی ده‌هات و شوانانه‌ و کارانه‌یان ده‌درایه‌. له‌م وه‌رزهدا و له‌نیو‌هه‌وشه‌یه‌کی په‌رژینه‌کراوا، شه‌که‌به‌رانی جوان و قه‌له‌و و خه‌رتی توندوتۆل و به‌خۆوه‌یان له‌ مه‌رێ ده‌کرد؛ تاکوو نیران تییان به‌ربن و مه‌ر و میچ‌کانیش به‌ران بگرن و له‌گه‌ل به‌هاری زه‌ویان بی.

کاتی‌ک مه‌ر و به‌ران لیک ده‌دری، مه‌ردار وه‌ک ئه‌وه‌ی زه‌ماوه‌ندیان بی، فیشه‌کی خۆشی هه‌ل‌ده‌تۆقینن. نان و چ‌یشه‌تی جۆراو‌جۆر لی ده‌نین. له‌ خه‌ل‌کی ده‌گ‌پ‌ر‌نه‌وه‌ و په‌شورپوت و به‌له‌نگازان نان ده‌ده‌ن. له‌وه‌ژنه‌دا که‌نیشک و کناچ له‌چکه‌یه‌ک له‌ ملی به‌رانیکی ده‌هالینن؛ ئه‌وه‌ گه‌نج و لاوانه‌ش که‌ گ‌یرۆده‌ی خۆشه‌ویستین، له‌چکه‌ی یارکۆله‌یان، له‌ ملی به‌رانه‌که‌ ده‌که‌نه‌وه‌ و بۆ‌خۆیانی گل ده‌ده‌نه‌وه. کاتی دایکان و باوکان ده‌پروانن و ده‌بینن کامه‌ کور له‌چکه‌ی کچیان هه‌ل‌ده‌گر‌پ‌ته‌وه‌، بۆ‌یان ده‌رده‌که‌وی جگه‌رگۆشه‌که‌یان له‌ کویستان، به‌ل‌پ‌ینی به‌ کامه‌ کور داوه‌ و ده‌یه‌ه‌وی می‌ردی پ‌ی بکا. جا ب‌یتوو گه‌وره‌ی مالی به‌م کاره‌ قایل بووا، ماوه‌یه‌ک ده‌بوونه‌ نیشانه‌ کراوی یه‌کدی و پاشانه‌کی زه‌ماوه‌ندیان بۆ‌ ده‌گ‌پ‌ران.

ورده ورده جه ژنی به ران تیبهردان کۆتایی پیی ده هات، خه لات و به راتی شوانانیش ده در؛ سه ر شوان هه شت تو مه پری ده که وتی و ئاوالشوانیش، سی تا پینج سه ریان ده دایه. به پپی ریوشوینی ئه و مه لبه نده، له هه ر بیست و پینج سه ر مه پ، سه ریکی ده درایه شوانه که. جا ئه گه ر مه رداره که دووسه د تا دووسه دوپه نجا سه ری هه بو وایه، شوانه که ده، یان یازده سه ری پیی ده برا، که چی ئه مه له چاو ئه و هه موو تالی و سویرییه ی وا کابرای میگه له وان ده یچیشت، هه ر هیه چ نه بوو. جگه له وه، مه رداره کان به باریکی تر دا ئیمه یان به سوخره ده گرت؛ ئه وان جیا له هه یوانی خو یان، مه پری دراوسیکانیان له به رانه ر پره پاره یه ک وهرده گرت و لای خو یان داده مه زرانده، که چی ئیمه له و ده سکه وته هیه چمان به رنه ده که وت؛ ئا به و حاله ش ده بو وایه دووسه د تا سیسه د سه ری ئه وانیش باژووینه بان ئیلاخان.

ئه گه رچی خه لات و به راته که مان شتیکی ئه وتۆ نه بوو، به لام له چاو سه ری نی ملووکان، ئیستا که لای کورده کان دلأسووده تر و خو شبژیوتر بووین؛ هه رچی بی کورده کان قیچه ک ویزدانیان هه بوو که بو مه ریکی منداره وه بوو و گورگلیدراو له به راته که مان هه لئه گرن. که چی به پینچه وانه، ئه وه نده ده سه لاته شیان دابوو شوانان تا وه نیو مه ری که ون و به که یفی خو یان پرده نه یه کی و بیکورنه وه، که ئه مه ش ده بووه هه توانیک و زامی پر له ناسۆری ناخ و ده روونمانی ساریژ ده کرده وه.

مه‌ری ئاوه‌کی و مه‌رگی براکه‌م

بۆ هاوینه‌که‌ی تریش هه‌ر له‌ گوندی که‌ لاره‌ش ماینه‌وه. له‌وێ بووینه شوانی که‌ سی‌ک به‌ ناوی بارۆیێ عه‌فدی و به‌ خێوکردنی می‌گه‌لیمان وه‌ئه‌ستۆ گرت. ئیمه‌ به‌ دڵ و گیان کاره‌ کانمان راده‌په‌راند و باوکمان چی گو‌تایه‌ و چ شتیکی و یستبایه‌ به‌ گو‌تمان ده‌کرد. ئه‌و ئیستا کانی پیر بوو و چی تروه‌ک سالان شوانیتی پی نه‌ده‌کرا؛ بۆیه نه‌مانده‌هیشت خۆی زۆر ماندوو کا. باوکم به‌ درێژایی رۆژ بای بالی خۆی ده‌دایه‌وه؛ به‌ شه‌ویش، ئه‌گه‌ر له‌ ئیمه‌ی رانه‌دیتبایه‌، خۆی مه‌رپه‌که‌ی شه‌وین ده‌دا. ئه‌و به‌رده‌وام تانوتی لی ده‌داین:

«لاوه‌کان خه‌وۆک و شه‌و‌کوێرن و ناتوانن تا‌کوو به‌یان به‌خه‌به‌رن ... دز و جه‌رده‌ش به‌ چه‌که‌وه‌ دین ... ده‌چه‌ زگ مه‌ری و بۆرانیچی ده‌که‌ن».

ئه‌وه‌شی ده‌گوت:

«شه‌وانه‌، گورگ زۆر ئاسان له‌ می‌گه‌لی ده‌دا و نابێ به‌ هیوای چه‌په‌چه‌پ و چه‌و‌حه‌وی سه‌ی خو‌پری بن».

شه‌و که‌ داده‌هات، باوکم جوان خۆی داده‌پێچا. تا‌په‌که‌ی ده‌کرده‌شان و به‌ ده‌م

فیکه لیدانه وه و لاتی به تاقی ده کرده وه. سه ی هه لئووته کاو و وه رکه و تووشی قوت ده کرده وه. له نیو ئەم گه مالا نه ی وا هه مانبون، بیلاس له هه مووان به وه فاتر بوو؛ ئەو کلکه سووته ی بو باو کم ده کرد و بهرده وام له گه لی بوو.

رۆژیک که له خهوی هه ستاین، دیتمان برۆ له مائی نه ماوه. سه روینی و لاتیمان لیکدا، که چی نه مانزانی داخوا ئاسمان هه لی کیشاوه یا خو عهرز قووتی داوه. دوا ی ئەو پرووداوه هه ر من و ده رویشی برام، ده چووینه بهر مه ران. چهند رۆژ و مانگ به دوا ی یه کاتێ پهرین، خه بهر هات که برۆ له کوپره دییه که و له وی به شوان دامه زراوه.

دوا ی بیستنی ئەم هه واله، دایک و باو کم خویان ساز کرد و چوون بیهێنه وه، به لام سه ره رای ئەوه ی که له به ریدا شل و کوت ببوون، برۆ به قسه ی نه کردبوون و گوتبووی که له مائیکی زۆر و برسی و تینودا نا حاو یته وه و چاکتر وایه خوی خه ریکی کاریک بی تا به شکم بتوانی به شی نانه زگه ی پهیدا کا؛ ئیدی وای لی دیت که هه ر ئەوان ده یلین و برۆش ناییسی!

هاوین به هاتوبات بوو، که چی پاییزمان پرووی کرده نه هاتی و تووشی گه لیک قورت و چورتان بووینه وه. له و کژه ی سالددا، سی سه ر مه رمان لی ون بوو. باو کم کتومال نه بوو نه یکا و بن بهرد و بن دار نه ما نه یگه ری، به لام ئەم گشته گه ران و پشکینه هیچی لی شین نه بووه. دنیا مان لی ویک هاتبوو و ده راویکی پروونمان به خووه شک نه ده برد. باو کم ناچار بوو به روا و داوینی فالگره وه یه ک بگری. کابرای فالگریش نو قلا نه یه کی بو لی دابوو و پپی گوتبوو وا شوانیک به ناوی میرزا ته مو مه ره کانی بردوووه. به بیستنی ئەو قسه یه باو کم ده چیتته لای میرزا ته مو بو ئەوه ی داوا ی مه ره کانی بکاته وه و زیانه که شی بی بیژی ری. له و لامدا، ته مو ی بار که وته، سویندی بو ده خوا که کاری وای نه کردوووه، به لام چونکه باو کم به قای به قسه ی کابرای فالبیژ کردبوو، له حه یفان خو له ماله موسابه گی سه رخیلی میرزا ته مو ی داوی تا کیشه که ی بو چاره سه ر بکا.

مووسابه گ که سێکی به پرشت بوو و چی چهز بکردایه ده بکرد؛ ئەو بهر له ههر شتیکی و بو ئەوهی دهرفتهی چاوپێکهوتن و گوێگرتنی بداتن، بهر خێکی داوا کردبوو. باوکیشم ئاوی لێ نه خواردبووه و ویسته که ی له سه ر چاوی دانابوو. ئا بهم جۆره توانیبوی بیسن!

ئەو به مووسابه گی گوتبوو که به گوێره ی قسه ی فالبێژ، میرزا ته مۆ سه ی سهر مه ری لێ دزیوه. ته مۆی ته شقه له پیکراویش، سویندیان بو ده خواته وه، به لام ناتوانن تاوانه که له ملی خۆی دارن.

دوا جار، مووسابه گ به زۆری سه ی سهر مه ر له میرزا ته مۆ ده ستینن و له جیاتنی بیاندا به باوکم، ده یانبا بو خۆی. باوکم که له وه سه ودایه دۆراو و دلشکاو بو، دووسه جارن چوه لای به گ بو داوای مه ره کانی، به لام مووسابه گ هه موو جارن خۆی لێ ده خسته سه ر گازی پشتی و لێی ده کرده هه روگێف که ئەگه ر بیتوو له سه ری بر وای و پیتی له وین نه پریته وه، ده یگرن و سه گ به چه ساری پێ ده کا. باوکیشم که لێی پروون بوو به گ هه موو شتیکی له ده ست دین، ترسا و وازی لێ هینا.

ئیمه دلنیا بووین مه ره کانمان لێ بزر بووه و لیشمان سوور بوو که به راتی ئەو سالمان ده چی و سه گ و شوانمان و پیکرا دیته وه؛ بۆیه ناچار بووین بو دوایین جار هه لته ک هه لته ک برۆینه وه و به پێ و پلی به گدا بنوسین تا به لکوه مه ره کانمان بداتنه وه، که چی له ئاکامدا ئەوه ی وه رمان نه گرتنه وه، و لام بوو! له مه ولاره بوو که قۆرت و گرن یه ک به دوا ی یه ک وه ک لێز مه ی بارانی به هاری به سه رماندا ده باری.

ده مه و پالێتیکی خوشی پاییزی بوو. له گه ل باوکم و ده رویشی برام دانیشبووین و خه ریکی خواردنی نان و چای ئیواری بووین، که ریبواریکی که سه ناس له م لاره هات و یه کسه ر لای دایه لامان. به و پێیه ی خه لکی کورد میوانگرن و ئەو دابه نه ک هه ر له نیتو مال، به لکوه له دهر وه ش ره چاو ده که ن، باوکم هه ستا و ده ستی دایه جامه شیریی و

چهند خوشیکی له گوانی مه‌پری بۆ دۆشی. ئەوجار، دوو سی نانی جوان و شەربەیی ئاو و دەفری شیریی لەپیش کابرا دانا، جینگەیی لەسەر لبادە کە بۆ خوش کرد. دواجار، لێی پرسی چی پێویستە و چلۆن دەتوانی یارمەتی بەدا.

کابرای غەوارە لە ولامدا و پرای سپاس و دەسخۆشی، گێرایەووە کە ماوێ چل رۆژیک دەبی سێ سەر مەر کە هیچ ناسیاوییه کیان پێناوەو نییه، ئاوێکی بوون و پرەگەل مەرەکانیان کەوتوون. ئەویش گەراووە و پرسسیاری کردووە بۆ ئەوێ بزانی ئەو مەرپانە هینی کین. ئاخریکەیی پێیان گوتوووە ئەوانە هینی ئیمەن، ئەویش هاتوووە تا پیمان پابگەینێ.

بە بیستی ئەو هەوالە شاگەشکە بووین و نەماندەزانی چۆن و بە چ زمانیک سپاسی بەکەین و چلۆن و لامی ئەو چاکەیی بەدەینەووە. لەنیو قساندا بوو کە بۆمان دەرکەوت کابرای میوانیش وەک خۆمان شوانیکی پێبەرێ. هەر و هەمان زانیمان کە ئەویش وەک و ئیمە تووشی و هەما کەند و کلۆیە ک بوو؛ بۆیە فەقیرە لەسەر خۆیەو زگی پیمان سووتاو و لەو پرا هاتوووە تا لەم شتە ئاگاداران کاتەووە.

بۆ رۆژی پاشی لەگەلی رۆیشتم تا مەرپەکان پێنەووە. کاتیک گەشتینی، شوان و ئاوالشوان هاتنە پێش و داوایان لێ کردم میگەلی بپشکنم و مەرپە کانم هەلاوێرم. منیش کە لە دووررا لەو میگەلە فرەسەرە وردبوومەووە، هیچی خۆمانم نەدەهاتە بەرچاو؛ دەسا چوومە سەر گاشەیک و ئەمجارە دەموچی سێ سەرم دیتن کە لاتەریک دەلەووە پان. دوای ئەوێ پەزی خۆمانم لەنیو ئەو هیشتەدا دۆزییەووە، شوانەکان ئافەرمیان دامی و لای خۆیان وەک شوانیکی سەرناس و دۆرناس هینیانمە ئەژمار.

ئەوان بو خواردنی گۆشتی برژاو رایان گرتم و نەیانهیشت بپۆم. زووێکی چوون و بەرخیکی قەلەویان سەربری. جوان و قازاخ کەولیان کرد، گیای بۆنخۆش و سیریان بە گۆشتەکی وەرکرد و چینیکی تر لە کەولەکیان نایەووە. دواجار، ئاوالشوانە کە

قولکە یەکی هەلکەند، کەوڵ و گوشتە کە ی لەو ئ خست، خۆلی پێدا کرد و ئاوری لەبان کردەوه. پاش دوو کاتمێران، خۆلەمیشە کە یان لەسەر لادا و کەوڵی بەرخە کە یان دەرهینا و لە سوینە یان نا.

ئیمەش و الە گەلکۆو رۆژ بۆوه، نە زەوادێ تاشتیمان بریبوو و نە بەرکۆلێکی شمان کردبوو، لە برسانا قۆرە ی زگمان دەهات و بە بۆنی گوشتی برژاو و عەتری گیاوگۆلان، ئاو لە دەمان زاوو و هیندە ی دی ئیشتیامان کە وتبوو بەزاون. خۆمان بۆ پانە دەگیرا و نە مانده توانی بە هیچ جۆریک لێی بکشینەوه. شوانە کان لە لای یە ک و بە پێی شوینی خۆیان لە دەوری یە ک هالابوون. منیش بۆ ئەوه ی لام نەدابێ لە دایان و نە مکر دبیته بێنە دەبی، پیش ئەوان نە چوو مە سەر نانی و چاوەرێ بووم هەموویان بین و ویکرا بیخۆین. دوا ی ئەوه ی خوانە کە مان ماشت، مەرە کانم وە پیش خۆ دا و راستە پرێ گەر امەوه.

پاش ئەو بە سەر هاتە، باوکم بە باشی زانی سەریکی میرزا تەمۆ بدا و لە بەر ئەو بوختانە ی پێی کردبوو، لە دلێ دەربینیتەوه و مووسا بە گیش لەم شتە ئاگادار بکاتەوه. بە لام بە گی بلەوز کە هیچ بایە خیکی بە ئیمە ی چەوساوه و چارە پرەش نە دەدا، سەرەرای دەرکەوتنی راستیە کان، گوپی بۆ هەلنە خستین و سێ سەر مەری میرزا تەمۆی بێبەختیشی وە ک گەزومازوو خوارد.

دوا ی دیتنەوه ی مەرە کانمان، درۆی فالیێژە کە لە هەموو جێیە ک بلاو بۆوه و لە گەرەولائیتر کەس بەری بە لاوه نە کردەوه.

هاوین رابرد و پاییز بە تەم و تەزووی ساردەوه تەق تەق دای لە دەرکە ی مالانەوه. ئەو جار، دەرویشمان لێ نەخۆش کەوت و سەر و کە لە کە ی هاتنە ئیشانی و رۆژ بە رۆژیش ژانە کە ی بەرەو خرابی دەرویشت. ئەو بە زۆری دەهاتە بەرمەری، بە لام دواجار بەرستی لێ برا و لەسەر جینگە کەوت. باوکم بۆ چارە سەری ئەو چوووە لای

پزیشکیتیک که نه وکات پیمان ده گوت چه کیم. کابرای چه کیم به باوکمی گوتبوو ده بی
تندووری گهرم دابینین و مهریکیش که ول کهین، پاشان رۆژی دووسی جار براکه م له
که ولی مهره که وه بیچین و بو چه ند ساتیک له قه راخ ته ندووری داینین.

دایک وباوکم پاسپارده کانی کابرایان به وردی نه نجام ده دا. ههروه ها، چه کیمه که
بوخوی دووسی جاران خوینی لی گرت و ته نانه ت قسلی له گه ل شیر ی ده کولاند و
له بان سینگی داده نا، به لام ده رمانه کانی چاره یان نه کرد و براکه م به ره به ره له مردن نزیکت
ده بووه. باوکم نه و جار به دلشکاوی و ناهومیدییه وه چوو له لای شیخیک، به لام نوشته و
ده سه نه ی شیخیش براکه می خوش نه کرده وه و له ئاکامدا ده رویش کۆچی کرد به ره و
شاری خاموشان!

باوکی نه ژنۆشکاوم دوا ی نه م رووداوه ئیتر میگه لی گه وری بو هه لئه ده سوورا.
ئه و ته نیا ده چوو بهر قوله میگه لان و به م جۆره دهیتوانی یه کته ن و به بی ئاوالشوان
مه ری ره عمه ل بیی. دوا ی ئه مانه، باوکم پیی باش بوو په ری خۆم هه لآویم و بجمه
شاری و له وی ئیشیک، جا هه رچی بی، ته نانه ت کاریکی وه ک ئازانی و پاسه وانی
بو خۆم بدۆزمه وه؛ ئاخیر ژیا نی چه ندین ساله ی نه قه نه پری و نه مر نه ژیتی شوانیتی و
ده سنده خۆری نۆکه ری تیمان چی تیدا به سته نه بوو و بو مان نه ده بوو به نان و ئاو.

له شار و شه‌ری یه که می جیهانی

دراوسێکانمان خۆیان ساز ده کرد بچنه شاری تا له وی به‌روبوومی سالیان بفرۆشن و به پاره که ی، شه‌کر و چا و قوماش و که‌لوپه‌لی پیوستی زستانی بکرن. دایکم جله دراوه‌کانمی بۆ پینه‌وپه‌رۆ کردبووم و تویشه‌به‌ره‌شی بۆ تیک نابووم. چراهه‌لکرانان خۆم گه‌یانده کاروانی داشقه و گالیسکان و به دوو رۆژان سه‌رمان له قارسێ وه‌ده‌رنا.

شاری قارس له‌بان بستووی شاختیکی بلیند رۆنرابوو. له‌سه‌ر دوندی کێوه‌که، دژیکێ گه‌وره‌ده‌بینرا و بارستاییه‌کانی قه‌راخ شاریش پاکی قه‌لابه‌ندی کرابوون. هه‌مووی ئەم دیمه‌نه سه‌ربازیانه ببوونه شه‌قلێک و به ته‌ویلی شاره‌که‌وه درابوون.

ئه‌وه‌ی له‌م بازا‌ره‌دا زیاتر له هه‌موو شتێک سه‌رنجی راده‌کیشام، مالی دوو و سێ نهۆمی، کۆلانی به‌ردرێژکراو و باخچه سه‌رسه‌وزه‌کانی بوون. جگه‌ له‌مانه، دوو‌کانه گه‌وره‌کانیش سه‌رسامیان کردبووم، به چه‌شنیک که دلم ده‌توقی بیتوو به لای ئەم هه‌مووه شته جوان و جۆراو‌جۆره‌ی نێو جامخانه‌کانه‌وه تێپه‌ریم و سه‌راسوێه‌کی نه‌که‌م. بۆ دۆزینه‌وه‌ی کار، سه‌رله‌به‌ری شاره‌که‌م کردبوو و هه‌ر بۆیه زۆر چاک شاره‌زای قارسێ ببووم.

هه‌رچۆنیک بوو پاش ماوه‌یه‌ک گه‌ران بێرۆبه‌ویدا، له‌ میوانخانه‌یه‌ک گیرسامه‌وه و له‌ جیاتییی کرێی دیوه‌که‌م، هه‌موو پۆژۆی ده‌رک و بانم بۆ ده‌مالین، به‌لام به‌و جۆره‌ نه‌ده‌ حاوامه‌وه و پاره‌که‌م ورده‌ورده‌ ده‌گه‌یشه‌ بنکرێ، به‌ جۆریک که‌ له‌ بیست و پینج کۆپه‌کان، شتی‌کم بۆ نه‌ما بۆوه. ناچار بووم له‌ کاریکی دیکه‌ بگه‌رێم، به‌لام هه‌چم بۆ نه‌ده‌ دۆزراوه. وا هات پۆژۆکیان که‌ سیک پێی گوتم برۆم و سه‌ردانیکی کارگه‌ی به‌ردی پارزایی بکه‌م له‌ ئالکساندرۆفایه؛ هه‌مان ئه‌و جێیه‌ی چه‌لان له‌وئ شوان بووین. چومه‌ شوینی مه‌به‌ست و دیتم کارخانه‌که‌ مَلکی ئه‌و ملووکانه‌یه‌ وا پۆژگاریک له‌ گه‌لیان ئاوالده‌رس بووم.

هاورپێانی پێشووم یارمه‌تیان دام و توانیم کاریک له‌و کارگه‌یه‌ بدۆزمه‌وه. ئیشی من له‌وئ ئه‌وه‌ بوو که‌ ده‌بوایه‌ ئه‌و به‌ردانه‌ی له‌ژێر خاک ده‌ره‌ینرابوون، بیانخه‌مه‌ نیو سه‌ندووکان.

نزیك به‌ سه‌دوپه‌نجا کچ و کور له‌و کارگه‌یه‌دا کاریان ده‌کرد. ئیشه‌که‌ دژواو نه‌بوو و به‌ش به‌حالی خۆم زۆر زوو له‌گه‌لی راهاتم. ئیمه‌ ده‌بوایه‌ له‌گه‌ل زه‌ده‌ی خۆره‌تاو تا زه‌ده‌په‌ران کارمان بکردایه؛ له‌ راستیدا هاوینان نزیکه‌ی یازده‌ کاتژمیرونیو و زستانانیش ده‌ کاتژمیرومان کار ده‌کرد، که‌چی به‌م حاله‌شه‌وه‌ سێ کۆپه‌ک کارانه‌ی پۆژۆیکمان بوو، به‌لام من که‌ ده‌متوانی به‌ردی چاک و خراب لێک هه‌له‌وه‌ژێرم، له‌گه‌ل ئه‌و سێ کۆپه‌که‌، مانگانه‌ ده‌ رووبلی تریشم وه‌رده‌گرت.

پاش ماوه‌یه‌ک، هه‌ر دوو خوشکه‌کانیشم هه‌تیایه‌ لای خۆم بۆ ئه‌وه‌ی وه‌ک من له‌و کارگه‌یه‌دا خه‌ریکی کار بن. کاتی‌ک ئه‌وان هاتن، خانویه‌که‌مان به‌ کرێ گرت. گوزه‌رانمان برێ باش بوو و ده‌مانتوانی چه‌ند کۆپه‌کیش بۆ مالی و لابنێین.

خه‌ریک بوو دوو ساڵ به‌سه‌ر کاره‌که‌ماندا تێده‌په‌ری که‌ جه‌نگی ئیمپریالیستی یان باشتره‌ بلێم شه‌ری یه‌که‌می جیهانی ده‌ستی پێ کرد؛ شه‌ریک که‌ له‌ودا و لاتانی

دهوله‌مه‌ند خوینی ولاته هه‌ژار و دواکه‌وتوو‌ه کانیان مژی و له په‌روپۆیان خستن . . .

بایزی ۱۹۱۴، سێهه‌مین تابووری قه‌زاقان له ئالکساندرۆفا و له‌ته‌نیشت کارگه‌که‌مان جیگیر کرا. منیش چونکوو زمانی رووسیم ده‌زانی، سه‌ردانم ده‌کردن و زۆر زوو توانیم خۆیان له‌گه‌ڵ ریک بخه‌م، به‌جۆریک که هه‌موو ده‌می شیوان ده‌یاننارد له‌ دوام بۆ ئه‌وه‌ی بچم نانی سپی و قابله‌مه‌ چیشتیان لێ وه‌رگرم.

یه‌کشه‌ممۆیان له‌ته‌کیان ده‌چوو مه‌ قه‌راخ چۆمی و ئه‌سه‌په‌کانم له‌گه‌ڵ ده‌شۆردن و به‌م جۆره‌ چوو بوومه‌ نێو دلپانه‌وه. کاتیک فه‌رمانده‌که‌یان بیستبووی کوردی، رووسی، ئه‌رمه‌نی و تورکی ده‌زانم، داوای لێ کردم به‌ مانگانه‌ی بیست و پینچ رووبلی، له‌نێو هێزه‌که‌یاندا بمینمه‌وه و بیه‌ دیلمانجیان.

که خوشکه‌کانم به‌و شسته‌یان زانی، دایان له‌ قۆلپێ گریان؛ ئه‌وان گه‌ره‌کیان نه‌بوو به‌ته‌نیا جێیان به‌یلم، به‌لام دواچار بیست و پینچ رووبله‌که‌م به‌ روئدکی چاو و مژۆلێ ته‌ر و ئاواتی دلپان نه‌گۆریه‌وه و په‌گه‌ڵ قه‌زاقان که‌وتم.

بۆ ماوه‌ی سێ رۆژ ئیزن درام خوشکه‌کانم به‌رمه‌وه بۆ ماڵ. هه‌رچۆنیک بێ، ئه‌وانم گه‌یاند هه‌و و بۆخۆشم هاته‌وه‌ نێو تابوو‌ره‌که‌ و ملم نا له‌ کاری. ئه‌رکی من ئه‌وه‌ بوو که له‌نێوان کوێخای گوندان و ئه‌فسه‌ر و فه‌رمانده‌کاندا کاری دیلمانجی بکه‌م. بۆ ئه‌وه‌ ده‌بووایه‌ شاره‌زای ته‌واوی پێوانی ئه‌و مه‌له‌نده‌ بووبام و هه‌روه‌ها تفاقم بۆ چاره‌ویکان کربا و له‌گه‌ڵ بازه‌رگانان دادو به‌ستم بکرايه‌.

حه‌وتوو یه‌ک دوا‌ی ئه‌و به‌سه‌رهاته، له‌ کاخیزمانه‌وه به‌ره‌و ساریبۆلاخی که‌وتینه‌ری. له‌ پێشدا، به‌ شارپێاندا رویشتین و دواتر به‌رپرسه‌که‌مان فه‌رمانی بێ دابین به‌ سه‌خته‌ری و پچه‌ی کێواندا لایه‌ر و سه‌رپر تی هه‌لین. له‌و نێوه‌دا، له‌لایه‌ک کاری وه‌رگیرانم بۆ ده‌کردن و له‌لایه‌کی تریشه‌وه ببوو مه‌ چاوسا‌غیان. بری جاریش ده‌هاته‌ پێش که‌ ریگه‌مان له‌ خه‌لکی خۆجیی ده‌پرسی.

ئەودەمانەى رېمان دەكەوتە كىتوپاران، خړودۆل، گەلى و زەردوماھ قۆليان دەكرده قۆلى يەك و تىكرا لاقيان دەدايه بەر لاقمان، بەريان پى دەگرتين و نەياندەهيتشت وا بە سانايى تىپەرىن. جگە لەو، پىدەرکردن هيندە ئاسان نەبوو؛ چونكە رىگە كان ئەوئەندە زۆر بوون وا گەلىك جاران سەريان لى دەشواندين.

ئاوايى نشينانى ئەو مەلەبەندە كە لەژىر كارتىكەرى پىرپوگاگەندەى توركيدا ميشكيان سواخ درابوو، رقيان لە عورروسان بوو و بەم هۆيهو زۆر كەپەتان كلارپيان دەكردين. جارپىك كە ئەفسەرە كان ئەم راستىيان بۆ دەر كەوت و زانبيان خەلكى كورد و توركى ئەو مەلەبەندە بەهەلەيان بردووین و خەرىكىن هەتله پريان دەپوين، جىگىرى فەرماندە كە مان لە خۆرا دوو قامچى گەياندە منى بىسووچى بىتاوان.

ئەو ناوچەى پىيدا تىپەر دەبووین، ديمەنىكى دلرپىنى هەبوو، بەلام درپيدان تىيدا زەحمەت بوو؛ زەردوزنار، هەلەمووتى هەزار بەهەزار و سىلاوى بەخۆر، جوولەيان لى برىبووین؛ ئەسپە كانمان رەق رادەووەستان، جەنەيان دەكرد و نەياندەتوانى بر كەن. شەو و رۆژىكى لە شاخى ماينەو. لەوئى لەگەل ئەوئى كە چووينە زگ نال و بزمار و قەيارى، دەستىكىشمان بە عارەبانە كاندا هینا و لەپال ئەمانە شەدا، لە نان و چىشت و هتورانى خۆمان خافل نەبووین. رۆژى تۆهەم گەيشتینە سارىبولاخ و سەرەدى توركيا. لەوئى هیز كۆ دەكراو و دوور لە چاوى دوژمن لە پىدەشستان خىوئە هەلەدە درا. پاش چەند رۆژ پشودان، هیزەكانى رپوس سنوورەكانى توركيايان بەزانند. سى كيلۆمىتر ئەو بەرتى سارىقامىش شەپ دەستى پى كەرد. گرمە و شرىخەى بىئامانى تۆپ و تەفەنگ و پەشاشان دنياى تىك وەردەدا و تەواوى ناوچەكەى داگرتبوو.

ئىمە دەبووايە لەپشت چياو و بۆيان بچين و لای دواوئەيان لى بگرين، بەلام لەكاتى سووردانەو بۆگە مارۆدانى توركان، رىگەمان لى ون بوو. كاتى بەرپرسە سەربازىيە كان بەم رپوداوەيان زانى، لايان وا بوو فریوم داون و ئىتر متمانەيان بە من نەما؛ كەچى ئەو

کوردانی کۆچه‌ری مه‌لبه‌نده که بوون که هه‌تله‌یان کردبووین، نه‌ک منی بیتاوان. دوای ئەو به‌سه‌رهاته هه‌لیان په‌ساردم و چه‌وت رووبل پاره‌شیان له‌بری ئەو دوو مانگه‌ بو فریdam و سه‌ر ئەو چاوه‌مان!

بو من زۆر جینگه‌ی داخ بوو که ئەو کاره‌ له‌ده‌سه‌ت بده‌م، به‌لام هیچم پی نه‌ده‌کرا. نه‌مه‌توانی سکا‌لایان لی بکه‌م و په‌خه‌یان له‌به‌ر دادرم. هه‌تزه‌کان وه‌ری که‌وتن و منیش له‌ ولاتیکی نامۆ و شاخاویدا، ته‌نیا و به‌بی چه‌ک مابوو مه‌وه. نه‌مه‌زانی روو له‌ کوی بکه‌م و په‌نا بو کوی به‌رم! بریسکه‌یه‌ک هاته‌ می‌شکم که بگه‌ریمه‌وه ساریبولاخ و له‌ویوه بچمه‌ قزنه‌فه‌ری و کاله‌م له‌ ماله‌ می‌ردی پوره‌ کۆچکردوو که‌م دا‌که‌نم.

تیپه‌رینی به‌ته‌نیا به‌م چروکیو و خرودۆلانه‌دا کاریکی مه‌ترسیدار بوو؛ چونکه‌ پر بوون له‌ چروجانه‌وه‌ر و ده‌عباودۆلی در و کیتی، به‌لام هیچ چاره‌یه‌ک نه‌بوو و ده‌بوایه‌ ریگه‌م بریایه‌؛ بۆیه‌ هه‌ر چۆنیک بیت، دلی شکاوم نایه‌ کۆل و ملی ریگه‌ی هات و نه‌هاتم گرته‌به‌ر. پاش ئەوه‌ی هاته‌وه‌ بیرم که‌ ئەمه‌یه‌ که‌م جار نییه‌ ترس ده‌مگری، وره‌م هاته‌وه‌ به‌ر و تو‌زی‌ک سامم‌ شکا.

خۆشه‌ویستی و خوازینی

به‌پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی وا چاوه‌پروانیم ده‌کرد، له‌رینگه‌دا تووشی مه‌ترسی نه‌هاتم و به‌ساخی و سلامه‌تی گه‌یشتمه‌ سارییو لاخ و له‌ویشه‌وه چوممه قزنه‌فه‌ر و زۆر زوو توانیم خزمه‌کانم بینمه‌وه.

له‌قزنه‌فه‌ر ئه‌گه‌رچی می‌ردی پوورم باش نه‌ده‌هاته‌وه سه‌ر من و هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی بیستبوو که چوممه قوتا بخانه و سه‌وادم کراوه‌ته‌وه، به‌روویه‌کی خۆشه‌وه به‌خیره‌هاتنی کردم و له‌دایک و باوکمی پرسی. ئه‌و که زانی به‌ته‌نیایی و به‌بێ هیچ جۆره‌ ترس و دله‌راو که یه‌ک په‌نجا کیلۆمێترم بریوه و گه‌یشتمومه‌ ئه‌و شوینه، زۆری پێ سه‌یر بوو. پاشان حال و حیکایه‌تی خۆم و باسی ئیشکردن له‌کارگه‌ی بازار و دامه‌زران و ده‌رکرانم له‌کاری دیلمانجی، له‌نووکی نووکه‌وه تا بنی بنی به‌وردی نایه‌مستی.

نزیکه‌ی مانگیک له‌ماله‌ می‌ردی پوورم دام‌کوتا. ئه‌م ماوه‌یه‌ش له‌کاروباری نیوماله‌وه یاریده‌ی کچی پوورم ده‌دا. ئیتر پاش قه‌ده‌ریک هاورییه‌تی، ئیمه‌ی لاو که‌وتینه‌ داوی ئه‌وین و خۆشه‌ویستی و سه‌وداسه‌ر و که‌مه‌ندکیشی یه‌کتری بووین. پوورزاکه‌م گۆلێی ناو بوو؛ ئه‌و خودا خودای بوو هه‌رچی زووتر له‌خۆمی ماره‌که‌م

و بیگوازمه وه. ههروابیتته وه دای نابوو بیتیوو باوکی نه هیلی کاره که سهه بگری، په دووم کهوئ.

به لام نه وهی راستی بی زه ماوه ند له نیتو کورداندا کاریکی پرتیچوو بوو و نه وهش سهه ری لئ نه ستووو کردبووم. هه ره چهندی ده مهیتنا و ده مبرد، نه مده زانی چی بکه م و به رده وام له گه ل خووم و توویره م ده کرد:

«خوایه... چوون و به چی شیربایی نه و کچه بده م؟!»

نه وه و چهن دین پرسیماری تری له م چه شنه، وه کوو چیای تاگری لیمان زیت ببوونه وه و بهریان به به ختی ئیمه گرتبوو؛ ناخر له داری دنیا به هیچم شک نه ده برد. نه پله و پایه م هه بوو و نه ران و پاتالیکیشم ده هاته وه بهر ده رکئ؛ له من وابوو دنیا که سی له خووم بیته نواتر تیدا نیه. ده شمزانی که باوکی گولئ تا شیربایی نه ده مئ، کچه که ی نادا. نه و شته فکری من و گولئی گه وال گه وال کردبوو، ته نانه ت گولئ له داخان به ندیکی داهیتابوو که تیدا نه و که سانه ی به بیانوی و هرگرتنی شیربایی، دابی ناحهزی کچفرۆشییان داتاشیبوو، ده که وتنه بهر نه عله ت و نزوولان.

باوکی گولئ پیاویک بوو هه تا بلئی ساردوسر و حیزه له و که سنه ویست. نه و چه تی له کارئ ده خستین، ورک و په لپی بی ده گرتین و ده یگوت ته نانه ت شیخی گه وره و ناردراوانیش به فه رمانی خوای، شیربایی ژنه کانیا ن داوه. له م قسانه دا گولئ له گه لی داده به ست و پئی ده گوت:

«نه و باوکانه کچ و په شه ولاغیان پی وه ک یه که و بو فرۆشته وه رایان ده گرن و ساتوسه و دایان پی ده کن!»

نه و بو سه لماندنی قسه کانی نمونه ی زوری بو باوکی هه لده دا، به لام ناخریه که ی لیان ده بوو به قرین و باسه که یان به هه نیسک و فرمیسکان ده براهه وه. کاتئ زانیم قسه کردن له گه ل باوکی گولئ که وا دنیا ی به ته نگاوتیله هه لگرتبوو،

هیچی تیندا بهسته نییه و ئەو بیره پیاوه چاونزیره به هیچ باری تاو ناکرئ و به هیچ جورئ نایه ته ره دایه، گولیم برده ئەو لای و پیم گوت:

«نه که ی بهو شتانه وه خۆت شلوئ که ی... گویت نه بزوی... هینده ی پین ناچیت کاریک ده دۆزمه وه و پره پاره یه ک پهیدا ده که م و شیربایی توی پین ده دم».

لەم سەرۆبه ننده دا بوو که شاری ساریبو لایخ ببوو به له شکرگایه کی گه و ره، به جوریک که ته وای ئەو سوپا و قۆشه نه ی ده چوونه به ره کانی شه پریان له و یوه ده گه رانه وه، لەم شاره دا مۆل ده دران.

زۆر یه ک له وان که پیشتر به هۆی کاری وه رگپرانه وه میان ده ناسی، بو ناخۆاردنی له دوویان ده ناردم. پرۆژیک له رۆژان، له گه ل قوقه ی که له بابی به یان، سه رباژیک دای له ده رگا و گوتی:

«ئوه سه ره ههنگ ئەمه ریکی فه رمانده ی هیزمان، ولامی لی ناردووی و ده یه هوی بتبینی و بتکاته دیلمانج».

منیش هینده ی چاو ترو کانتیک جلم ده به رکردن و یه کسه ر چومه لای سه ره ههنگی. ئەو حه له خۆراک و خوارده مه نییه کی زۆر له گونده کانه وه بو ئەو له شکرگایه ده هات، به لام نه گوندییه کان پرووسیایان ده زانی و نه پرووسه کانیش له زمانی خه لکی ئەو ناوچه یه تی ده گه یشتن.

کاتیک له عه ره بانان نزیک بوومه وه، فه رمانده ی هیزم بینی. ئەو له نیو گوندنشینه کاندایاوه ستابوو و ئەختو چاری ده کرد نه یده زانی ئەو خه لکه بوچی لەم شوینه ویستان و نارۆن. له و ده مه دا لێیان چومه پیش و به کوردی هۆکاره که م لی پرسین. ئەوان ولامیان داوه:

«ئه سه په کانمان ماندوون و بر ناکه ن... ریگه ش ناخۆشه... جارئ ئەوه لیره یین».

ئهو چه ل چومه لای فه رمانده که. لاقم لیک دا و دهستم نایه تیلایه سه ره مه وه.

هه رچیم له خه لکه که بیستبوو بۆم گێپراوه. فه زمانده به زه رده خه نه وه لێی نوپیم و پرسی:

«ئه گهر بتکهینه وه رگێپ، ده توانی به چه ند زمانان بدویی؟»

له گه ل ئه وه، چه ند ورده پرسیاری دیکه شی لێ کردم:

«موو چه ی مانگانه ت له هیزه که ی پیشوو چه ند بووه و بۆچی له وێ دهر کرایی؟»

منیش ولامم داوه:

«زمانه کانی کوردی، تورکی، ئه رمه نی و پرووسی ده زانم.»

ئینجا باسی هۆکاری دهر کرانی خۆم بۆ کرد. فه زمانده واقی و پرمای ئه و جار لێی پرسیم:

«له کام فیترگه ی بالادا ئه م زمانانه ت خویندوون؟»

له ولامدا گوتم:

«ئه من کوردم و له نیو ئه و زمانانه دا ته نیا پرووسیم له قوتابخانه خویندووه. زمانه کانی

دیکه ش ئه و کاته ی شوانی تورک و ئه رمه نیان بووم، فیتر بووم.»

له و قسه و باسانه دا بووین که سه ره ههنگ فه زمانی به سه ربازان دا به رگی نیزامیم ده به ر

که ن. منیش له بهر ئه رکی تازه م خه ریک بوو داوه تم له دلدا ده گه را و گه لیکیشم شایی

به خۆمه وه بوو.

لکی 593 ی ئۆره نبوورگ له و کۆنه سه ربازانه پیک هاتبوو که بهر له وه سه ربازیان

کردبوو و ئیستا خزا بوونه نیو شاری سارییولاخ؛ ئه وان به هه والانی عیسا ناودێر کرابوون

و به و ناتۆره یه قه لّس ده بوون. جاری وا بوو گالیسکه ی خوارده مه نی درهنگ ده گه یشته

جێ و سه ربازه کان به یێ نان ده مانه وه. بۆ چاره سه رکردنی ئه م کیشه یه، من و ئه فسه ری

به شی دابینی که له و پهل و خۆراک که ناوی ئاندریه ف بسوو، نیکۆلایشی جیگریمان

هه لده گرت. چه ند قه زا قیشمان وه دووی خۆ ده دا و ده رپۆیشتین به ره و گونده کانی ئه و

هه ریمه بۆ کرپینی مه رومالات. له و نیوه دا زۆر که ره تان هه لده که وت وا دارونه داری

ئه و خه لکه مان به خۆرایی و به زۆری ده ستانده. ئه فسه ریکی ئاواته چیمان له گه ل

بوو که له پېش چاوی ئیمه به لگه ی ساخته ی بو کرینی مالان ساز و خه لکی ناچار ده کرد واژویان بکن. پاشان نه و پره پاره ی بوی ده مایه وه، به سهر نه فسه ره کانی دیکه دا ده بیه شیه وه.

زستانی سالانی (۱۹۱۴-۱۹۱۵) م ئا به م جوره رابوارد. کاتیک له نیو هیزه که دا بووم، پاره یه کی که مترم له چاو نه وه ی وه رم ده گرت ده دا به شتی خورایی. زور به ی مووچه که م توته ده کرد و ئینجا بو سه عیدوی میردی پوورم ده نارد. ئاوا نیوه نیوه شیربایی گولیم ده دا. من و سه عیدو له سهر سه دوپه نجا پروبل پینک هاتبووین. جا بیتوو هه مووی نه و پاره یه م دابایه، نه وه کچه که ی ده دامی و نه وسا ده متوانی چاوم به گولوی بکه وی! پیاو درو نه کا، له به خزمایه تی و خالوزاوپوورزایه تی من و کچه که ی، سه عیدو به پره شیرباییه کی که م قایل بوو.

ئیتربه م جوره پرکه پرکه شیربایی گولیم دا. نه وه ش بو من کاریکی هه روا سووک و ئاسان نه بوو، هه رچه ند که بو گه یشتن به و کچه کار نه ده ما نه یکم. هه رکه دواین بری شیرباییم دا، بو ماوه ی سنی رۆزان ئیزنی چوونه وه مالم وه رگرت. راسته پری چوومه لای کاک سه عیدو و پیم گوت:

«مامه سه عید... گولیم بو ساز که... ده بیه مه کن دایک و باوکم و پاشان ده گه ریمه وه بو سهر ئیشه که م».

به لام شتیکی سه یر پرووی دا، که هه تا نه و کاته ی سنی به رده م به سه ردا رایه ل ده کری له بیرم ناچیتته وه؛ له راستیدا سه عیدو کچه که ی نه ده دامی و تامی زاری گورابوو؛ بویه بیانوو نه ما پیم نه گری و گر نه ی دنیا یه نه ما تیمی نه هالیننی. نه و لیم که وتبووه حاشایه و ده یگوت:

«شیربایی چی و شتی چی... کوا... که نگنی نه تو شیرباییت داومی... هه تیو نه وه ده تهه وی کچه که م لئ هه لگری».

به زمانی خوښ و له سه ره خو پیم گوت:

«مالته... ئه وهنی شیرباییم داوپی... بو شه لئاخ به پیاوی ده که ی.»

سه عیدۆ به چاو پکی پر له نرمی و سووکایه تیه وه ته ماشای کردم و حاشای له هه موو شتیک کرد و گوتی:

«ئاده ی کوا شایه تحاله کانت... دا پیم بلێ بزانه م له کن کی شیرباییت داومه تی... زوو که ده ی... بیسه لمینه...؟!»

ئهم قسانه ی چه شنی ئاگر به رده بوونه گیانم. ده سه جی زانیم سه عیدۆ باوی هیناوه و پیوه یه پاره ی منی ساویلکه ی بی فروفیل بخوا و گولیش بدا به یه کی دی، یا باشر بلیم به که سپکی تری بفرۆشی. ئه وه نده مان به سه ره یه کتر دا گوراندا و نه راندا که ده روجیران لیمان هالان. ئه وان که ده یان زانی شیرباییم داوه، له پرووی نیاز پاکیه وه داوایان له سه عیدۆ ده کرد شه رتوشۆنه که ی نه شکینی و کچه که ییم بداتی، به لام سه عیدۆ چ سه عیدۆ، لیمان ببوو به که له گا؛ که سی به پیاو نه ده زانی و گوپی به قسه ی که س نه ده بزووت. ئه و که به قه لافه ت دووه پهنده ی من ده بوو، هه ستا سه ریپ وه رگه ریته من. ئه منیش چه ک له شان و قونداخ به ده ست راسته و راستی وی ویستابووم. سه عیدۆ هه پای کردمی، هه لاتم و ئه ویش وه دوام که وت. له نیو چه وه شه دا گه یشته سه رم. بوو به راپسان داپسانیک نه بیته وه. پری دایه لووله ی تفه نگی و بۆ لای خۆی کیشا. منیش له باتیی ئه وه ی بکشیمه وه دواوه، راکیشرامه پی شه وه. تفه نگه م له ده ستیدا ته قاوه و گولله یه ک وه سه عیدۆ که وت و هه ر له وی که وته عه ردی.

پاش ئهم پرو دواوه گرتیانم و بردیانمه لای فه رمانده. له وی شه وه ناردیانه م گوندیک به ناوی کولێ بۆ لای سه روک نازانی ناوچه. له وی به هۆی دانپیدانانی شایه تحاله کان و قسه کانی گولێ، ئه و تاوانه له ملی من بووه. ئه وان به فه رمانده یان ده گوت:

«ئه گه سه عیدۆ تفه نگه که ی نه کیشابا، عه ره ب هه لده هات و ئه و کاره ساته

نەدەقەوما».

فەرماندە کە ئەو شانەیی بیست، واژۆی کرد و دۆسییە کە یان داخست، بەلام سەرەرای ئەمەش، خزموکاری سەعیدۆ کە بزیسکی تۆلەیان لە دلا دانەمرکابۆو و خوینی خۆیان ون نە کردبوو، لە دەرفەتیک دەگەپان بۆ کوشتم. ئەوان گولییان لە گەل خۆ برد. منیش ئیتر نەمدەتوانی لەو شوینە بمینەو. بەم جۆرە بوو کە لە گەل گولیی کەوتینە دەست لیک بەردانی.

له تورکیا

له سه ر قسه ی فه رمانده که مان، له هیزی یه کی فه زاقه کانی لاینسکی بوومه وه رگپز و به پزی کرامه سنووری تورکیا. له وئی، ته گه رچی سوپای پرووس دیهاتی مه لبه نده که ی داگیر کردبوو، به لام خه لکی ناوچه به گشتی مالو حالئی خویان چۆل نه کردبوو.

له و ناوچه یه، به هه ر دووک چاوی خۆم ده مدیت که ته فسه ر و چه کداری پرووسپای فه یسه ری چ په ته تین و پاوپاوی نیکی به خه لکی ده که ن؛ ته وان له دۆخی شه ردا، به شه لم کویرم، هیچیان نه ده بوارد و له دا کرووساندنی مال و ملکی خه لکیه وه بگه تا ده گه یشته یه خسیر کردنی ژن و مندالیان ده ستیان له هیچ نه ده پاراست.

کچان و یایانی ته م مه لبه نده به پیی رست و پزی له میژینه ی داپیران و باپیرانیان، بو به رگری له خویان گیانیان خستبووه سه ر له پی ده ست و وه ک شووره ی پۆلایین له به رانه ر داگیر که راندا ویستابوون. ته وان گوردانه و نه به ردانه شه ریان ده کرد و ده ست له سه ر خه نجه ر و چه ک له شان گۆی شه ره فیان ده برده وه و ناخ و ئابووری خویان نه ده دۆراند.

بو نمونه، له گوندی کیزک، ژنیکی سه ره ی پۆپچه رمگی عیله که ی ئیمه ی لی بوو،

که له ماله که ی خۆیدا پۆله ژنیکی چه کداری پیک هینابوو و نهیده هیشته به هیچ جۆریک عورروس و مورروس شه قلی خۆلی بهر مالیان بشکینن. سه ره پرای ته وه ش، ته فسه ره کان مرخیان لی خۆش کردبوون و داوه لۆزه ی ته وه یان بوو وه چنگیان بئینن.

ده بی بلیم که ته فسه رانی رووس، پاره یه کی باشیان له شه ره کان ده ست ده که وت و له کاتی ناگر به سیشدا، ده که وتنه شوین دلچه راندن و باشو بووش و له م جۆره شانته؛ شه وه نه بوو ئاره ق نه خۆنه وه و پۆژ نه بوو قوماری نه کن. ته گهرچی بهر پر سه کانیا ن ناگاداری ته و کاره قیزه ونانه بوون، به لام چاویان لی دنووقاندن و خۆیان لی گیل ده کردن.

له شه ویکی خۆشی هاوین و دوی سه ر خۆشبوون، ته فسه ره کان ته میان گرت له و ژنانه ی وا باسم کردن وه ژوور که ون، به لام ژنه کان ده رگه ی مالیان به ئالقهریز و چلمیره گاله دابوو. عورروس ته مجار گهره کیان بوو به دیواریدا وه سه ره که ون. ته فسه ریکیان هات و به مۆره دیواره که دا هه لگه پرا. ته وان به وه پشتته ستوور بوون که ته م ماله پیاوی تیدا نییه، به لام کاتیک گولله یه ک به و یزه ویز به سه ره سه ری ته فسه ره که دا خشکا، کلاوی سه ر لاتیلگی برد و چه رمی سه ری هه لپرووشاند، خیرایه کی له دیواره که خۆی فری دا و تیی قووچاند. سالدات و ته فسه ر پاکی زراویان چوو و ئیتر که س زاتی نه بوو به لای ته م ماله دا بر وا. ته فسه ریکی تر بو خۆرانان له و لاوه هات، ده ستی کرد به فروفیشالان و به دیواریکی تر دا هه لچوو. ته مجاره ش فیشه ک هه لئوقینرا، سه ر و قه پۆزی ته فسه ری قروفران خه لتانی خوین بوو و ته ویش فرکه ی پی کرا.

ته وان له ده سه که ره وه یی و ته نگیوه یی ته و ژنانه تاس ده بیردنه وه و له وانه بوو شاخیان لی بروی. به لام له گه ل ته وه شا، تر سابوون که نه کا فه رمانده که یان گوپی له و ته ق و ته قه بووی؛ بۆیه سه ره شوپ و ده سته تال گه رانه وه. که چی دوی چه ند پۆژی تر، هه م دیسان ده و ماله بهر بوونه وه، به لام ته م جار هه ژنانی کوردی پتوار، گولله یه کیان به باسکی ته فسه ره که ی پی شووه نا. کابرای بریندار پاشه و پاش کشایه وه و ئینجا کلکی له

گه لووزی گرت و ده خوئی نووسا.

ئەم رووداوەیان بۆ فەرماندە گێرا بۆو. ئەفسەری پارێزگاری و چەند کەسی تریان ناردە شوینە کە تالەو پەرسە بکۆڵنەو. منیش وە کوو وەرگێڕ لە گەلیان چووم. کاتیک گەیشتینی، ئەفسەرە کە منی ناردە پیشەوێ تاکوو ئاگاداریان کەمەو وائەو لێژنە یە بۆ داکوکی لەوان لێرە یە. دوا جار، کاتیک پیم نایە زارکی دەروازە ی، دەسبە جی لە کەلینی دەرگاوە تەنگیان لێ هەلکیشام. بە کوردی پیم گوتن مەترسن خۆمانەم. لە گەلکوو زانیان کوردەم، دەرکە ی هەساریان لێ کردمەو و هیشتیان لاق لە مالیان نیم. لەو ئێ دیتم شەرفانە کان چوار ژن کە دەبوونە سی بووک و خەسویە ک. بووکی چکۆ لەیان کە بە راستی شەنگە ژن بوو، سەر دەستە ی ئەوانی دی بوو، بە چەشتیک کە خەسوو و هێوەرژن چە ک بە دەست، پیملی فەرمانی ئەم شیرە ژنە بوون. پیم گوتن گەورە ی لەشکرە کە هاتوو بۆ لیکۆڵینەو و گەرە کیتی راستی رووداوە کان بزانی بۆ ئەو ی تاوانبارە کان سزابدان. سی لەوان چوونە دیوکی دیکە تالەو ئێ سرتە یە کی بکەن. کەسی چوارە میان لە بەر دەرگا کە پاوە ستابوو و لوولە ی تەنگە کە ی بەرەو من پاداشتبوو. ژنە کان پاش نیو کاتر مێر هاتنەو و لە سەر مەبەستی لێژنە کە سویندیان دام. منیش سۆزم خوارد بۆیان و ئینجا ئیزنیان دا لێژنە کە یی. ئەوان لە سەر ئەم رووداوە لیکۆڵینەو یان لە ژنە کان کرد. هەر وەها، لێچینەو لە هەموو سەرباز و ئەفسەرە کانیش کرا؛ کە چی سەر باقی بە درەوشتی و بیئەرفی خۆیان، تیتالیان تە دەهالاندن.

لێپرسیئەو کە هەل سوکەوتی چەوت و چیلێ ئەفسەر و سەربازە کانێ دەرخست. لە ئاکامدا، دەستە یە ک لە سەربازە کان بۆ هێژکی دی گواسترانەو. بە شیکیشیان بە مەبەستی پارێزگاری لە ژنە کان و بۆ ئەو ی چی تر ئازار نەدرین، بە ئۆرە لە بن بارووی قەلای شیرە ژناندا ئیشکیان یی دەدرا، بەلام ئەو ی راستی بیت، ژنە کوردە کان متمانە یان بە هیچ کامیان نەبوو و لە من واوە تر نەیان دەهیشت کەس تخوونی ماله کە یان کەوئ.

ماوه‌یه‌ک پاش ئەم پرووداوه، گەیشتینه شوونیک که پیشتر زۆرم بەیت و حەیران دەربارە‌ی بیستبوو. بە‌لێ گەیشتینه سیپان؛ ئەو چیا‌یه‌ی لە بارست و بەرزیدا شان دەدا لە شانی چیا‌ی ئاگری و سەر دەدا لە کەشکە‌لانی ئاسمانی. بە‌لێ گەیشتینه ئەو کێو‌ه‌ی وا چەندین ساڵە چیرۆکیکی دێرینی دلداری لە‌ئامیز گرتوو و وەبیر‌هێنە‌و‌ه‌ی ئەوینی ئەفسانە‌یی «خەج و سیامە‌ند»‌ی کوردانە.

نه‌قلی کابرای ئەنگیوه و گه‌رانه‌وه‌م بۆ مال

زۆر له داوئینی چیاى سپیان نه‌ماینه‌وه. دواى چه‌ند پۆژان له‌سه‌ر بریارى فه‌رمانده‌که‌مان به‌ره‌و پێشه‌وه‌ بزووتین. هێزه‌کانى رووس له‌ به‌ره‌کان پیاوانه‌ ده‌ستیان ده‌کرده‌وه‌ و سه‌رکه‌وتنى به‌رچاویان وه‌ده‌ست ده‌هینا. له‌و حاله‌دا بوو که‌ ئەفسه‌ریک، من و چه‌ند قه‌زاقى تری وه‌پیش کاروانی دا تا به‌ر له‌ گه‌یشتنى هێزه‌که‌، بچین شوئیتیکى باش بۆ دامه‌زراندنى بنکه‌ و باره‌گا بدۆزینه‌وه‌. له‌گه‌ڵ ئەوه‌ش، نان و چیشتیان بۆ ساز که‌ین و مشوورى تفاقى یه‌کسمانی‌ش به‌خوین.

له‌ بناریک داده‌گه‌راین که‌ دیتمان ئەوه‌ کوردیکه‌ و ده‌ پانزده‌ زه‌لامیش سه‌ریان ده‌دوووه‌ ناوه‌ و په‌یتا په‌یتا ته‌قه‌ی لی ده‌که‌ن، به‌لام شتاقیان نه‌یانده‌توانی بیپیکن. کابرا رووی تی ده‌کردن و هاواری ده‌کرد:

«کوره‌تکاتان لی ده‌که‌م له‌ کۆلم بنه‌وه... وازم لی بینن... خۆتان به‌ من به‌ گوشت مه‌ده‌ن! ئاخ‌ر چی‌وه‌ له‌ گیانی من گه‌ره‌که‌؟! به‌شوین چرواندا مه‌که‌ون... شتیک بووه‌ و ته‌واو...».

پیاوه‌که‌ به‌ ده‌م پراکردنه‌وه‌ ده‌پارایه‌وه‌ و نامۆژگاری ده‌کردن. بێتوو قسه‌یان لی وه‌رنه‌گرتباه، لییان ده‌گه‌رایه‌وه‌ و که‌لاکى یه‌کیانى له‌وى ده‌خست. قه‌زاق که‌

ئەمەیان بینی، دەسپۆزێکیان کرد و لە دەلینگیان دا. بەو جۆرە کابرا بە ناچاری دای لە تەپلی ئەمانی.

لە لیپرسینهوه کانرا دەرکەوت کە ئەو خەڵکە بەتەمای تۆڵە کردنەوه لەو کەسە بوون. کابرای پراکردوو کە بە دەستوێرد و بویری خۆی تووشی سەرسورمانی کردبووین، ئاواي پرووداوه کە بۆ گێڕاينهوه:

«پۆزێک بە رێونگی رێم کەوتە گوندێک کە پیشتر پیاویکم لێ کوشتبوون. لەوێ، خوێنگر و خزمولێزمی کابرای منیان دیت. کاتی زانیان پاشەلم کۆشە، بریاریان دا بمرکۆزنەوه؛ هەرکە سۆسە ی ئەووم کرد، بێ سێدوو پێم پێوهنا و لەو شوێنە دوورکەوتەوه».

ئەگەرچی بکوژە کە سامی وەسەر سامیان کەوتبوو و لە دەست و تەفەنگی خۆی رادەدیت، بەلام هەزێ نە کرد سەرلەنوێ خوین برێژرێتەوه و بەردەوام پێی دەگوتن:

«بەسە! دەست هەلگرن! خۆتان بەقوربانی فێشەکیکم مەکن!»

دواجار، ئەو خەڵکە ی کەوتبوونە شوینی، گیران و بۆلای دادوهری مەلازگرت، شارێک کە ئەو دەم لەلایەن هێزەکانی شوورپەوییەوه داگیر کرابوو، بەرێ کران. کابرای زامداریشیان ناردە نەخۆشخانە ی سەربازی و پاش ئەو ی برینە کە ی ساپۆز بۆوه، گەپرایهوه ماله خۆی.

ئا بەم جۆرە، بە کاروانە کردن لەنیوان گوند و هۆبە ی هەوارچیاندا پۆزم دەکرده شهو و شهوم دەکردهوه پۆز. زستانی سالی ۱۹۱۵-۱۹۱۶ نزیک دەبۆوه؛ ژبانی منیش پۆز لەگەڵ پۆزێ ناخۆشتر دەبوو. تەپروتووشی دەستی پێ کردبوو. ئەمنیش بەنیاز بووم بەهه مالهوه بگەرپیمهوه. لەو کاتەدا زۆر بە ی سەربازەکان ههوالی ناخۆشیان لە بنه ماله کانیانەوه پێ دەگەشت. لەو نامانە ی وا بۆیان دەهات نووسرابوو کە لەبەر رەشبگیری، کەس لە دیهاتدا نەماوه تا خەریکی کشتوکال بێ، یان ئەو ی کە بۆیان

دەنوو سین دەست بەسەر مەر و مالاتیاندا گیراوه، لە حالیکدا مندالی ساوایان خەریکە لە برسان بمرئ. ئەم ھەوالاتە خەمیان لە سەربازان شیواندبوو و سەری دنیای لێ وێک ھێنابوون. جاری وابوو دەگوترا دۆخەکە لە لای ئالمانیا بەرەو خرابی دەروا؛ بە دەیان و سەدان ھەزار کە لە لا و بریندار لە نەخۆشخاناندا کەوتوون و کەس نییە تیماریان بکا. لە ھەلومەرجەدا، سەربازەکان ھەستیان بە دۆران و دۆشداماوی لە شەر و شکست و شلەژان لە ناخی خۆیاندا کردبوو؛ بۆیە پاکیان چاوپەڕی بوون پۆژیک بێ و شەر بپێتەو. ئەگەرچی زۆربەیان بەرگەی ئەم پەوشەیان نەدەگرت، زەغەلییان دەکرد و ھەلدەھاتن.

تالە بەرەکانی شەر نزیک دەبووینەو، ژیانمان ھەر دەھات و بەرەو ناخۆشی دەچوو. لە پووەو دەستم لە کار کیشایەو. مووچەی سێ مانگم لە باخەل نا و پێم توند کرد بەرەو مأل، کە ئەوساکە لە گوندی ئەستافلووی ناوچەی سوورمەلی ئیروانی بوو.

کاتیەک گەیشمەو مأل، بنەمالە کەم خەریک بوو لە ژێر دۆخیکی نالەباردا دەپلێشانەو. سالیکی دووری من، کە تەنیا نێرەووز و نانھێنەو ھیان بووم، نوقمی گێژاوی ژیانێ پر لە دەردوودەغەزی کردبوون. ئەو قەدەرە لە ھوێ نەبووم، سۆمای چاوی دایکم لە کزیان داوو و لەبەر نەبوونی پزیشکی چاوەم ناوچەییە، بەرەوویانە لای ھە کیمیک، بەلام ھە کیم چ ھە کیم! ھەر ئەو نەندە باش بوو کە دواي چارەسەرییە کە ی، دایکی خۆشینەدیوم ئاوی چاوی دانەھاتبۆو و دەیتوانی دەروژووری بکا. خوشکە کانم لەباتیی ئەو ببوونە کابانی مأل و باوکیشم سەرەرای بەسالچوونی، وە کوو جارن دەچوو بۆ گاوانی و گویلکەوانی خەلکی.

ھەر کە پێم لە ژووری نا، دایکم بە دەنگ منی ناسییەو. وزا قی دا، گرم پێمدانووسا و تێروپری رامووسیم. ئەو نەیدەھێشت کەس جگە لە خۆی لێم نزیک بیتەو. بەستە زمانە نەیدەتوانی لە جلی سەربازیدا بە جوانی بمبینی؛ بە کوپرە کوپر دەستی بە سەروچاومدا

دینا و له‌وه‌ی که گه‌راپوموه‌وه، شای‌ی له‌دلدا ده‌گه‌را. پاش ئه‌وه‌ی تیر له‌ئامیز‌ی گرت‌م، هیشتی خوشکه‌کانم بین و پیم شادوشوکور بنه‌وه.

هه‌والی هاتنه‌وه‌م زۆر زوو له‌نیتو گونددا بلاو بۆوه. ئاشناو‌پروشنا پیمه‌وه هاتن. خوشکیشم چوو هه‌والی گه‌رانه‌وه‌م بدا به‌باوک‌م و بینیریته‌وه بۆ مال و تائه‌وکاته‌ی ده‌گه‌ریته‌وه، گویره‌که‌کانی بۆ بله‌وه‌پیتن.

باوک‌م سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ی که ده‌نیوه‌وه چوو بوو، گورجی خوی گه‌یانده‌وه. به‌چاو‌پیک‌ی پر له‌ئه‌سرینه‌وه باوه‌شی پیندا گرت‌م و گوتی:

«کورم بۆ به‌جیت هیشتم؟ نازانی ئیستا پیر و په‌ککه‌وتووم و چی دیکه‌م شوانی و گاوانی بۆ ناکرئ...!»

برپیک دانیشتم و پشوو‌یه‌کی هاته‌وه‌ به‌ر. ئه‌مجار دای له‌پرمه‌ی گریان‌ی. له‌گه‌ل‌کوو ئه‌م دیمه‌ن‌ه‌م بینی، کره‌یه‌کم له‌جه‌رگی هات. نه‌مده‌زانی چی بکه‌م، ده‌ستم کرد به‌باخه‌ل‌ما و هه‌شتا‌پوول‌م هینایه‌ده‌ر و گوت‌م:

«باوک‌ه‌ گیان ئه‌وه‌ پارویه به‌شی ئه‌وسال زستان‌پتان ده‌کا و لایه‌کتان بۆ ده‌گرئ.»

باوک‌م که ئه‌مه‌ی بینی که‌یفی ساز بوو. ده‌تگوت ئه‌وه‌ خه‌زینه‌یه‌کی گه‌وره‌یه و له‌بن عه‌رز‌ی دۆزیوییه‌ته‌وه؛ ئاخ‌ر قه‌ت ئه‌وه‌نده‌ دراوه‌ی به‌خۆ‌یه‌وه نه‌دیوو.

برپیک له‌وه‌رز‌ی پاییز و جه‌نگه‌ی خیل به‌ره‌وه‌خواری لای دابوو. منیش پریسکه‌م هه‌ل‌ده‌گرت و له‌جیات باوک‌م ده‌چومه‌ گاران‌ی؛ تاکوو ئه‌م چهند‌پوژ‌ی له‌ویم، برپیک به‌سه‌یتنه‌وه. پوژ هاتن و چوون. یه‌که‌م نوای به‌فری‌ که‌وت، ئیدی له‌وه‌پیک نه‌ما و گه‌رامه‌وه‌ مال. ماوه‌یه‌ک لای خزم و دۆستان مامه‌وه. دوا‌جار، ته‌مام گرت کار و کاسبیه‌کی بۆ خۆم بدۆزمه‌وه.

له نیو حیزیدا

ئیزنم له ماله وه خواست و به رهو ساریقامیش که وتمه پری. له وی، له پهلێ شه شی
ئاوه دانکردنه وه دا ملم ناله کاری. دواي چهند پرۆژان که به پرسه که مان زانیوی
شاره زای چهند زمانانم، دیسانه وه منیان له کاری وه رگیپان وه رداوه و به م جۆره بامدایه وه
سهر پیشه که ی جار انم.

دهسته که مان له ئه رزه پرۆم؛ ئه و شاره ی واله ریبه ندانی سالی ۱۹۱۶ له لایه ن
پرووسیاوه داگیر کرابوو، خه ریکی سازکردنی هیلێ ئاسن بوو. له و پرۆژه یه دا چهن دین
هه زار کریکاری سه ربه نه ته وه جۆراو جۆره کانی وه ک کورد، ئه رمه نی و گورجی
کاریان ده کرد. جگه له مانه، خه لکی مۆسکۆ و شاره گه و ره کانی پرووسیا شی لی بوو که
وه گه ردی فره یان ئاشنا بووم. بۆ وینه، له گه ل کتیلیمۆف، میخایلۆف، پاپۆف و شوکرو
کورنیف، که دواتر له مۆسکۆ دیتم، ببومه هاوپی. جگه له کۆرنیف، هه مووی ئه و
که سانه ئه ندامی حیزی سوسیال دیموکرات و بۆلشویک بوون و له شان هه نپه نییه کانیاندا
چالاکیان ئه نجام ده دا. ئه وان خو شیان ده ویستم و وه کوو هاوپییه کی خو یان
دایان نابووم. زۆربه ی کاتان له گه ل خو یان ده یانبردمه دانیشه تنه کان. قسه ی خو مان بی،

ئەوساگە سەرم لە کار و کۆبوونەوی نەپنی و ئەو گۆلمەزانە دەر نە دە چوو. ئەو هەش یە کەم جار بوو چاوم بە چالاکانی کرێکاریی شوورپەوی دە کەوت و لە گەلیان دە دوام. ئەندامانی حیزب لە نێو کۆبوونەووە کانیاندا داوایان لێ دە کردم کرێکارانی ڕووسی هان بەم کە زۆر خۆ بە کارووە ماندوو نە کەن و داوای زیادکرانی مووچە کانیان بکەن. ئەمیش بە قسان، کرێکارانی کورد و تورک و نەتەووە کانی ترم وە خۆ دە خست. ئەوانیش بێ سیوودوو بە گویان دە کردم و داواکارییە کانی خۆیان دینایە گۆرێ. منیش وە کوو وەرگێڕ ئەم داخوایانەم بە بەرپرسە کانیان ڕادە گە یاند. ئەوانیش بە ناچاری ملکە چی ویستە کانیان دە بوون و مووچەیان بۆ زیاد دە کردن.

ئەو کرێکارانە ی خەلکی مۆسکۆیە بوون، گۆفار و ڕۆژنامە کانی شوورپەویان پێ دە دام تا بیانخوینمەو. منیش بە هۆی خویندەنەوی پەرتووک و پێو نەدی بە ردهوام لە گەل ئەندامانی حیزب، وردهورده چاوو گویم کرابوو و ببوو مە شوێر شگێر پێکی و شک و دە مارگژ؛ کە سێک کە لە پیناوا ئازادیی جە ماوەر و ڕزگار کردنی چینی چە و ساوان لە ژێر کۆت و بەندی زۆرداراندا، تێ دە کۆشا.

ئەو دەم زۆرم ئاگا لە و قەرەبەرە و ناکوکیانە نە بوو کە لە نێوان بۆلشویک و حیزبە کانی تر هاتبوونە ئاراو. بەس پیم خۆش بوو سەر جەم حیزبە بەر هەلستکار و ئازادیخوازە کان یە کگرتوو بن و لە پیناوا ڕیباز و ئامانجە کانیان کە بریتی بوون لە نە هیشتنی زولم و زۆرداری، پرا نەووەی شەر، دانپێدانان بە مافی هەموو نەتەووە گەورە و گچکە کان و ڕزگار کردنی هە ژاران و کرێکاران لە ژێر باندووری دارا و زەنگیناندا، خەبات بکەن.

لە سەر ئەو بابەتە، ڕا و سەرنجی خۆم بۆ هاوڕێیان هینایە گۆرێ. کتیلیمۆف لە گەلم دانیش و قسە ی بۆ کردم. دوا ی ئەو، پەرتووکیکی پربایە خێ دامی. منیش بر دەموە و بە وردی خویندەموە. پاشان چوو مە کۆبوونەوی بۆلشویکە کان کە لە ویستگە ی قەتاری شارە کە ڕیک خرابوو. ئەوکات بۆلشویکە کان ئەم شوێنەیان کردبوو جێ ڕاوکە

و مه کۆی هه لسو و پانی خۆیان و له و پۆه کار و چالاکیی حیزبیان وه گه پ خستبوو. پاش
 ماوهیه ک تیکۆشان، به گوئیان هه ئینامه وه که نابێ له م باره وه لای که س زار هه لپچرم،
 ده نا پۆلیس بۆن ده کا و هه موو تیداده چن.

ئا به م شیوهیه ئاسۆی بیر کردنه وه م به ربلاوتر بۆوه. چالاکیی پیکخواه کانی حیزب
 سه رنجی منیان پراکیتشا و له ئاکامدا په گه ل بۆلشویکان که وتم.

سالی ۱۹۱۷

پۆزه پر جموجووله کانی مانگی رپیه ندان ته و او ببوو. سهره پای ناشکر ابوونی بیئا کامیی شه پ و پروو خانای دهسه لاتنی قه یسه ری و هاتنه سهرکاری حکومته تی کاتی، جهنگ بهرده وام و هیزی سهر بازی تازه به ری ده کرایه به ره کان. مۆنشویک و حیزی ناسراو به خاوه نانی سامان و زهوییه هاویه شه کان، کۆر و کۆرگه ی گه وره یان پیک دینا و له ویدا ئامانجه کانیان به دهنگیکی بهرز ده گوته وه:

«تاسه رکه وتن، ده جهنگین!»

سهر باز ده رده بار و دهسته وئه ژۆ له جیی خۆیان هه لکوره مابوون. بئ ئه وه ی متهق بکه ن، گوئیان له و دروشمانه را ده گرت و سهره پای پیخۆش نه بوونیان ده یان نارده نه به ره کانی پیشه وه. له چه په رانی شدا قهت ئه وان ده سه شه یین و ده سپیشخه ری شه پ نه ده بوون، به لکوو که لکه له ی ئه وه یان بوو هه رچی زووتر بگه رپینه وه سه ر زید و زاگه یان.

به شی فه رمانده یی به پیی ده ستووری مۆنشویکان، هیزی قه زاقان و دهسته ی ده رچووانی فیرگه ی شه ریان هه نارده ی مه ته ریژه کانی پیشه وه ده کرد. هه وایی

چاره‌په‌شی و برسیتی ده‌هاته شاخه‌کانی پرووسیا. توورپه‌یی و نارپه‌زایه‌تیش ده‌گه‌یشته پشتی به‌ره‌کانی شه‌ر و له‌نیو کریکار و هیژه چه‌کداره‌کاندا په‌ره‌ی ده‌ستاندا. کریکارانی دَل پر له سو چاویان لێ سوور ده‌بووه و هاواریان لێ هه‌لده‌ستا:

«به‌سه! شه‌ر پراگرن و بماننێرنه‌وه نیو مال و مندالمان».

ئه‌وسا که واده‌سته‌ی ئیمه له ساریقامیش کاری ده‌کرد، ژماره‌به‌کی زووری کارکه‌ری پرووسیا‌یی لێ بوو، به‌لام چونکه ده‌سه‌لانی تزاری متمانه‌ی پێیان نه‌بوو، چه‌کی نه‌ده‌دانی و ئه‌وانی به کاروباری بنیاتنان و سازکردنی رێبانه‌وه ده‌خافلاند.

به‌ره‌به‌ری جه‌زنی یازده‌ی گولان و هاتنی رۆژی کریکار بوو. رێکخه‌ستی بۆلشویکان، به‌نه‌ینی و به دَل و گیان خۆیان بۆ ئه‌م رۆژه ساز ده‌کرد. ئیمه‌ش بریارمان دا که له‌م رۆژه‌دا کۆبوونه‌وه‌یه‌ک پێک بینین و وێرایی شیکردنه‌وه‌ی هۆکاری پانه‌گرتنی شه‌ر له‌لایه‌ن حکومه‌تی کاتیسه‌وه، ئامانجه‌کانمان به‌گوتی ئه‌ندامانی له‌شکری و کریکاران رابگه‌یه‌نین، که بریتی بوون له پراگرتنی شه‌ر، ئاشتی بیهمه‌رج و ناردنه‌وه‌ی هیژه‌کان. له‌گه‌ڵ ئه‌مه‌شا، وه‌کوو ئه‌ندامی رێکخه‌ستن ده‌بووایه پراگه‌یه‌ندراوی کۆمونیستان له‌شاره‌کاندا بلاو که‌مه‌وه. کاتی که جلوه‌به‌رگی کوردیم ده‌به‌ر ده‌کرد، که‌س به‌و ته‌شک و دیمه‌نه‌مه‌وه لێم دردۆنگ نه‌ده‌بوو؛ هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ بوو که به‌کلاو و ئاوسێ و ده‌مه‌رقۆپانی کوردیه‌وه به‌ئازادی له‌نیوان شاره‌کاندا ده‌سوورامه‌وه. ئاوالانم له‌شوینی مه‌به‌ست ده‌دیتن و په‌رتووک و بلاوکراوه‌کانم وێ ده‌دان.

به‌رۆژه‌هێلی شه‌مه‌نده‌فه‌ر کارم ده‌کرد و شه‌وانه‌ش ده‌گه‌رامه‌وه نیوشار. چاریک گیرفانم پر کرد له پراگه‌یاندا و له‌حه‌وشه‌ی ماله‌وه وه‌ده‌رکه‌وتیم. له‌دووروزیکه‌ی ئاسنه‌رپیه‌بوو که‌چاوم به‌شنه‌یده‌ری هاوڕێم که‌وت. ده‌بێ بلیم ئه‌وه‌ هه‌ر چاره‌ی که‌چ به‌رواله‌ت و چ به‌هه‌لکه‌وت تووشی به‌تووشم هاتبايه، چاوی له‌سه‌ر هه‌لنده‌گه‌رم هه‌تا ئه‌وکاته‌ی ده‌بوومه تارماییه‌ک و لێی ون ده‌بووم. له‌من وابوو گه‌ره‌کیه‌تی له‌به‌رانبه‌ر

دهسکیس و سیخوره کاندایمپاریزی. ئیتر راوه ستام و چاویکم لی کرد. پیم پیکه نی.
خیسه کی دایه ئه مبه ر و ئه وه بری خوئی. ئه و جار هاته لام و گوتی:

— ئه وه ده رۆی؟

— به لی ده رۆم... ئه تۆش بوخۆت لیره لئی بسوورپوه.

شنه یده ز به دم پیکه نینه وه گوتی:

«عه رب گیان ئه وه ده بینی خه ریکی پیاسه کردنم... جا نا کرئ منیش له گه ل خۆت

به ری!»

ده تگوت دلئی گیراوه! سووریش هه لگه رابوو. به بی چوقان چاوم له چاوی

کرد و پرسیم:

— بو کویت له گه ل خۆ به رم؟

— بمبه شاری!

— جا بو بته مه شاری؟!!

— ده مه هه وئ له گه لت بیم، لیم گه ری بوخۆم ده زانم.

— چ ده زانی؟ بیلین...!

شنه یده ر به نیوه پیکه نینه وه گوتی:

— مه ترسه... مه... بۆم باس که!

— ئاخه هه تیوه له چی بترسم؟

به سه برایه کی گوتی:

«ئه من ده زانم... له میژه ده زانم.»

پاشان دهستی له گیرفانه کانم دا و گوتی:

«پرۆ عه رب... پیشکه وه... ترست نه بی... من لیره م...».

دوآجار به فیتوولیدان به شانی ریچکه ئاسنه که دا رۆی. ئه منیش به دوایدا چووم.

گرتم و گوتم:

_ شنهیدەر!

_ چیه عه ره ب؟

_ ئەو شتانهت به که سیکی تریش گو تووه؟

شنهیدەر پهنگیکی هیتنا و برد و ئینجا گو تی:

«ئەتۆ شیئی؟ ئەتۆ ولأخی؟! چما ده کړئ مروّف ئەم شتانه لای هەر

کهس وناکه سیک بلی؟!»

ئەو هی گپرامه وه هیه شهوی یه کی گولان بوو. دواى ئەوه، چاوم به شنهیدەر نه کهوته وه. کاتیکی گهیشتمه شار، پراگه یه ندراره کانم دابه هه والیکم که له وئ چاوه روانم بوو. پاشان چوومه لای ویستگه ی ساریقامیش بو ئەوهی سه ریک هه لینه وه له کۆبوونه وهی ئەو چه کدارانه ی وال بهر بیستنی هه والی بنکه وتنی رووسیا، مانیان گرتبوو. له ویستگه دا کۆبوونه وهی کی گه وره گیرابوو و زۆر به ی هه ره زۆری لک و دهسته کانی له شکرگا که له وئ خزابوون. گۆره پانه که ی ته نیشته ویستگه ش وه ک مییش شلخه ی دابن، جمه ی ده هات له حه شیمهت و پئی پیداری نه بوو. ئەم نار په زایه تیه له دژى بهر پوه بهری ویستگه ریک خرابوو؛ له بهر ئەوهی که ته واوی ئەو پاکه تانه ی واله رووسیا وه بو سه ربازه کان هاتبوون و له ریه دا درابوون، کابرای بهر پوه بهر وه ک ئەوهی شتیکی بیکه لک و ناپویستی بینییته وه، له واگونی قه تاره وه تووری هه لدا بوون. پراست له و کاته ی وا هیزیک له وان ده رپۆشیسته بهر کانی جهنگ، ئەم شته رووی دا. له گه لک وو سه رباز پاکه تی له توپه تکر او و فریدراویان بینی، بهری چاویان پش بوو. یه کسه ر هه لیان کوتایه سه ر بهر پوه بهر و پاشان مانیان گرت. جگه له وه، ئەوان حه زیان نه ده کرد بچنه شه رئ، به لک وو ده یانه وه یست بگه رینه وه ما ل و ئەم بابه ته ش بووه ویردی زمانیان. قسه کانیان کاریگه ریه کی زۆری له سه ر دانام. له خو شیان خۆم بو پانه ده گیرا. زۆرم

حەز دە کرد و هه‌پیش ته‌و سه‌ریازانه که‌وم که به‌م جو‌ره خرو‌شاپوون. له‌و ده‌مه‌دا که‌سپیک که‌ تا ته‌وکات ناسیاویم پیتی نه‌بوو، هات و پالیکی پی‌وه‌نام بو سه‌ر سندو و وقیک. ته‌و جار رای‌گرتم و گوتی:

«براله ده‌مه‌ه‌وئ پیت بلیم که‌ ته‌من بۆلشویکم!»

ئینجا زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی هاتی و ده‌ستی له‌گه‌ل لی دامه‌وه. منیش چوومه سه‌ر سندو و وه‌که و به‌ په‌نگ و رووخسار و جلو به‌رگی کوردانه‌م، سه‌رنجی ته‌وانم بۆ لای خۆم راکیشا، به‌ جو‌ریک که‌ هه‌موویان ببوونه چاو و گوئی و که‌س و سه‌ته‌ی لێوه نه‌ده‌هات. سه‌ریازه‌گوتی:

«بۆمان باس که‌ به‌لام توند بیلی تا هه‌موو گوئیان لی بی».

منیش به‌ زمانیکی رووسی سه‌ر و گوئیلاکشکاوه‌وه، ده‌ستم کرد به‌ قسان و ته‌و شتانه‌ی له‌و چهند سالانه‌ی دواییدا بینبووم و هه‌ستم پی کردبوون، بۆم هه‌ل‌رشتن. هه‌روه‌ها بۆیانم باس کرد که‌ جارێن تزاره‌کان خه‌لتانی خوییان ده‌کردین و ئیستا که‌ش، ده‌وله‌مندی شار و ده‌ره‌به‌گی گوند به‌ کوشتمان ده‌ده‌ن؛ جا که‌ وابوو پی‌ویسته له‌ ده‌سه‌لاتیان بخه‌ین و بۆ ته‌وه‌ش نابێ بچینه شه‌ر و وا خاسته‌ر بگه‌رپینه‌وه ماله‌کانمان و ئاشبه‌تالی بکه‌ین. ته‌فسه‌ریک به‌ گوره‌گور هاته سه‌ر مینه‌ره‌که و گوتی:

«ته‌مه‌ تورکه‌ وا هه‌ر شمان ده‌کاتی».

سه‌ریازه‌کان به‌گژ ته‌فسه‌ره‌دا هاتنه‌وه و تینی راخوڕین:

«لینی گه‌رئ و کارت پی نه‌بی!».

له‌و مرومشته‌دا بوو که‌ له‌بان سه‌ندو و وه‌که‌ هاتمه‌ خواری و وه‌ک به‌رزه‌کی بانان خۆم له‌نیو خه‌لکه‌که‌دا ون کرد. مانگرتنه‌که‌ تا دره‌نگانیکی شه‌و درپژه‌ی هه‌بوو. منیش پازی و قاتی به‌نیو کۆلانه‌کانی ویستگه‌دا گه‌رامه‌وه مأل و له‌به‌ر خۆمه‌وه به‌ نه‌رمی ده‌ستم کرد به‌ گۆرانی گوتنی. له‌و ده‌مه‌دا، له‌ پشت سه‌رمه‌وه هه‌ستم به‌ گرمه‌ی لاقان کرد. له‌ جیی

خۆم رهق پراوه ستام. دیتم ئه وه چه ند که سێک به شوینمه وه ن.

ئه فسه رێک که له پێشه وه یان ده رۆی، هاواری کرد:

«ئه وه تا... ئه وه تا...!»

ئه و جار، شتیکی قورسی له ته پلێ سهرم دا و یه کجی به بیخویی خستمی.

له دیویکی بچووکی به ندیخانه ی ساریقامیش چاویان کردم وه. پاسه وانیک هاته

ژوور و کاتیکی دیتی به ناله نال سهر هه لدینم، پیتلا فه یه کی توندی له ده موچاوم پراکیشا

و گوتی:

«ئه وه سهر له نوێ وه هۆش هاتوو یه وه؟! توله سه گ!»

دیسانه وه بوورامه وه. چه ند رۆژ به تاقی ته نیا له و دیوه دا توندیان کردم. دوا جار،

پاش لێ پرسینه وه، بردیانمه لای به ندییه کانی تر. له وی چه ند سه ر بازیک چاوه دیریان

ده کردین. له نێو به ندییه کاندایا ویکی به ته مه نی لی بوو به ناوی نیکۆ لایف. ئه و

کاتیکی بیستی له مانگرتندا گیراوم، نامۆزگاری دامی و ههروه ها فیری کردم که ده بی له

لێ پێچینه وه کاندایا چۆن بم و چی بلیم، به لام هاو رپیه کانم پێشتر گوتبوویان که چی بکه م

بو ئه وه ی ناویان هه لئه ده م و نه یانفرۆشم.

بردیانم بۆ لای ئه فسه ری لیکۆ لینه وه و لێیان پرسیم له کۆبوونه وه که دا چیت گوتوه؟!

ئه منیش له ولامدا به رووسییه کی ناته واو و نه جووراو، شتگه لیککی تیکه ل و پیکه لم

گوت. کابرا لاقی له عهرزی دا و پر به ده می به سهرمدا نه پراندی:

_ خۆت گیل مه که! له مانگرتنه که دا باسی بۆلشویکانت کردوه!

_ ئه وه ده لێی چی؟! بۆلشویکی چی و شتی چی؟!

_ پیم بلی بۆلشویکه کان ده ناسی یا نا؟!

له حالیکدا سهرم بۆ راده وه شاندا، ده مانچه که ی له سهر سینگم پراگرت و گوتی:

_ قسه بکه!

— به لئی! بۆلشویکه کان ده ناسم! ئه وان نه ته وه یه کی گه ورنه... پئویسته شه یری تورکانی عوسمانی بکری... ده بی هه موو که س بچیتته شه یری. ئه فسه ره که تفی رۆ ده کرد و ده هات و ده چوو. بانگی پاسه وانه که ی کرد تا چینیکی ترم تی هه لدا ته وه. ده مانچه که ی هیتایه بن گویم و ئه و جار وه ک هه ور به سه رمدا گرماندی:

«قسه بکه!»

منیش به ده م هه نیسکدانه وه گوتم:

«بۆلشویکه کان نه ته وه یه کی گه ورنه و شه یری تورکان ده که ن.»

دوای ئه م لیدان و کوتان و پشکینانه، چه ند رۆژی دیکه شیان ئه شکه نجه دام. پاشان ئه فسه ری لیکۆلینه وه گه یشته ئه م ئاکامه که هه له یه ک پرووی داوه؛ بۆیه له نیو به ندیخانه دا به یه کجاری له بیریان کردم و کاریان به سه رمه وه نه بوو تا ئه وه ی که له سه ره تاکانی مانگی پوو شه پردا ئازادیان کردم.

پاش ئه م رووداوه، رپوراست چوومه وه حیزب، که چی له وی پینان باش نه بوو بمینمه وه؛ بۆیه هه ر ئه وی رۆژی گه رامه وه زیده که ی خۆم، واته گوندی «بیتا و».

له ئاوابی

له سه‌ر پێودانی سالان، له گونده کهمان چ شتیک نه گۆرپابوو. والی که لای وابوو له ئاسمانه‌وه به‌ربووه‌ته‌وه، ئیستا که ش دهستی بارت‌ه‌قای قه‌یسه‌ری تزاری ده‌پۆیی و هه‌نووک‌ه‌ش چه‌رخ‌ی ده‌سه‌لاتی له‌ گه‌ر نه‌که‌وتبوو. هه‌روابیته‌وه، ده‌سکیس و دایکه‌دزه‌ی ژاندرمان، سال دوازه‌ی مانگی خه‌ریکی تیسره‌واندنی کوردان، مووشه و ملامۆ و چه‌مۆلانی مال و سووتمانی سامانیان بوون. له‌ به‌رامبه‌ردا، که‌س هه‌تره‌ش و نه‌تره‌ی ده‌ستکردنه‌وه و به‌گژدا چوونه‌وه‌ی پێ نه‌ما‌بوو. پاکی یه‌ که‌سه‌ر خۆیان راده‌ستی نه‌و مله‌وران‌ه‌ کردبوو؛ نه‌وان وه‌ک له‌ گویی گادا نووستن وابوو و ئاگیان له‌ وه‌ نه‌بوو که نه‌وه شو‌رشیک له‌ پرووسیا پرووی داوه و ده‌سه‌لاتی تزاره‌کان نسکۆی به‌ سه‌ردا هاتووه. له‌ گه‌ل دیتنی نه‌و دۆخه‌، هاوگوندیه‌کانم کۆ کرده‌وه و باسی نه‌و شتانه‌م بۆ کردن وا له‌ پرووسیا قه‌وماون، به‌لام نه‌وان به‌ ترس و له‌رزه‌وه گوییان لێ راده‌گرتم. دوا‌ی نه‌وه‌ی له‌ قسه‌کانم ده‌بوومه‌وه، جێیان ده‌هیشتم و راسته‌پێ ده‌گه‌رانه‌وه نێو کا‌ولاشی خۆیان. له‌و نێوه‌دا ئیختیاری گوند ئامۆژگاریان ده‌کردم:

«بابه‌که‌م ئاگات له‌ خۆت بێ... حاکم نه‌و قسانه‌ ده‌بیسیته‌وه و خودای نه‌خواست»

شتیکت به سهر دینیی».

جندیئی ئەمۆی ردیسیپی ناوه دانیش گویچکه ته قیی ده کرد، ده هات به لاهه وه و گه ره کی بوو به بوونی ده ستویوه ندیی ژاندرمان که وه ک جالجالۆکه ولاتیان ته نیوو، چاو ترسیتم بکا. به گشتی ده بی بلیم، قسه کانم کاریگه رییان نه بوو. گه رچی بهر له هاتنی منیش، خه لکه که شتگه لیکیان له سهر نازادی و دابه شینی زهویوزار بیستوو، به لام له لایه ن ده سه لاتوه ئەهه نده چاوشکین کرابوون که ته نانه ت زمانیان له زاریدا نه مابوو بو ئەهه ی پرسیری پی بکه ن.

سه ره رای ئەم دوّخه، هه رچۆنیک بی توانیم هاورییه ک به ناوی خه لیلی شه رۆ له نیو گونده که مان بینمه وه. خه لیل مرۆقیکی رووته له ی رهنگ لادیی بوو. ئیمه زۆر وا هه بوو که ده چووینه ده ره وه ی گوند و ته نانه ت چه ند شه وان له شاخی ده ماینه وه. ئەه و چۆنه تی ژیان و به رپچوونی خۆی بو ده گپرامه وه. منیش نه قلی بۆلشویکان و ئەه وه ی که دین و خه لکی گوند له ده ست ده ره به گان رزگار ده که ن و زه ویوزاریان پی ده به خشن، دینایه بهر باس. ئەه ویش به بیستنی ئەم قسانه، له خۆشیان چاوی لی زه ق ده بوون. کاتیک به نیو کیلگه کانداه گه راین، کالومه کالی زۆر زه وه ندی ناغا کانی پی نیشان ده دام و ئینجا به دلکی پر له هیواوه ومیده وه پیی ده گوتم:

— ئەه و زه ویوزاره هه مووی ده بنه ملکی من.

— هه ر ئەه و زه وییانه نا، به لکوو دارو به ردیشان لی ده ستینن.

— ئەه دی مه رومالاتیان چی؟

— به لی، ئەه وانیش ده که ونه وه ده ستی خه لکی.

— نابی له و کاره بسله مینه وه.

— وایه، به لام به ته نیایی ئەه و کاره مان پی نا کرئ و ده بی تیکرای خه لکی شانی

وه به رده ن.

— ئەدی ئەگەری ئەو هەیه که گونده کانی کومسۆرۆ و قەرە کەلە بدرینەو هە به خەلکی؟!... گریمان وابوو و درانهوه، ئایا پیت وایه ئەوهنده دێهاته بهشی ئەو هەمووه خەلکە بکا؟ دەی ئەگەر بهشی نەکردن چی؟!

— ئەو زهویوزارانه به تاقی تەنیا بهشی حەوت پشتمان دەکەن و هەمووشمان پیتی بهختو دەبین.

جارێک لەم لاوه، خەلیل پیاویکی دەماخچاخی نیودیی بە ناوی جندیی ئوسۆ لەگەڵ خۆی هینا. کابرا دەستی کرد بە پرسیاران:

— ئەری عەرەب! لە قسان لای خەلیل گوتووتە که زهویوزار و شت دەدری به هەمووان؟!

— بەلێ وایه!

— ئیمەش دەبی بهشی خۆمان لە ئاغانان بستین... وەنا...؟
— بەلێ.

— ئەدی حکومەت چی؟ ئەو زهویمان ناداتی؟

— نا. ئیمە دەسلاتی خۆمان دەبی و حکومەتی خۆمان ساز دەکەین.

— جاشتی وا چۆن دەبی؟! نازانی ئەوان چەک و چە کداری خویان هەیه... کوا ئیمە

دەسکیان لە دوو دەکەین؟

— مەبهست کێیه؟

— مەبهستم دەرەبه گەکانه.

— دەی با هەیانبی! ئیمەش ماف و بیروباوەرمان هەیه و شاخه کانیشتان دۆستن.

پاش ئەم گشته پرسیار و ولامه، ئوسۆ راما و بی ئەوهی شتیکی تریلێ، سەری خۆی

داخست و یه کسەر گەرایهوه نیو ئاوابی.

سبەینه که ی به کۆلێک پرسباری ترهوه هاتهوه:

– ئه رى عه رب! ئه تو ئيسرائيل ميره كيان ده ناسى؟
– به لى ده يناسم.

تاويك بيده ننگ بوو، ئينجا چاوى برييه چيا و گوتى:

– راستيه كه ي له كن وي بووم.

– شتيك به ميركيان گوتووه؟

– به لى.

– ده و جا بوم وه گيره ماموستا چى ده گوت و چى نه ده گوت؟

– ئه ويش هرر ئه و قسانه ي تو ده كا... عه رب!

جنديه ئوسو پاما. پاشان، هيدي و له سه ره خو گوتى:

– درؤ نه بي چووبوومه قه ره كه لى.

كاتيك ئه وهم زانى، ليم پرسى:

– ده ي باشه! خه به روباسى كورده كانى وي؟

– جا بليم چى بام... ئه وانيش هرر داواي پارچه زه ويى خويان ده كهن.

– چى؟! زه ويان گه ره كه؟!

– ئه ي چى... له قه ره كه لى و له گازاچنى، باسى زه ويوزار بووه ته بنيشته خوشه ي

سه رزاران... به لى... ئه دى ئيمه چى بكه ين؟

نه مده زانى چ بليم. ئه و جار گوتى:

– ده لى چى ئاغايان ده ركه ين؟

– باشه ئيمه ش ده ريان ده كه ين.

رؤژ هات و رابرد، ئوسوش بوو به هاوريمان. دواچار كه سى ديكه ش كه وتنه

شوينى. منيش ئه م قسه و خه به رانه م لاي خه ليل باس كرد. بو سبه ينه كه ي، سواريك

به لينگدان هاته نيو دى و له حاند ده رگاي ماله كوئىخاي راوه ستا. خه لكيش به فركانى

وروو کانه سه ری. سواره دهنگی لی بلیند کرد و کهوته جار کیشانی:

«هۆی مام کوپخا... هۆی... ئەمڕۆ حاکم دێته سه سه راهه... ده بههه وی هه مووتان له وی بن؛ بۆیه ئاغاش داوای کردووه خه لکی نیو دی به وردو درشته وه بینه بهر ده رگای دیوه خانی».

جندیی ئەمۆیه کجی ملی بو ئه و فه رمانه که چ کرد. هه ندی که سیش لی ره وه وی ده یان پرسی:

«ئه ری بۆچی؟! چ بووه؟!»

سواره ی هه لاله چی به ده م زه رده وه، ولامی دانه وه:
«مه ترسن... مه... مالۆ که ته... کات کاتی ئازادیه! ئاغایه ک نه ماوه که له گایه تی و که له زه ریتان له سه ر بکا!»

ئینجا پیتی خسته نیو ئاو زهنگی و در ی دا به ئاپۆرای خه لکی. ئەسپه که ی تاودا و به پۆینه وه کردیه هه را:

«ئازادی... له وه به و لاوه که س زۆرداری ناکا!!!»

خه لیلیش هاواری ده کرد:

«برۆنه ماله ئاغای... ده می سه ره به ستیه!»

جندیی ئەمۆ قامکی له رووی خه لیل راوه شانده و ده ستی کرد به شاتوشووتان:

«هه تیو... چه قه چه ق... وست به وست... ئاگات له زمانت بئ».

هه موو ده میان ره ق ببوو و زمانیان له گو چوو بوو. جندیی ئەمۆ خیرا چاویکی به ولاتیدا گیرا، لیوی قرتماغه به ستوی کرۆشت و گو تی:

«برۆن، به لام جوان و به دوای یه کدا برۆن... تینگه یشتن؟!»

تاقو جووت سه ریان پپوهنا و به ره و ماله ئاغای له قه ده که هه لبوون.

زۆربه ی خه لکی ناوچه و نوینه ره کانیا ن له گوندی دگور ی مه زن ئاپۆره یان دا بوو.

نوینه‌ری حکوومه‌تی کاتی له ئاخافتنه کهیدا باسی وه‌رگه‌رانی تاج و ته‌ختی قه‌یسه‌ر و دامه‌زرانی ده‌سه‌لاتی جفاتی له‌پرووسیا کرد؛ ئه‌وه‌روه‌ها ئاماژه‌ی به‌وه‌ کرد که حکوومه‌تی کاتی له‌سه‌رووی هه‌موو ده‌سه‌لاته‌کانه و هه‌ر نه‌ته‌وه‌یه‌ کیش له‌لایه‌ن سه‌رۆکی خۆیه‌وه‌ به‌پێوه‌ ده‌چی. له‌وه‌حه‌له‌دا، خه‌لیل هه‌لی‌دایه‌:

«ئهدی به‌شه‌زه‌ویی من چی لی دیته‌وه‌؟»

له‌گه‌لک‌وو خه‌لیل ئه‌وه‌ قسه‌ی له‌زار ده‌ره‌په‌ری، کیشه‌ی زه‌ویوزار وه‌کوو بارووت ته‌قاوه‌ و به‌سه‌دان که‌س ئه‌و په‌رسیا‌ره‌یان دووپات کرده‌وه‌. وتاریتزه‌که‌ زۆری حه‌ول دا قسه‌ی خه‌لکی به‌ری، به‌لام‌ بو‌ی نه‌کرا. خه‌لکه‌که‌ گوێیان نه‌دایه‌ و سه‌ریان لی شیواند؛ بۆیه‌ جپی هه‌شتن و چارنا‌چار پۆیشه‌ لای ده‌مسه‌پیه‌کی ده‌ست‌پۆیشه‌تووی گوند به‌ناوی عه‌گیده‌گ. ئه‌من له‌ته‌نیشته‌ مینه‌ره‌که‌ بووم و گویم لی بوو که‌ کابرای وتاریتزه‌ له‌ عه‌گیده‌گی ده‌پرسی:

«کئ ئه‌م داخوازیانه‌ی له‌زاری کوردان گوشیه‌؟!»

له‌ولامی کابرایدا، عه‌گیده‌گ به‌چاو تیتی گه‌یانده‌ و منی پێشان دا. جلی سه‌ربازیم له‌به‌ردا بوو. نوینه‌ری حکوومه‌ت به‌وردی سه‌رنجی دامی و سه‌ری هه‌نایه‌ بناگوێی عه‌گیده‌گ و سه‌رتیه‌کی له‌گه‌ل کرد. به‌گیش لیک‌دالیک‌دا سه‌ری بۆ ده‌له‌قاند. پاشان بانگی سه‌رژان‌درمه‌که‌ی کرد. ئه‌ویش به‌سه‌له‌ی چاوانی تیم‌راما و به‌نیشانه‌ی سه‌لماندن سه‌ری بۆ راوه‌شاند. خه‌لیل به‌پرتاو خۆی گه‌یاندمی و گوتی:

«عه‌ره‌ب، وه‌ره‌ پێش قسان بکه‌... هاو‌پێیان ده‌یانه‌ه‌وی به‌نوینه‌رایه‌تیی ئه‌وان ویست و داخوازیه‌کانیان بخه‌یه‌ به‌ر باس... چاوه‌پێتن... خه‌راکه‌ ده‌ی...»

بێ سی‌دوو وه‌سه‌ر که‌وتم. له‌حاله‌یک‌دا نوینه‌ری حکوومه‌ت ده‌پۆیشه‌ته‌ ده‌ری، هه‌رای ده‌کردمی:

«ئۆ هۆی... سه‌ربازی یاخی... هۆی... به‌له‌سه‌!»

خه لکه که هیچیان نه گوت، به لام من خۆم بۆ پرانه گیرا. دهنگم هه لیتنا و ئاوا دهستم کرد به قسان:

«خه لکینه!»

خه لکه که ش وی کرا و به دهنگیکی بهرز، دروشمیان ده دا:

«عه رب! ... عه رب!»

ئه م ناوه زاره وزار به نیتو گوندنشیناندا ده گه را. پاش ئه وهی جۆش و خرۆشی خه لکه که نیشته وه، هه ودای قسانم گرت وه ده ست و دریتۆم پێ دا:

«ئیمه ی گوندی زه ویوزاری خۆمان ده وی. تا که نگی له ژیر باری ده ره به گاندا بین؟! تا که ی ئیزن بده بین وه کوو ئازه ل لیمانخورن؟! براینه! بۆ لشوکیکه کان زه ویمان ده ده نی؛ ئه وان باسی راگرتنی شه پ و گه پرانه وهی کارگه بۆ کرێکار و زه وی بۆ سه پان و دروینه وانان ده که ن.»

له وه ده مه دا ههستم کرد که سیک شانی گرتووم و بۆ لای خۆبیم پاده کیشی. ئاووم داوه دیتم نوینه ری حکومه تی کاتییه. ئه و که له حه یفانم سوور هه لگه را بوو، سه ری هیتنا بن گویم و به سرته گوته من:

«لینی ده بریه وه یان نا؟»

کاتییک خه لکه که ئه وه یان دیت، به سه ریاندا گوړاند:

«به ری ده ... ده ی! لینی گه ری ... بۆ ناهیلی قسان بکا؟!»

ئه وساکه هاوار و داواکاریی خه لکم بۆ دریتۆه دان به قسه کانم گوئی لێ ده بوو، مانگرتنی سه ربازه کان و به ندیخانه ی ساری قامیشم وه بیر خۆم هیتنایه وه، که چی به و حاله شه وه سه ره له نوێ گه رامه وه نیتو ئاپۆراکه. نوینه ری حکومه ت توند دهستی گرتبووم. عه گیده گیشت له داخان پیشی ده خوارده وه، له رزی ده هاتی و به رقه وه چاوی تی بریبووم. به و حاله ش قسه کانم نه بری و به م جۆره به رده وام بووم:

«ژاندرمه و ملکدار بپرتیزی به کوردان ده‌که‌ن و تییان هه‌لده‌دن. لیمان سووره‌که له‌مه به دواش دریژه به‌و کارانه‌یان ده‌ده‌ن؛ بویه پیوسته کریکار و جووتیار نه‌نجومه‌نی خو‌یان پیک بینن».

پاشان یه‌کپیک له‌نوینه‌ره‌کان هه‌لی‌دایه:

«نا! ئیمه له‌جیات ده‌سه‌لاتی جقاتی، حکوومه‌تیکی خو‌جییی و کاتی داده‌مه‌زرینین».

له‌نیو‌ئه‌م قسانه‌دا بوو که منیان بۆ‌لایه‌کی پال پیوه‌نا. هه‌ستم به‌قورسایی ده‌ستیک له‌سه‌ر شانم کرد، دیتم عه‌گیدبه‌گه و ده‌لی:

«عه‌ره‌ب! وه‌ره‌کارم پیته».

ئه‌منیش ده‌ستیم له‌بان شانم لابرد و به‌ده‌میدا هاتمه‌وه:

«هیچ قسه‌یه‌کم له‌گه‌ل تۆ‌نییه».

به‌گ گوتی:

«عه‌ره‌ب... ئه‌وه‌دواقسه‌ت بوو؟!»

ئه‌و جاره‌ش لینی به‌چه‌قی نه‌حله‌تا‌چووم و گوتم:

«گورگ زمانی خوش نازانی... یا‌ده‌بێ فیشه‌کی پیوه‌نیی یان ناگر!»

پاشان تفتیکم رۆ‌کرد و له‌سه‌کۆکه هاتمه‌خواره‌وه.

کۆ‌بوونه‌وه‌که‌تا دره‌نگانیتکی شه‌و به‌رده‌وام بوو. هه‌راوزه‌نایه‌کی زۆر ساز بیوو. نوینه‌ر یان باشتر بلیم وته‌بپتزی حکوومه‌تی کاتی بۆ‌هه‌موو داخوازییه‌کانی کوردان بیانوو و ته‌وازی هینایه‌وه. ئه‌و داوای لیووردنی له‌خه‌لکه‌که‌کرد و به‌لینی دا ویسته‌کانیان جیبه‌جی بکا، به‌لام کاتیک هه‌لبژاردن کرا، به‌ربرژیره‌کانی سه‌ره‌به‌تاشناک و به‌گه‌کان سه‌رکه‌وتنیان وه‌ده‌ست هینا، که‌چی ئیسرائیل میره‌کیانی ئیمه‌یان ته‌نانه‌ت وه‌ک به‌ربرژیریش په‌سه‌ند نه‌کرد و ناچار یان کرد بکشیتته‌وه.

کاتی به ره و مال بوومهوه، تاریکه شه ویکی نهنگوسته چاو بوو. گه واله هه وری پر، به ره به ره له چیا کانه وه ئاسۆگیان ده دا. جار و باره ش تریفه ی مانگ وه کوو جیدا غیچ له پشت هه و رانه وه خه رمانه ی ده دایه وه. که له سه ره واره ی چیا وه داده گه پام، ها وری بۆلشویکه کانم که له نیو شاردا چالاک بوون، ده هاتنه بهر چاوی خه یالمه وه.

له که ندیکی تاریکدا بوو که سێ پیاو ته پیاو دایه سه رم. له و ده موده سه ته یه دا خۆم به خۆم گوت:

«به خوی تازه به دهن دووک پیوه بووم!»

به هه موو هیرو پیزی خۆم، مستیکم له زار و تفنکی نه وه ی پیشه وه یان دا. له سه ره ده ستم، هه ستم به شتیکی لیچق کرد. خوین! پیاوه که له رزی و نه پراندی:

«گه مال باوک!»

پاشان به پشته ده ستی ده مو چاوی گرت. دوو که سه که ی تر که ده ستیان لی دابومه بالچۆغه ی شمشیری، هه پریان کرده سه رم و گوتیان:

«له جیی خۆت نه بزوی...ها!»

له بال خۆمدا گوتم تازه تیدا چووم. نه و جار پرسیم:

— ئیوه کین؟

— وست به... گه مارۆ دراوی... خوسته ت بی، کوژراوی!

— باشه بۆچی؟ به چ تاوانیک؟

— به تاوانیکی قورس!

دوو که سی دیکه ش له پشته وه پرا بۆم هاتن و ده ستیان بادام. زۆرم حه ول دا خۆ راپسکینم، به لام سوودیکی نه بوو. بالم شه ته ک درا و برامه ماله عه گیده گی له ئاواپی دووگر.

کاتی گه پشتینه وی چرای مالان له دووره وه ترووسکه یان ده هات و مانگه شه ویش

وهك شه پۆلئيك سواری ئاسمانی گونده كه ببوو. ژاندرمه یه ك چوو ه ژووری و دوایه له نئو حساری ماله كه ده وان بوو. نوینهری حكومته تی كاتی كه له بهر ده رگه و بستابوو، بانگی كردن:

«بیهینه ژووری».

عه گیدبه گ كه له پشته وهی پراوه ستابوو، به گالته وه لینی پروانیم و گوتی:

«فه رموو ژووری... میوانی ئازیز».

پاشان بو ژووره وه پالی پیوه نام و ده رگای له سه ر پیوه دام.

چاوم له ده وره وه ری خۆم كرد؛ دیتیم ئه وه سه رۆكی ژاندرمان، نوینهری حكومته تی كاتی و چه ند ناشناك له وین و له پشت میزیکه وه دانیشتون. كابرای نوینه ر لئی پرسیم:

«ئه تۆ بۆلشویکی؟»

هیچم نه گوت. كاتی زانی هیچم لئ هه لئا كړینری، وهك به رازی غه زری و گوتی:

«قسه بكه! ئه تۆ هه ر ئه و كه سه نی وا خه ل كمان لئ تین ده ده ی؟! ده ی بۆمان باس كه!»

ئه و جار عه گیدبه گ به لاتا و گوتی:

«بابم... كابرالمبۆزی بلینده و له هه موو ده راویك ئاوی ناخواته وه... به قات و ناز

نه بی، ده نا كوا فیزی دئ بماندوینی؟!»

ئه و كه ئاور له چاوانی ده باری، به هه نگاوی ئارام و بیهه ست، به لام قورس و قایمه وه

لیم نزیک بۆوه. مستی لئ توند كردم و گه پراوه و گوتی:

«لاچوو... لا...!»

كه دیتی و سستم لئوه نایه و هیچ نادركینم، وهك پشيله خۆی هاویشتمی و به هه ر

دوو ده ستانی بینه قاقای گرتیم. كه و تمه نر كه نرك و هانكه هانكی و هه ر له وئی به لادا

كه وتم. عه گیدبه گ گوتی:

«هه ی سه ی... كورپی سه ی... ئه وه به شه زه ویت ده وئی؟ ها توله باب؟!»

ئەوجار بە پۆتینان دەسەرم بەربوو. ئەواوی جەستەى شیتلامەوه و پرووی لە ژاندرمه که کرد و گوتی:

«بیه نه ئیو ته ویله و بیه ستنه وه... دەزانم چۆنی وه قسه بێنم».

بردیانمه ههساری و پاشان ترنجاندیانمه ئیو ته ویله وه. له ویش ژاندرمه و تۆکه ر شینوره شیان کردمه وه و زۆر ناحهز له گه لـم جوولانه وه. ئەوان زبـل و زالیان بـی ده کیشامه وه، تـفیان له پرووی ده کردم و سووکایه تیان بـی ده کردم، به لام وا ویده چوو که ناوێرن بمکوژن. عه گیدبه گیش وه کوو پیشوو ناگای لێم بوو، به لام نهیده زانی چیم لـی بکا، ده تگوت چاوه پروانی شتیکه!

ئێواره ی رۆژی پینجه م، بردیانمه به رپوه به رایه تی حکومهت و لاپه ره یه کیان دامی تا واژوی بکه م. به پـی ناوه رۆکی لاپه ره که، ده روه ست ده بووم چی تر له و ئیوه ئاژاوه نه نیمه وه. منیش واژۆ و په نجه مۆره که م بو لیدان و به ره لالیان کردم.

ئه وده مه ی به دردام، پیم باش نه بوو بگه رپمه وه ماله خو مان و ده ترسام عه گیدبه گ داویکی ترم بو بنیته وه یان هه ر هـیچ نه بی فیشه کیکم پیه نه ی؛ بویه ماوه ی چه ند رۆژان له مالی ناسیاویکم، له یه کیک له گونده کانی ئه و ناوچه یه مامه وه. هه ر له رپگه ی ئه و براده ره شه وه بوو که برووسکه یه کم بو خه لیل نارد و داوام لـی کرد شه ویک، به چه که وه بیت و له گه لـ خۆی بـما.

هینده ی بـی نه چوو، خه لیل و پرای پۆلیک چه کداری کورد که جندیی ئوسۆشیان له گه لـ بوو ها تنه ئیو دیی. منیش ره گه لیان که وتم و له رپگه دا به سه ره اتی خو م بو گپرانه وه. خه لیل به بیستنی قسه کانم خوین به ری چاوی گرت. ئه و ده بیه و یست هه رچی زووتر تۆله ی من له عه گیدبه گ بکاته وه، ته نانهت به ته ما بوو یه کسه ر بگه رپته وه دووگر و به گوللان دای بپێژی. خه لیل م هیناوه سه ره خو و پیم گوت:

«کاکيله، ئامانجی ئیمه خوینده لاندن و پیاوکوژی نییه؛ رپبازی ئیمه

وشیار کردنه‌وهی نه‌ته‌وهی کورده تاله ژیر ده‌ستی به‌گ، تاشناک، خییوی زه‌وی و ئیمپریالیستان رزگاری بی.»

جندیی گوتی:

«له‌و قسانه گهرین... ئەتۆ ده‌بی له ماله ئیمه‌دا بمینییه‌وه؛ له‌به‌ر ئەوه‌ی حکوومه‌ت

شکی ناپه‌رپه‌ته‌ سه‌ر من و که‌شیش خۆم تی هه‌لناقوتییی.»

پاش ئەمه، له ماله جندیی پنجومۆر بووم و له خه‌لکی نه‌دیو کرام.

چهند رۆژی تی وهرسوورا، شه‌وانه به‌ نه‌ییی له ماله جندیی ئوسۆ ده‌هاتمه‌ ده‌ر.

له‌گه‌ل خه‌لیل به‌نیو دیدا ده‌گه‌راین و بانگه‌شه‌مان بو بۆلشویکان ده‌کرد؛ بۆ خه‌لکم

باس ده‌کرد که ئەوان زه‌وی له ده‌وله‌مندان ده‌ستینه‌وه و له‌نیو گوندنشیناندا دابه‌شی

ده‌که‌ن و ئاله‌و قسانه!

شه‌ویکی له ماله جندیی کۆبووینه‌وه و باسی زاتبه‌زیوی و ویسته‌زیوی خه‌لکمان

ده‌کرد که له‌ناکاو خه‌زانی مائی خۆی به‌ ژوره‌که‌دا کرد و یه‌کبه‌خۆی زیراندی:

«هاتن... ژاندرمه‌ هاتن... ژاندرمه‌...!!!»

ئیمه‌ش خه‌را ده‌ر په‌رینه‌ ده‌ری و هاوارمان کرد:

_ کوانی؟... له‌ کوین؟

_ ئەوه له ماله شامیله‌ پیره‌ دان!

جندیی پیی گوتم:

«ئه‌تۆ خۆت وه‌شیره‌!»

ئینجا له مائی وه‌ده‌رکه‌وت و منیش له‌نیو ته‌ندووریدا خۆم حه‌شار دا.

راست له‌و ده‌مه‌ دا، ژاندرمه‌ به‌ سواری ئەسه‌په‌وه هه‌لده‌کوته‌ سه‌ر مالمان؛ ئەوان

ده‌چنه‌ زارکی حه‌ساری، هه‌ره‌شه له‌ باوکم ده‌که‌ن. هه‌لی ده‌په‌چن و سه‌روسۆراخی منی

لی ده‌پرسن.

باوکم وه گریان ده که وئ. سویندیان بۆ ده خوا که له و رۆژه وه له دووگر بووه ئیتر چاوی به من نه که و تووه. دایکیشم به گاگۆلکه لیان ده چیته پیش و له نیو ته پوتۆزی سمی ئەسپه کانیاندا ده که وئ. پیسیریان له بهر داده درئ. ده گری و ده پارێته وه بۆ ئەوهی چی تر کاریان به سه ریانه وه نه بی.

ژاندرمه مآل به مآل ده گه رین. کاتیگ نامدۆزنه وه، تووره ده بن. سه ره له نوئ ده گه رینه وه و هه ره شه له دایک و باوکی گرده نشینم ده که ن، به لام هه رکه خه لکی نیو دی ئاگاداری ئەوه ده بن، وه سه ریان ده گه رین و پرزگاریان ده که ن. ئەوان به ژاندرمه کانیان گوتبوو که تا قه جارێک منیان له و گونده دیوه و له مه و به دواوه چاویان پیم نه که و تووه ته وه. ئەوسا، ژاندرمه به بی ده سکه وت ده گه رینه وه و به باوکم ده لین با کوره که ت بگرین، ده زانین چی لی بکه یین.

جندیی پاش ئەوهی گه راپه وه مآل، هه موو ئەو شتانه ی بۆ گێرامه وه. به بیستی ئەم قسانه به زه ییم به دایک و باوکی ده رده دارمدا ده هاته وه. ده مزانی تا ئەو کاته ی له ویم، ناهیلن به ئاسووده یی بژین؛ بۆیه به میشکمداهات له وئ برۆم. ئەم بیروکه یه م له گه ل جندیی خسته بهر باس. ئەگه رچی ئەو له پیشدا برێک تووره بوو، به لام دوايه رای منی په ژراند و ساخ بووینه وه که وا باشه تا چهند رۆژی دیکه له وئ نه مینم.

پیش ئەوهی وه رئ که وم، سه ریکم له مآلی داوه. کاتی چوومه ژوورئ، دیتم هه مووی لیکنداوه و دایکیشم خه ریکی کۆکردنه وه ی شتومه کی سه ر عه رزییه. هه رکه باوکم منی بینی، هاته پیش و دوا ی ئەوهی تاویک لئی روانیم، پرسی:

— عه رب! پیم بلئ چیت دزیوه؟

— باوکه هیچم نه دزیوه.

— ئەدی رۆله پیاوت کوشتووه؟

— نه وه لآ... باوکه گیان هیچ که سیکم نه کوشتووه.

— باشه ژاندرمه بۆ به شوینته وهن؟

— نازانم.

— ناتهه وی راستیه کان لای باوکی خۆت بدرکینی؟

— باوکه!

— چی؟... دهی... بیلێ دهی!

منیش ئا به م جوۆره دهستم پئی کرد:

«باوکه گیان... ده مهه وی هه موو نه ته وه کانی ئه م جیهانه به مافی خۆیان بگه ن. خه لکی گونديش جیجووتی خۆیان هه بی؛ هه ز ده که م ئه وان به خته وه ر بن، قه فی زنجیری دیلی و یه خسیری بپستین و له چنگ وهیشوومه ی نه زانی و چاره په شی و بیه شی پرزگاریان بی. ئه گه رچی ولاته که مان زۆر و زه وه ند و ده وله مه نده، به لām کورد نه ته وه یه کی بنده ست و برسی و به جیماوه. پیم بلێ بۆ چی؟! چونکه له لایه ک، ده ره کی و داگیرکه ر و له لایه کی تریش، ده ره به گ و ده وله مه ندی خۆمالی، هه وسارمان لئێ راده کیشن و وه ک ئازوه ریکی باش لیمان ده خورن. باوکه گیان، ئیمه ناخوینین و ده سه خرۆ ده بین. ئه وان ده خوینن و هه لئاخه له تین. کرده مان ده بیته برده ی ئه وان. ئیمه له زانین بیبه ش و بیبه رگ و برسین، که چی ئه وان ده خوینن له قوتابخانه ی شاران و رای ده بویرن له نیو کۆشک و ته لاران. باوکه! ئه وان وه ک مرۆف سه یرمان ناکن و به ئازه لیان قه بلاندووین. هۆکاره کی ئه وه به هه موو شتیک، هه ره له زوی و کارخانه و پاره وه بگه تاده گاته هیز و حکومه ت، هه مووی له بن ده ستی ئه واندا یه؛ بۆیه تی ده کۆشین تا کارخانه کان بدرینه کریکاران و زه ویوزاریش به سه ر جووتیر و زه ویکیلاندا به ش کرین. هه موو گونديیه ک بیته خاوه نی مه رز و مه زرا و مه ره زه جاری خۆی و ئه تۆش په له زه وییه کت هه بی. باوکه، ئه و جار زانیت بۆ گه ره کیانه بمکوژن؟! ده ره پۆم. به لām ئه رخیان به هه ر دیمه وه... مالآوا!»

باوكم دهستی كرد به گریانی. له حالئێكدا فرمیسك به لاجانگی چرچهه لگه پراویدا خێزهریان به سستبوو و وهك ئاوه چۆرهی قه دی داران تك تك ده پڕانه خواری، گوتی: «پیاوی چاك به عه رب! ئه تۆ تا قه كورێ مائینی... ئیمه ئیتر ره وتهین و پێیه كمان وا له سه ر لێوی قه برییه، كورم ده تهه وێ له حه ژمه تانت به مرین؟»

دایكم گوتی:

«ئیمه ماله شوانكارانین... له كه می كه م و له زۆری زۆر... ئیدی زه ویوزارمان بو چیه... نان و دۆی شوانیمان له سه ر زیاده؟!»

پاشان له سه ر ئه ژنۆ دانیشت. بو ئه وهی نه پۆم به ده ست و قامکی په ق و وشكه ه لگه پراوی پۆبو وه لاقم، به لام نه ده كرا بمیتمه وه. دایك و باوكم به گه رمی له ئامیز گرت و مالا واییم لێ كردن، به لام دایکی به سه ته زمانم هه ر هاوارهاواری منی بو!

جاننام له شان كرد و قه نه یه کی كه وته پرێ. بولێله ی ئاسۆیه ك له دووره وه و له نیو تاشه به ردان به دی ده كرا. ملی رینگه م گرت به ر و به كراست به ره و ئه لكساندرۆپۆل هه نگاوم نایه وه.

له ئەلکساندرۆپۆله وه تا ستاورۆپۆل

له شارى ئەلکساندرۆپۆل، سەرباز پێژە دەپۆیشتن و دەستەدەستە له گۆرەپان و ویستگەکاندا، له پرایه لکەدا بوون. بری له قەتارەکان سەربازیان بۆ بەرهى شەر دەگواستەوه و هەندیکی تریشیان دەیانھێتانهوه. ئەوانەى له بەرەکانى شەر دەگەرانهوه، له خۆشیان دەیانکردە قاوہقاو، کۆزىلکەیان دەگرت و سەربازەکانى تریان بەرئ دەکرد. ئەو ھیزانەش کە دەچوونە شەرئ، سواری قەتار دەبوون و مالاواییان له یەکتەر دەخواست. پاشان وەرئ دەکەوتن و زۆرى پێ نەدەچوو کە دەپۆیشتن و تیکەل بە تاریکیی شەو دەبوون.

کاتی گەیشتمە ئەلکساندرۆپۆل، سەربازىکی بۆلشویکم بە ناوی فاسیا بىنى کە له خۆشیان ھەر فیکە و ھاواری بوو:

«برۆن! شەر تەواو بوو».

پاشان ھاتە نێو قەتاریک کە دەچوو و ویستگە. بەرانبەرم راوہستا و پى گوتم:

«شامیل! وەرە ژوورئ!»

له نێو واگۆنە کەدا جىگەى خۆم کردەوه و بەرەو تڤلیس وەرئ کەوتىن. چەند پۆژان

له تفلیس ماینه وه. نه مانده زانی چی بکهین؟! ده یانگوت که له ریڭگه دا، پیش به قه تاران ده گرن و خه لکی پروت ده کهن. ئینجا چه کچن دین، ده ست به سه ر چه کوچۆلیان داده گرن و دوا جار ده یانگوتزن. دۆخه که جینی تیرامان بوو. ده نگوی ئه مه بلاو بیۆوه که له قه راخ شاری گه نجه قه تاریک شه قوبه ق کراوه. پاشان خه لکه که یان چه ک کردوون و که سیش نه یزانیوه بۆ کوئیان بردوون؟!

به پریوه به ری ویستگه، ئیزی نه ده دا سه ر بازه کان وه ده ر که ون. له ناکاو و له سوو چی که وه گوترا که بۆ چه ک کردن و ناردنه وهی ئه و سه ر بازانه ی له تفلیس بوون، قه زاقان دینن.

له گه ل بیستنی ئه م هه واله، سه باز که وتنه جموجوول و کۆبوونه وه تا چاره یه ک بدۆزنه وه و خۆیان ساخ که نه وه که ئایا چه ک دانین یان به رهنگاریان بینه وه؟! له م کاته دا، فاسیای تازه اورپیم که ده تگوت کیچی له که ولئی که وتووه، هه ر راو پچکه ی بوو و له گه ل بۆ له سه ر بازانیس خه ریکی سرتو خورتان بوو، بانگی منی کرد:

— شامیل!

— به لئی.

— ئه تۆ ریڭگه ی فیلادی کۆکاز ده زانی؟

— به لئی ده زانم، به لام هیچ کات به بییان نه چومه ته ئه و شوینه.

هه ر چۆنیک بوو به ره و شوینی مه به ست له گه لیان وه پری که وتم. پانزده رۆژان به شاخانه وه بووین. مانگی ره زه ر بوو که گه یشتینه شوینی مه به ست. له وی شتیک به ناوی یاسا بوونی نه بوو. سه ر بازه کان به ته واوی ده ستیان به سه ر قه تاره کانداه گرت و ده یانبردنه رووسیا. هاوړپیکانم بییان داگرت که ده بی ئه و جار له ته کیاندا بچمه ستاو روپۆلی. له فیلادی کۆکاز که حکومه تی کاتی له سه ر کار بوو، که سم شک نه ده برد بیناسم؛ بۆیه به دلما هات بچمه شوینه چه په ک و دوور که وتووه کانی رووسیا

یان باشر بلیم چپراوکه و مه لبه ندی خه بات و هه لسو و پانی بۆلشویکان.
 گه یشتینه ستاو و پۆل و بۆ سبهی به شوین هاو پیریانی حیزیمدا گه پام. یه ک رۆزی
 ره بق و بی ئه وهی که س تیم بگا، هه موو کون و کاژیری ئەم شارهم سه نگوسو و ژن
 نا. کاتی گه پامه وه ویستگه، شار چاوی له سه ریه ک دانا بوو و له لانکه ی بیده نگیدا
 راده ژینرا. ماوه یه کی زۆر له گه ل فاسیا باسی ره وشی خۆم کرد. پاشان بریارمان دا بریک
 راوه ستین و ده ست رابگرین. بۆ ئه وهی پارووه ناتیکی په یدا که یین و له برسان نه مرین،
 بووینه کۆله لگر و چند رۆژمان ئاوا رابوارد. رۆژیک له ویستگه، له کار ده گه پام.
 پیاویک له وی هه لتر و وشکا بوو و چند گۆنیشی له ته نیشه خۆ دانا بوو. لئی نزیکی
 بوومه وه و ئاماژه م به باره کانی کرد و پیم گوت:

«هاوشاری... یارمه تیت ناوی؟»

ئه ویش له ژیللا چاویکی لئێ کردم و گوتی:

«فره حزیش ئه که م... برا گیان... ئه وه سه... هه قده سه که شت ها بان چاوم».
 ته لیسه کانم به کۆل دادا و به رهو ماله کابرای چوین. باره کان زۆر قورس بوون و
 یه کیانم لئێ که وته عه رزی. له ترسان ره ق راوه ستام. پیاوه که به سه رسورمانه وه چاوی
 لئێ کردم و گوتی:

«ببووره هاو پیری گیان... سنگم برینداره... ئه گینا لایه کم له ته کا هه لئه گرتی».

به لامه وه زۆر سه یر بوو که پیی ده گوتم هاو پیری! هه رچۆنیک بوو ته لیسه که م
 هه لگرته وه و درێژم به ریگه ی خۆم دا. کاتیک گه یشتینه به ره درکی حه ساری، پاره که ی
 پی دام. ئه و جار، نان و چا و پیخوری له پیش دانام و پرسی که خه لکی کویم. ئه منیش
 متمانه م پی کرد و به یی زیادو که م، هه رچی بوو و نه بوو له به سه رهاتی خۆم و چۆنیه تی
 هه لاتن و هاتن بۆ شاره که یانم له مستی نا. کاتیک ئەم سه ربردانه ی بیست، پرسی:

_ کوری خاس... نه کا تو بۆلشویک بی... ها... واسه یان نا؟

_ ئه‌رئ وه‌للا بۆلشویکم.
 _ ئه‌ی کوا به‌لگه و مه‌لگه؟ دا پیشانمی ده!
 _ به‌لگه‌ی چی و شتی چی؟
 _ برا! ئیژم به‌لگه‌نامه یا هه‌مان پرسیارنامه‌که‌ی جاران.
 _ وه‌للا چم پێ نییه.
 _ وانا شئی! به‌لام قه‌ی ناکا... به‌س گوئ گره... شتیکت بۆ ئه‌نوسم و بچوو بۆ ئه‌م
 شوئینه‌ی وا پیتی ئه‌لیم... ئه‌وان یه‌کاو یه‌ک رات ئه‌گرن.
 کاغه‌زه‌که‌م لێ وه‌رگرت و به‌خۆش‌حالییه‌وه به‌دوای فاسیادا چووم. سبه‌ینه‌که‌ی
 په‌گه‌ل سوپای سوور که‌وتین و له‌وئ چووینه‌ به‌ر ده‌ستی فه‌رمانده‌یه‌ک به‌ناوی
 سه‌ره‌نگ شاپاک.

شهری نیوخوی

سالی ۱۹۱۸ بو که له ناوچهی سالیسک هیزه کانمان پرووبه پرووی چه ته کانی پرووسیای سپی بوونه وه و له ئەنجامی ئەم شهرا نه دا به ره و ستاورۆ پۆلی پالدراین. فاسیای هاوڕیشم له کاتی گرتنی باتایسکی دا وه به رها ت. دوا ی ئەم پروودا وه، ئەمجار له مه لبه ندی تزاریتسین له گه ل قه زا قه کانی سه ره به پرووسیای سپی پینک هه لپه ژاین و به مه به سستی پزگار کردنی ناوچه که هیرشمان کردنی و هه تا ستاورۆ پۆل راومان نان.

هیز له سه ره بازگه ی ستاورۆ پۆله وه بو به ره کانی تری شه ره به ری ده کرا و دۆخی شاره که ش به ره و ئالۆزی ده چوو. چه ته سپییه کان ده ورانده وری شاریان گرتبو و ته مای دا گیر کردنی ئەم شاره له خه یالی فه رمانده کاناندا گوو را بوو. زۆری نه خایاند که ژه نه رال شکوو پۆ و هیزه که ی هیرشیان کرد و به ره که ی ئیمه یان به زانند. پاش شه ریکی خویناوی، شار که وه ته ده ست دوژمن. دوا ی ئەم شکسته، به ره و گوندی تاتار سکۆ پاشه که شه مان کرد. پر یارمان دا سه ره له نو ی په لاماری شاره که بدهینه وه. دوو جار تان یو شاره که چووین، به لام هه ر دوو که ره ت ده رۆ ستیان نه هاتین و ته قوره و مان تی که وت. له و تیکه ه لچو و نانه دا یه کیک له فه رمانده جو امیر و خو شه و یسته کانمان به ناوی هاو ری شپاک کوو ژرا.

له گوندی تاتارسکۆیه وه چووین به ره وه نه قیمۆسکا و به مه بهستی سه ره له نوئی
 ئازۆتته سه ر ستاو رۆپۆل، بنکه به کی نویمان له قه راخ چۆمی مانپچ دامه زرانده. ئه و جار
 له دهسته و لکی بچوو کدا هیرشمان کرده وه سه ر شاره که، به لام هیزه کانی دوژمن له
 شوینیک به ناوی مه دقیدکا دیسانه وه پاشه کشه یان پئی کردین.

له وئی و له هه ره مه ی ئه و شه ره قورسانه دا بوو که نه خۆشیی که وتووی له پئی خستم.
 ناچار و پیرای برینداره کانی تر بۆ شوینیک به ناوی پیاتیگرۆسک راگواسترام و له ویشه وه
 به پئی کرامه فیلادی کۆکاز. له فیلادی کۆکازیش نه خۆشییه کی ترم پیوه نووسا؛ ئه ویش
 سووکه گرانه تی بوو که به جیوبان له خهسته خانه خستمی. جووته ی نه خۆشییان
 به یه کجاری پرستیان لی بریبه ووم. چیشتی ئه ویش بۆ خواردن نه ده بوو. له و ده مه دا
 بوو که چه ته کانی رپوسیای سپی دهستیان به هیرش کرده وه. دهنگی تۆیان دههات و
 تیمارخانه ش وه ک کونه میروویه ک هارووژابوو.

خه لک زاتیان چوو بوو و به رده وام ده یانگوت و ده یانپرسی:

«رپوسیای سپی... رپوسیای سپی...؟»

ئه وانه ی ده یانتوانی له سه ر پئی راوهستن، له حه ولوده ولی ئه وه دابوون که هه رچی
 زووتر خۆیان له نه خۆشخانه که ده رباز بکه ن. قه زاقه که ی ته نیشتم که خه لکی کووبان
 بوو، کاتی له سه ر جیگه که ی هه ستا و جله کانی ده به ر کرد، پرسیارم لی کرد:

– ده پۆی؟

– ئه ری وه لّلا ده پۆم.

– بۆ کوئی ده چی؟

– خۆم ده گه به نمه کوره کانی خۆمان.

– چاو له خۆت که! به زه حمهت ده توانی له سه ر لاق راوهستی!

– کیشه نییه! ئه گه ر پۆمه ده ری، ترسم ده شکئی و وره ده گرم. نه که بتهه وی لیره

بمینه‌وه و چه‌ته‌ی پرووسای سپی بێن و هه‌لابه‌هه‌لام که‌ن؟!

هه‌ر چۆنیک بوو کابرای قه‌زاقیش نه‌خۆش‌خانه‌ی جیی هێشت. منیش ویستم برۆم، به‌لام وام له‌باریکی و بنیسی دابوو که‌ نه‌گه‌ر که‌سیکم له‌فریا نه‌هاتبا، نه‌مده‌توانی شه‌قاویکیش هه‌لێنمه‌وه. له‌دلی خۆمدا ده‌مگوت:

«ئه‌وه‌نده‌ی برستم بمینی، ده‌رۆم و زوو خۆم ده‌رباز ده‌که‌م».

خواستی خۆرژگارکردنم ئه‌وه‌نده‌ به‌هێز بوو که‌ بۆ چه‌ند رۆژیکیش بێ، خووزی تی گه‌راندمه‌وه و له‌جیوبان ترازاندمی.

له‌نیو دیوه‌که‌مدا به‌ته‌نیا ده‌هاتم و ده‌چروم. ده‌رۆیشتمه‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ و له‌وێرا گویم له‌ شریخه‌شریخی چه‌کان راده‌گرت. شه‌ر گه‌یشتبوو و نیو شاری. رۆژیک به‌ری به‌یانی بوو که‌ بیستم پرووسای سپی شالای هیناوه‌ و شاره‌که‌ی داگیر کردوه. هینده‌ی پێ نه‌چوو که‌ دیتم قه‌زاق له‌ نه‌خۆش‌خانه‌که‌ و هه‌ژوورکه‌وتوون و به‌شوین قه‌زاقه‌ کۆمۆنیسته‌کان و ئه‌وانه‌ی لایندا بوو ده‌گه‌ران. له‌گه‌لکوه‌یه‌کیکیان لێ ده‌دۆزینه‌وه، ده‌یانبرده‌حه‌وشه‌ و گولله‌بارانیان ده‌کرد.

له‌نیو نه‌خۆش‌خانه‌دا، سه‌رم تاشیبوو و ردینیکی درێژیشم به‌ردابۆوه؛ بۆیه‌ لیم وه‌گومان که‌وتبوون و وه‌یانده‌زانی جووله‌که‌م. له‌حالی‌کدا که‌ هه‌ردووک شانیان گرتبووم و رایان ده‌وه‌شاندم، لێیان پرسیم:

— ئه‌تۆ جووله‌که‌ی؟

— نا بابه‌... جووله‌که‌ و مووله‌که‌ی چی... ئه‌من کوردم... کورد.

— درۆ ده‌که‌ی... دا پانتۆله‌که‌ت دانێ... با بیسین.

ئیت به‌ زۆری به‌نده‌خوینیان پێ کردمه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌سه‌بایی پیاوه‌تیم بسین.

ئه‌گه‌رچی پێم ده‌گوتن که‌ من موسلمانم. به‌لام شیرورپۆی هینانه‌وه‌ی من قازانجیکی نه‌بوو. ئه‌وه‌نده‌یان لێ دام که‌ له‌به‌ر ئیسی قامچییه‌کان به‌لادا که‌وتم. که‌چی

بهوش نه وهستان و نه و جار به مستان بهر بوونه گیانم. لهم کاته دا بوو که ژه نه پراڵی نوژدار فریام کهوت، پرووی له قهزاقه کان کرد و به سه ری دا گو پراندن:

– ئه وه چیه؟ چ باسه؟ بو واده کهن؟

– ده مانه هوئی ئه و جووله که یه به سزای خۆی بگه یه نین.

– کئی ده لئی ئه و کابرایه جووله که یه؟

– جووله که یه... جووله که یه... وه ره ئیره ی بینه؟

– ئه وه کورده و موسولمانه... به ری ده ن... بهر.

قهزاق چه به سان و ناچار بهریان دام. ئه وان پینان ناخۆش بوو که له چنگیان پرزگار

بووم؛ بۆیه ئه گهر چوونه ده ری، به توندی هه ره شه یان ده کرد:

«ديسان دینه وه زگت... بزانه له چنگ ئیمه ده رناچی.»

ئه و شه وه به پرووت و قووتی، گپژ و ور له لایه کی بۆی که وتم. تکام له نه خۆشه وانه که

کرد جلیکم بداتی تا ده بهر خۆمی که م. کابرای ده رماندار، کراس و پانکیکی بۆ هینام.

له وه به تر، ته رمی ژماره یه ک له هاو پریمانم هه ر له نپو نه خۆشخانه که دا له سه ره عه ردی

پراکیشرا بوون و نه نپزرا بوون.

ده مه وه به یانی که له خه سه ته خانه که هاتمه ده ری، چاوم به کۆچه رانی ئه رمه نی

کهوت؛ ئه وان به دیتنی من گه لێک شاد بوون. یه ک له وان خاچۆی کۆنه ناسیا و مان بوو.

له وه کاته دا، دا بر و دا گیر کردنی ماله کانی نپو شار بیباکانه به رده وام و خۆشاردنه وه

کاریکی چه توون و مه تر سیدار بوو. خاوه نماله کان له گیانی خۆیان ده ترسان و به راستی

بۆ ئه مه شه که س نه یده توانی لۆمه یان بکا؛ چونکه ئه گهر له هه ر کووچه و کۆلان یا بهر

ده رگه ی هه ر مالێک، سه ربازیکی سوپای سوور یان هه ر که سه یکی تر دالده درابا،

وه بهر گولله یان ده دا. گه ران له نپو ئه م ئاخۆران و بخۆرانه ی که له شاره که دا هاتبووه

ئاراهه، کاریکی پر مه ترسی بوو. وا هه بوو ئه گهر قهزاقیک له سه ر پێگه پقی له که سه یک

هه‌ستابا، خێرا ده‌مانچه‌ی لێ هه‌لده‌کێشا و گولله‌یه‌کی پێوه‌ده‌نا. له‌به‌ر ئهم هۆکارانه، ژنی خاچۆ به‌باشی زانی له‌ماله‌که‌یان وه‌ده‌رکه‌وم. له‌گه‌ڵکوو نیسی به‌سه‌ر سه‌راندا کشا، خاچۆ نان و په‌تاته‌ی بۆ دانام و توێشه‌به‌ره‌ی دایه‌ ده‌ستم. منیش ملی پریم گرت و تارێکان ئاودیوی شاری بووم.

من به‌ر له‌هه‌موو شتیکی ده‌مه‌ه‌ویست خۆم له‌ناوچه‌کانی پرووسپای سپی ده‌رباز بکه‌م و بگه‌مه‌ئهو شوێنانه‌ی له‌بن ده‌ستی له‌شکری سووردا بوون. پاش چهند پرۆزان گه‌یشتمه‌گوندی قزله‌ر، به‌لام نه‌پاره‌م پێ مابوو بۆ شتکری، نه‌نان و زادیکیش بۆ خواردن. وا هات که ئهرمه‌نییه‌کی ده‌وله‌مه‌ند، لای خۆی به‌باخه‌وان پرای گرت. له‌وئ ده‌نگۆی ئه‌وه‌دا که وتبوو که شامات و قامیشه‌لانی ئهم مه‌لبه‌نده‌بوونه‌ته‌مه‌کوو هه‌شارگه‌ی هێزه‌کانی سوپای سوور. منیش که تامه‌زرۆی دیتیان بووم، به‌تاسه‌وه‌گویم بۆ ئهم قسه‌و یاسانه‌شل ده‌کرد؛ خۆم له‌ده‌سکه‌وه‌نابوو و چاوه‌پروانی ده‌رفه‌تیکی بووم بۆ پرۆیشتن و شادبوونه‌وه‌به‌دیداری هاوریان. چهند پرۆژی تی وه‌رسووړا و هه‌له‌که‌به‌و جۆره‌ی که ده‌یگێرمه‌وه‌په‌خسا.

چهند سه‌ربازی سه‌رگران هاتنه‌نیو باخی. کابرای باخدار وازراوی چوو بوو که له‌ترسان هه‌رچی خواردن و خواردنه‌وه‌هه‌بوو بۆی دانان. ئه‌وانیش ده‌ستیان کرد به‌شادمانی و هه‌تا دره‌نگان و تائه‌وه‌نده‌ی که له‌هۆش خۆیان چوون، خواردینه‌وه‌. هه‌ندیکیان ئه‌وه‌نده‌سه‌رخۆش بوون که هه‌ر له‌نیو باخه‌که‌دا و به‌بێ پێخه‌ف لێی هه‌لازیان.

ئهوئ شه‌وی خه‌وه‌له‌چاوم هه‌راسان بوو و سه‌یری رابواردن و که‌یفی ئه‌وانم ده‌کرد. کاتیکی ته‌واو سه‌رخۆش بوون و که‌وته‌ شیرن خه‌وی، ویستم چه‌که‌کانیان لێ بدزم و یه‌کسه‌ر بچمه‌شاماتان. دوو چه‌ک له‌بان میزه‌که‌دانرابوو، به‌لام قه‌تاری فیشه‌کانیان له‌گه‌ڵ نه‌بوو. سه‌ربازه‌کان به‌په‌خت و فیشه‌کدانه‌وه‌نوستبوون. نه‌مه‌یشت هه‌ناسه‌م بێته

دەر و بە خشکەیی خۆم لە قەزاقیک نزیک و فیشە کەبنەدە کەم لێ دامالی، تەنەنگیکم دەست دایە و پام کرد. زۆر لەنیو شام و قامیشە لانا نندا گەرام، بەلام چاوم بە هاوڕێییانی سوپای سوور نە کەوت.

لەپێ کەوتبووم. پراکشام تا ماندوو یەتیم بەحەسێتەو. هیندە ی نە مابوو خەو دام گری کە چەند پیاو شالایان بو هینام و دەسبەسەریان کردم. زۆرم حەول دا خۆم دەرباز کەم، بەلام توند گرتبوویانم و نەیان دەهیشت پەل ببزیوم. بە وردی کە چاوم لێ کردن، پیکە نینم هاتی. بەلێ بوخویان بوون، ئەوان خۆبەخشە کانی سوپای سوور بوون.

کاتیک زانیان ئەمن کیم و چ کارەم، ناردیانمە مەفرەزە ی خۆبەخشان؛ ئەو هیزە ی والەنیو دەوون و پەووە کی پێل و پێلستانا نندا بۆسە ی دادەنایەووە و لەناکاو دەستیکی باشی لە واگونی چە کوچۆل و یە کینە کانی سوپای سپی دەووە شاند. هەر لەو ساتەووە ختەدا کە قۆشە نی سوور پاشەکشەیان بە سەربازە کانی ژەنەپال دیکتین لە خارکۆف دە کرد، ئیمە رێگەمان لە سەربازە کانی ژەنەپال دراستینکۆی دۆراو گرت و هیزە کە ی شوکرۆشمان تەرتوتونا کرد.

لە بەهاری سالی ۱۹۲۰ و لە سەرۆبەندی تیکشکان و پاونرانی دوژمنان لە ناوچە کانی قەفقازی باکور، لە گورجستانەووە خۆم گەیان دە ئۆردووی لەشکری سوور. ئەو حەلە کە شەپ وردە و وردە دەهاتە برانی، ئیمە ی شەپکەر هاتینە بەرە یە کی نوێ، یانی بەرە ی بنیاتانەووە ی قەفقازی کاولکراو.

گهراڼه وه

به هۆی شه پری نیوخۆیی، منی په هه نده و په رته وازه قه ده ریکی زۆر له باوه شی دایکی نیشتمان، واته کوردستان دابرابووم. مانگی ریبه ندانی سالی ۱۹۲۴ بوو که حیزب به پری کردم بۆ ئه رمه نستانی و ئه رکی چالاکی نیو کوردانی ئه و مه لبه نده ی پی ئه سپاردم. له وئی، لیژنه ی ناوه ندیی حیزبی کۆمۆنیستی ئه رمه نستان میان دیاری کرد تا به سهر کاروباری که مه نه ته وه کان پابگه م. ئیتر له م رۆژه به دواوه لاپه رپه یه کی نوئی له ژیانمدا هه لدرایه وه. له وئی ده ستم کرد به شه پری خوینمزان و ناحه زانی گه له که م. له ولاشه وه، کیشه ی زۆردارانی تاشناک و به گه کانم بنه بر کرد. جگه له وانه، له نیو هۆبه و گوند، جفاتی ئاوابی و له نیو کارگه کاندای جفاتی کریکارانم پیک هیتا.

دلّم زۆر خۆش بوو که واسه رله نوئی چاوم به دیمه نی دلدوینی ولاته که م پروون ده بیته وه؛ ئه و شاخ و داخانه ی که له سه رده می مندایمدا له گه ل باوک و براکانم گه له وانی و گاوایمان تیدا کردبوون.

ورده ورده ته م ومژیکی چر و سامناک هه لده ستا. هه وروه لاش چه شنی دایکیک دوندی چیا ی ئاگری له ئامیز گرتبوو و نه یده هیشت که س بیسینی. کاتی ئه و شاخه

شینبۆرانه‌ی پشتی گونده‌که مانیان گرتبوو، لیم وه‌ده‌ر که‌وتن، له‌خۆم پرسى:

«ئاخۆ بێئى دایک و باوکم مابن؟»

له‌گه‌ل‌کوو گه‌یشتمى؛ دیتم هه‌رچى که‌په‌ر تیک قوماوه، هه‌رچى ده‌رگه‌ و ده‌لاقه‌ی مالانه‌ ئاوه‌له‌یه‌ و نێودى چۆل وه‌هۆل کراوه‌ و جووقه‌وارى لى براوه، به‌لام دیسانیش نه‌مه‌زانی چ بووه‌ و چ قه‌وماوه؟! له‌خۆم ده‌پرسى:

«داخوا گونده‌که‌مان چى به‌سه‌ر هاتوو؟ بێئى خه‌لیل له‌ کوئ بى؟ ئه‌دى

دایک و باوکم...؟!»

به‌خه‌ر و دۆلاند! داگه‌رام. پاشان، به‌هه‌ر جبه‌ جریک بوو له‌و چۆمه‌خوڕینه‌ی وایبووه‌ سه‌راوه‌رد و سه‌رینگارى ده‌گای کورد و ئه‌رمه‌نان، په‌ریمه‌وه. گه‌یشتمه‌ گوندیک و له‌ پیش مالى ئاوابی راوه‌ستام. له‌وى ئه‌رمه‌نییه‌کى قه‌رچه‌رموم بىنى که‌خه‌ریکی ئسپار و ته‌کمیشى نێو باخى بوو. چوومه‌ پیشى و پرسیم:

«مامه‌ گیان... ئه‌دى کوا کورده‌کان؟»

سه‌ره‌تا پر به‌چاوه‌ پرۆشه‌کانییه‌وه‌ لێی روانیم. ئینجا ئاره‌قه‌ی پرووی سڤیه‌وه‌ و گوتى:

«یانى تۆ نازانى؟»

پاشان چۆزه‌ زگ کارى خۆى. له‌ ئه‌سه‌په‌ که‌م دابه‌زیم و گوتم:

— گوی بگه‌ له‌ قسه‌ کانم! دایکم و شه‌مۆى باوکم له‌ کوئین؟

— شه‌مۆ؟! نه‌ کا تازه‌ هاتبى؟!

— به‌ئى تازه‌ هاتوومه‌وه.

له‌ حالیکه‌ قامکى بۆ سه‌ران و کۆسارانى به‌رامبه‌رى پاده‌داشت، گوتى:

— هه‌موویان پۆیشتون.

— بۆ کامه‌ چیا و هه‌وارى چوون؟

— چیاى ئه‌له‌ گه‌ز.

— ئەله گەز؟! زۆر لە میژە؟

— بەلێ. زۆر لە میژە. هەستە برۆ لە وێی بیان دۆزەو... نەک لێرە!

پاشان پیرەى باخەوان بە جۆریک رووی دەمی لێ وەرگێرام کە زانیم چى دیکەم لەو بەسەرھات و کارەساتە بۆ ناگیر پتەو.

دەبێ بلیم دواى ئەوێ لە مآل وەدەرکە وتبووم، چەند رۆژى پێ نەچوو بوو کە دەسەلات کەوتبوو دەست تاشناکان؛ تاشناک کە حیزبى دەوڵەمەندانى ئەرمەنى بوو، دژایەتى لە گەڵ جفاته کان دەکرد و دوژمنى مافى گوندى و کرێکارانىش بوو. ئامانجى ئەم حیزبە دامەزراندنى ئەرمەنستانىکى گەورە بوو لە زەریای سىپىووە هەتا دەگەیشتە زەریای رەش. ئەوان بۆ گەیشتن بەم مەبەستە دەستیان کردبوو بە سەرکوت و قەلاچۆکردنى کوردانى ئەرمەنستان تا کوو ئەو ناوچەیان پێ چۆل کەن. جگە لەمە، ئەوان بەتەما بوون بە هەموو هیزوتوانای خۆیانەووە بچنە باکوورى کوردستان و ئەویش داگیر بکەن.

کە لە رێگەدا چاوم بە ولاتە خاپوورکراوە کەم دەکەوت، دیمەنى ئازارى ئەنوابراوانى کوردەم بەسەر پەردەى مێشکدا دەهات و دەچوو. هەر وەها سکالای کوردانى باکوورى قەفقازم لەسەر زەبروزەنگى تاشناکە کان وەبیر دەهاتەو.

دەبێ بلیم کە تاشناک بەو چەکانەى لە سوپای قەیسەرى وەریان گرتبوو، چى دێهاتى کورد و تورکەمەن هەبووایە تالان و وێرانىان دەکرد. کە چى لەو دۆخە تووش و ئەستەمەدا، هۆزەکانى سىپى، حەسەنى و زوکرى دانیان نابوو بە دەسەلاتى تاشناکان و لە شوینى خۆیان مابوونەووە. سەرۆکى ئەم هۆزانە پلە و پایەیان وەرگرتبوو و بە شیکیشیان ببوونە ئەفسەریان. جگە لەمانە، ئاغا و بەگ، هیزى چە کدارى کوردیان بۆ خزمەت بە تاشناک و بۆ سەرکوتى خەلکى کلۆلێ ناوچە کە پێک هێنابوو؛ کە چى بەم حالەشەووە ئەوان متمانەیان بە کوردەکان نەدەکرد و تاشناکىکى جپى باوەرى خۆیان وەک

سەرپەرەستی ئەوان دیاری دەکرد. لەبەرانبەر ئەو خۆشخزمەتییه‌دا، سەرۆک‌هۆزه‌کان پەرگاڵ و پێودانی دەرەبە‌گایەتیان وەباو خستبوو. تەنانەت ئەو کەسانە‌ی لە سەر‌دەمی تزارە‌کان دوور خرابوونە‌وه، هە‌له‌سوونیان هینابووه و سەر‌له‌نوێ دەستیان دا‌بووه پیشە‌ی هە‌میشە‌یی خۆیان.

ئیدی تیکۆشە‌رانی کورد لە‌بەر زۆرداری تاشناکان هیچ دەرە‌تانیکیان بۆ نە‌ما‌بووه. تاشناکی چه‌ک‌دار، بە‌فەرمانی سەرۆکی چه‌ته‌کان که‌ خەمپا‌یتیان پێ دە‌گوترا، بە‌ئیشتیای خۆیان خەریکی کۆشتوب‌ و سووتاندن و کاولکاری بوون، بە‌لام خە‌لکە‌ که‌ موو له‌ دە‌ماریان نە‌دە‌بزووت و نە‌یان‌ده‌و‌تێرا بە‌رە‌نگاریان بینه‌وه.

جانگیر بە‌گی سەرۆک‌هۆزی زەرکی ببوو بە‌ سەر‌فەرمان‌ده‌ی هیزه‌ کوردییه‌کان و پلە‌ی سەر‌هە‌نگی وەر‌گرتبوو. جگە‌ له‌وه، یۆس‌ف بە‌گ تە‌یموورۆف، لە‌ جفاتی نە‌ته‌وه‌یی تاشناکه‌کاندا کرابوو بە‌ نوێنەر.

خان ولاتیان بە‌پانه‌وه‌ خواردبوو. ئە‌گەر که‌ سی‌کیش ملکه‌‌چیان نە‌بووبایه، ئە‌وه‌نده‌یان لێ دە‌دا تا چاویان پێ‌ سپی دە‌کرد و مأل و مأل‌ته‌ که‌ شیان لێ دە‌خوارد. خاوه‌ی قورس له‌ لایە‌ن سوپای تاشنا‌کانه‌وه‌ بە‌سەر خە‌لکە‌ که‌ دا‌سه‌پابوو. ئاژە‌ل و ئالیک‌ی خە‌لک‌یش بە‌بێ‌ هیچ یاسا‌و‌پێ‌سایه‌ک پاسەر دە‌کرا و دەرە‌به‌گان لە‌م پاورووتانه‌دا پشکی شیریان بە‌رده‌که‌وت.

عە‌گید بە‌گ تە‌یموورۆف که‌ له‌ لایە‌ن تاشنا‌کانه‌وه‌ ببوو بە‌ دارۆخه، که‌ سی‌کی دل‌په‌ق و بی‌ویژدان بوو. ئە‌و مأل‌ی خە‌لکی دە‌سووتاند و جە‌ماوه‌ری هۆزه‌کانی لای پ‌ۆژه‌لاتی دە‌چروو‌سانده‌وه. هەر کات ئە‌م هۆزانه، زولم و زۆره‌میلی تاشنا‌کانیان بۆ هە‌لنه‌گیرابایه، له‌ دە‌شتی سەر‌دارئاباد راده‌په‌رپین و دا‌وای دامه‌زراندنی دە‌سه‌لاتی شوورایی و جفاتیان دە‌کرد. تاشنا‌کیش به‌ مه‌به‌ستی کپ‌کردنی خە‌لکی راپه‌رپو، هیزه‌کانی خۆیان له‌ ژێر فەرمان‌ده‌یی گارۆ‌ساسۆنیدا پ‌یک دە‌خست. لە‌م شە‌رانه‌دا، سەر‌په‌رای بە‌رگری و

بەرەنگارییه کی بیۆینه، هۆزه بجووکه کانی رۆژهللات به بی چهک و هیزی پشتیوان، باشاری تاشناکی پۆشته و پهرداخیان نه ده کرد و نه یانده توانی بۆ ماوهیه کی زۆر له بهرامبه ریاندا خۆراگرگن؛ بۆیه سه ره له دانه که یان بی به رو بۆ ده مایه وه. ئه وسای به جۆریک له لایه ن تاشناکه کانه وه نازار ده دران که له هیچ شویننیک شتی وان هینراوه. ئا به م شیوه یه ریه که یان لی ده بۆوه خوری و شه لالی خوین ده بوون.

چهند رۆژان به هیوای دۆزینه وه ی دایک و باوکم، دئی به دئی گه پام، به لام که س ئاگاداری چاره نووسیان نه بوو. کاتیک له گه ل کورده کان قسه م ده کرد، به پپی ئه و دابونه ریه ی پپی راهاتبوون سه ریان داده خست و زمانیان له گه پان ده که وت. هه رکه زانیم دایک و باوکم تووشی سه غله تیه کی گه و ره بوون، رووه و ئه له گه ز و خیلاتی کوردی ناوچه که که و تمه ری. ژاندارمه یه کم له گه ل خۆ خست و ئیواری رۆژی دوایه قه دبر به ئیو هه ورازونشی و چه په ری یاندا خۆمان گه یانده هه واران. ئه سپه کانمان له زه ردوماهان له پی که وتبوون و به زه حمه ت سمیان له عه ردی گیر ده بوو. له و رییه دا تووشی گه لیک تویخولو یخان بوینه وه.

کاتی گه یشتینه جیهه واران، چهند ره شماییکم دیتن که له که و په ریکی هه لدرابوون و چهند که سیش له وی پاره ستابوون. چوینه لایان و داوامان لی کردن تا خپه ته ی سه روکی جقاته که یان نیشانی ئیمه بدن. سه ره تا چاویکیان تیک بری، ئه و جار به ده ست ئاماژه یان ده کرد و ده یانگوت:

— ئیره جقات و مفاتی لی نییه. له لای ئیمه ئیستاش ئاغا و شیخ له سه ره ته ختی خوونکارین.

— ئه دی ئه و له وه رگه یه له پاوانی کام هۆزه دایه؟

— ته رخانی هۆزی سه سه نییه.

— ئه ی کوا سه روک هۆز؟

یە کێک لەوان هەلی دا یە:

«عەلی خان بەگ تەیموورۆف سەرۆک ھۆزە و شیخ سلیمانیس پوانکارە، ئەتۆ لە خۆرا لە جفاتان دەپرسی بام».

ئەو جار خێوەت و خەرگایەکی بەشکۆی نیشان دام و گوتی:

«مستەفابەگ تەیموورۆف ھاتوو و بە ھیچ جۆریک ھەز ناکا کوردەکان باسی جفات و ئەنجومەنان بکەن».

زەلامیکی بالابستە، لە ڕەشمالە کە و دەرکەوت و بەرەوپیرمان ھات؛ ئەو خەنجەرێکی کالان زیوینی لەبەر پشتیند چەقاندبوو و قامچیەکی زیڕکفتیشی بە دەستەو گرتبوو. لە گەلکۆو ھات، خەلک یە کێن لە بەری ھەستان. بێگرئ ئیکلامیان بۆ کیشا و چەشنی و شتر چۆکیان لەپیشی دا کوتا. ئەو بە زمانی پرووسی لێی پرسیم:

«چت دەوی؟»

بە ھێمنی و لامم داوہ:

«کارم بە سەرۆکی جفاتە کە تانە».

مستەفابەگ بزە یەکی ھاتی و گوتی:

«سەرۆکی ھۆز ئامۆزامە، مألە کە شی ھۆ لەو ییە».

دۆلێکی نیشان دا یین کە نیوہی لە نیو تەم و تۆماندا ون ببوو. سپاسم کرد. رکیفم بە

ولآخیدا ھینا و لینگم دا بەرەو تاولی ئامۆزاکە ی.

لە زاری دۆلە کە، ھەژارانێ کورد خێوەتیان ھەلدا بوو و دەوراندەوریشیان بە پارده و

وشکە کە لە کان شوورە دا بوو. لە بەر چادریکیان، ژنیکی بالابەرزێ سەر سپی راوہ ستا بوو.

سلاوم لێ کرد. دەنگ و روخساری ئاشنا بوو و منی بردەوہ سەردەمی مندالیم. لە گەل

تە ماشا کردن، بانگم کرد:

«یایکە بەری... ئەوہ ئەتۆی؟!»

کاتی له نەسپە کەم هاتمه خوار، پوورم له ترسان جەرگ و دلی بەر بۆوه و پاشه و پاش
کشایه وه. پیم گوت:

«ئەمن عەرەبم، عەرەب... عەرەبی شەمۆ! ئەوه نامناسییەوه؟ پلکە گیان...!»
به لالووتی و لامي دامه وه:

«عەرەبی چی بابم! کوا سمیل و پردیت؟!»

ئا لێره دا وه بیرم هاته وه که سمیل تاشین له نێو کورداندا کاریکی ناحهزه. زۆرم ههول
دا تا پێی بسه لمیم که من ههه ئه وه عەرەبی شەمۆیه م وا زۆر جارانی منی له دهستی باوکم
ده رهیناوه و نهیهیشتوو له تێم بدا. پاش ئه وه ی که ئەم شتانه م وه بیر هیناوه، ئیدی گومانی
نه ما که من هه مان که سم. ئەو جار پیکه نی و به خیرهاتی کردم و منیش وه زوور خێوه ته
ئالۆز و پلۆزه که ی که وتم. دوا ی بری قسه و باس، پوورم به هه ر مه رویشته تا چیشته که ی
له بان کو چکاوری دانێ. پاشان دهستیکی به سه رمدا هینا و گوتی:

«عەرەب ئەوه بۆ وات لێ هاتوو ه؟! رۆله ئه تۆ مندالی دیوتیی... خۆ سه روسه کتت

هه مووی سپی بووه و تالێکی رهش به ده موچاوته وه نه ماوه... ئەوه به چی؟!»

که له قسه کانی خۆمان ته واو بووین، ئەو جار نه قلی پرووسیای سوڤیه تی و شه پری
نیو خۆسیم بۆ گێراوه و بۆم باس کرد که له وه به دوا، ده بی چون بژین. شه و دره نگانی بوو که
گه لۆی میردی پوورم هاته وه. ئەو له سیوادی رۆژیوه هه تا ئه و کاته ی شه وی، له کاری ماله
ئاغای بوو. کاتیک زانی من کو پری شه مۆم به ده مو دوو یه کی شیر نه وه به خیرهاتی کردم.
پاشان دانیشته و پیکه وه به دوور و درێژی باسی ره وشێ کوردانمان کرد.

چار سال بوو که سیسته می جقاتی له ئه رمه نستمان دامه زرابوو، به لام وه کوو و پاردوو،
ده وارنشین و گوند نشینی کورد به شتوازی خپله کی ده ژیان. دیسانیش له لایه ک، ئاغا و
کو ره ئاغا ده سه لاتدار بوون و باله خانه و دیوه خانیا ن وه ک سالانی پێشو و له جیگه ی
خۆیا ن ما بوون. له لایه کی تر، شپه خه کانیش به که لکو ه رگرتنی نا به جی له ئاین، خه ریکی

چهوساندنهوهی پآله و فهلان بوون.

زهخت وزۆری لهسهر کوردان وهکوو پابردوو بهردهوام بوو، بهلام تهنیا پوآله ته کههی گۆرپابوو. ئیستا بهگ و ئاغا لهجیاتی ئهوهی که راستهوخۆ ئازاری خه لک بدهن و سامانیان به تالان بهرن، ئهوجاره شیخه کانیان بو ئه و کارانه وهپیش خۆیان دابوو. ههنوو کهش زهویوزار و میرگ و میرگه لآن له پاوانی دهره بهگ و یه کهیه کههی خیلدا بوون.

خان و دهره بهگ له گه ل ئهوهی که سه دان سه ر مه ر و مالاتیان هه بوو، له دانی پیتاک به خشرا بوون. کاروباری دادپهروه ری هه ر وه کوو پابردوو له لایهن به گه کانه وه جیبه جی ده کرا، به چه شتیکی که ئه گه ر له نیو خیلدا کاریکی نادادپهروه رانه یا پیکه له پزانیکی پووی دابا، داروده سته ی ئاغای مه ر و پاره یان وه رده گرت، به لام ئه و شتانه یان وه ک به رتیل بوخۆیان ده ستاند، نه ک ئه وه ی که قه ره بووی خه سارباره که بکه ن و بو ی تی هه لبیننه وه. خه لک ئه م جاره به ناویکی تره وه، واته ره ئۆ باجیان ده دا به دهره به گان. پێشخانه پر بوو له خوبزه و خزمه تکار که کاریان ببوو به ده له چه یی، پاکانه و پینه و په پو ی که ره کانی ئاغای. کاتیکی نوینه ریکی جفات سه ردانی ده کردن، بانبۆ که ر و پاکار به ره و پیری ده چوون. به مسته کو لآن سینگیان ده کوتا و به به ری ده ستیان له ئه ستوی خۆیان ده دا که له نیو خیله که یاندا هه موو شتیکی باشه و له راست خه لکه که هه یچ جو ره ئازار و نادادپهروه رییه ک له ئارادا نییه، به لام ئه وه ی راستی بی، ئیستا کهش کویره برین و جیقامچی له سه ر له شی کوردان ده کولایه وه، که چی که س زاتی نه بوو ئه م راستییانه لای نوینه ری جفاتان بدرکیتی.

له به سه رهاتی گه لوپا جوان هه ست به وه ده کرا که هه شبه سه رانی کورد وه دالی رینگه چاره یه کن بو رزگاری. کاتیکی گه لو بیستی له ئیره وانه وه هاتووم هه تا به شخوراوانی کورد یه کانگیر بکه م، زهویوزار و له وه رگا کان له چنگ دهره به گان دهر به یتم و له نیو

خه لکی کۆل و بئده رەتان دابەشیان بکەم، بە ترسە ترس هاتە لام و تاویک لە خێتو ته رووت وقووته کە ی ورد بۆوه و گوئی:

«عەرب! دەرە بە گ دەولە مەند و دەسە لاتدارن، بە لام ئیمە چیمان هەیه؟»
ولام داوه:

«هەرچی بێ خەلک ناچارە هاوکاری حکومەتی جفاتی بکات تالە کە لە وه کیشی دەولە مەند و دەرە بە گان پزگاریان بێ... کورده کان دەبێ خویان جفات ساز دەن.»
بە یانی زوو و پاش ئەوهی لە گەل گەلۆ پریارمان دا کورده کانی وی بۆ شه وی کۆ بکە ی نه وه، لە مال چوو مه ده ری. دوا جار، کە گەیشتمە میرگی یوسف بە گی سەرۆک هۆزی حەسەنی، رۆژ کلابوو و کەوتبوو پاش نیو پۆیه. لە وی لە گۆرە پانیکی بچووک، چەند سوار لیک کۆبوونە وه و خەلکە بئده رە تانە کەش لە دەوریان هالابوون. ئەوهی وا لە گەلم بوو فەرمانی بێ دان:

«غار دەن... دە ی...!»

سوار بە هاتو هوت و رکیف کۆ تانە وه سە لە ف و تەر اتینیان بە نێو دۆل و دە راندا دە کرد. تیکیان داویشت. تەقلە یان دادە کوتا و دار جلیتیا پیکدا دە دا. شیخ و بە گ و خییو پانیش تە کیان دابوو بە تە کی یە ک و لە پالە وه سەیری گریو غاریان دە کرد. ئەوان دە یانویست بزانی کامە ئەسپ لە کورتی نادا و چاکتر خۆی دە کوتی.

کاتیەک ئیمە یان دیت، هەستانە سەر بێ. عەلیخان بە گی ش کە پیشتر لە چوونی ئیمە ئاگادار کرابوو، بە ره و پیرمانه وه هات. پێی له ویزهنگی هینایه دەر و دابەزی. بە زمانی پرووسی بە خێر هاتنی کردین. منیش چاویکم لی کردن و پرسیم:

«ئەری سەرۆکی ئێره کینە؟»

عەلیخان بە گ ولامی داوه:

«قوربان! ئەمن تۆکەری دەولەتی سۆفیه تی لیتنیم و سەرۆکی هۆزی حەسە نیشم.»

به گ دووباره سلاوی کردهوه. ئینجا به نیشانهی پرژیدانان داهاتهوه و بهم جوړه دهستی کرد به قسان:

«ئیمه‌ی کورد نه‌ته‌وه‌یه‌کی گچکه‌ین و کهس کاری به ئیمه نه‌داوه. ئیمه‌ش خواهه‌لناگری ئه‌وه‌نده‌ی بۆمان لوابی خۆمان تیکه‌لی گیره‌و‌کیشه نه‌کردوه. خه‌لکه‌ش هه‌موو شتیکیان هه‌یه، دهردوبه‌لا نه‌بی. گشتمان شوکرانه‌بژیری حکوومه‌تی لئین ده‌که‌ین».

سه‌رله‌نوی چاوم له‌ملا و ئه‌ولا کرد. پیره‌پیاویکی سه‌رسپیم دیت که پالی وه بالفیکی نه‌رم دا‌بۆوه. به‌نا‌به‌دلی سلاوی لی ئه‌ستاندمه‌وه و فه‌رمووی لی کردم. عه‌لیخان و یوسف‌به‌گ نه‌یانده‌زانی که من کوردم. ئه‌وان به‌سرته‌قسه‌یان له‌گه‌ل یه‌ک ده‌کرد. به‌گ، شیخ و مه‌رداریش له‌ده‌وری ئیمه‌ چۆک به‌چۆک دانیشتبوون. زۆرم پی خۆش بوو که لییان نه‌بان بووم و پیمان وابوو که سیکی بیانیم و کورد نیم.

یوسف‌به‌گ کاتیک زانی له‌ئیره‌وانه‌وه‌هاتووم، ده‌ستی کرد به‌پیدا‌هه‌لگوتنی سیسته‌می سو‌قیه‌تی. به‌تانو‌پۆیدا ده‌ها‌ته‌وه و لئی نه‌ده‌بریه‌وه. ئه‌وجار، له‌لامیردان خوان راخرا و چیشته‌دانرا. یوسف‌به‌گ ئاوا جله‌وی قسانی گرت‌ه‌ده‌ست:

«ئه‌وه‌ نان و چیشته‌که‌مانه. ئیمه‌ گه‌لیکی با‌به‌ده‌ست و به‌له‌نگازین. له‌پا‌بردوودا، تورک و پرووس ده‌یانچه‌وساندینه‌وه، به‌لام ئیستا له‌سایه‌سه‌ری حکوومه‌تی جقاته‌کاندا ژیانمان با‌شتر بووه و پارێزراوین».

دوای ئه‌م هه‌مووه‌لامه‌لامه و ته‌شی له‌به‌ر پرسته، ده‌نگی نزم کرده‌وه و خیسه‌یه‌کی ئه‌م شان و ئه‌و‌شانی کرد. گوید‌یرانیش سه‌ری سه‌لمان‌دنیان بۆ‌پا‌ده‌وه‌شاند و بۆیان له‌ئه‌ستۆی خۆ‌ده‌دا. ئه‌وه‌روه‌ها ده‌یگوت:

«له‌سیسته‌می جقاتی زۆر‌پازین... نه‌قه‌یسه‌رمان ده‌وی و نه‌ده‌سه‌لاتی سه‌ربه‌خۆی کوردی... ئیمه‌هه‌وارنشین و ده‌وارنشین... ته‌نانه‌ت ئه‌وه‌ی قسه‌ی پی ده‌که‌ین زمانی

خۆمان نییه».

خۆم لی شلووی نه کرد و گوتم:

«چما کورده کان زمانی خۆیان نییه؟»

ولامی داوه:

«ناوه لالا... ئیمه چ زمانیکمان ههیه بایم؟! ئهوه لیره به پرووسی قسه ده کهین و

کوردانی ناوچهی ئابارانیس به زمانی ئهرمه نی دهوین».

لای شیوان میگه لیکی زۆر که پهنگی ههزار سهه بووبا، به پیش تاو له کانی

یوسف به گدا هاتن و له سهه رمالان ههوشه دران. ده دوازه شوانی جلدپراویش وه نیویان

که وتبوون و له وی ده هاتن و ده چوون. له و ده مه دا خۆم به خۆم ده گوت:

«ئه ئه وانه تووشی ئه و حال و باله یان کردوین!»

پاشان ئیزنم لی خواستن و راسته پری گه پامه وه خیه ته که ی گه لو که له وی نه دار و

بیده ره تانانی کورد چاوه پروانی ئیمه بوون.

له و شه وه دا و له نیو به زده لانی بهر مالانی هۆبه، یه که مین کۆبوونه وه ی کوردانی

ناوچه ی ئه له گه ز بیک هات. کۆچه ره کان قروقاپ چاویان له زاری من بوو و گوئیان

له قساکانم پراگرتبوو؛ بۆ ئه وه ی داخوا بزانتن له سهه جفاتا کان چی ده ئیم و چی نالیم.

له وی گوتم:

«لینین ده یه وه یست نه ته وه ی کورد به ئازادی بگا و له خۆشیدا بزنی و له چنگ

ده و له مه ندان رزگاری بی».

دوای شه و کۆرپه که، کورده کان به بیده نگی بلاوه یان کرد و پویشتن تا سبه ی نی

قسه کانم به گوئی خه لکی تر بگه یه نن.

یه که مین کۆبوونه وه مان ئاوا به په نامه کی به پریوه چوو، به لام دوای گه پرا نه وه مان

هه پره مه ی خه لکی ده شته کی و کۆچه ری له دپهات و ده واران ه وه، وه کوو سیلاو گلیر

بوونوه و دهستیان کرد به قسه و دروشمان:

«عه‌ره‌بی شوان... عه‌ره‌بی شه‌مۆ... لئین خۆی شه‌مۆی ناردووه تا ئیمه له ژێردهستی، په‌ریشانی، نه‌زانی و زۆرداری پزگار بکا».

راهاتوویی و په‌وشتی چه‌ندین ساله‌ی خه‌لکی نازاردیتوو و بارگرانی کورد، فیری سه‌بر و پشوودریژی کردبوون. ئەوان به‌ جۆریک عاملابوون که به‌ ترس وله‌رز و به‌ بیده‌نگی گازنده‌یان له‌م باروودۆخه‌ ده‌کرد.

ئه‌گه‌رچی به‌ر له‌ گه‌رانه‌وه‌ی من، له‌ هه‌ندێ شوین جفاتی گوند دامه‌زرابوو، به‌لام به‌داخه‌وه‌ ده‌وله‌مه‌نده‌کان دزه‌یان تیدا کردبوون و لا‌پێ کرابوون. سه‌رۆکی یه‌کیک له‌و جفاتانه‌ خه‌لیلی هاو‌پیم بوو. من گونده‌که‌ی ئەوانم کرده‌ بنکه‌یه‌ک بۆ به‌ره‌نگاری و به‌رگری له‌ به‌رامبه‌ر به‌گ و شیخاندا. هه‌روه‌ها، له‌ وێرا پێک‌خستن و په‌روه‌رده‌ی لاوانی کوردمان ده‌ست پێ کرد.

دوای ئەوه‌ی له‌ ئه‌رک و کاره‌کانم بوومه‌وه، هه‌نگاوی خۆم توند کرد و یه‌کسه‌ر به‌ره‌و شاری تفلیسێ چووم. کاتیکی گه‌یشتم، خوشکم هه‌رچی به‌سه‌ریان هاتبوو، ئاوا بۆی گێرامه‌وه:

«دوای رویشتنی تۆ، رۆژ نه‌بوو که تاشناک ده‌سه‌رمان نه‌بن، په‌ته‌تینمان پێ نه‌که‌ن و باوکم ئەشکه‌نجه‌ نه‌ده‌ن بۆ ئەوه‌ی به‌ته‌نیتته‌وه؛ بۆیه‌ ئەو به‌ ناچاری زیدی خۆی جێ هێشت و به‌ره‌و ناوچه‌ی ئەلکساندرۆپۆل کۆچی کرد. دوابه‌ دوای باوکم خه‌لکیکی زۆر به‌ره‌و ئەو مه‌له‌بنده‌ باریان کرد. له‌ ئەلکساندرۆپۆلیش تاشناک تۆوی رِق و دووبه‌ره‌کیان له‌نیۆ خه‌لکدا ده‌چاند. فه‌رمانده‌کان ئەو جۆره‌ی ویستبایان هه‌لسوکه‌وتیان له‌گه‌ل خه‌لکه‌که‌ ده‌کرد. جاریک تۆکه‌ری تاشناکان، باوکمیان له‌گه‌ل خۆیان برد. هه‌ر ئەو رۆینه‌ بوو و نه‌گه‌رایه‌وه. پاش چه‌ند رۆژان جه‌نده‌کیان له‌ فه‌راخ گوندێک دۆزییه‌وه. ماوه‌یه‌ک دوای ئەم کاره‌ساته، دا‌یک و خوشکم بۆ گیا کردنی

ده چنه شاخی که لهوئ دایکم له برسان پی رادی و گیانی دهرده چی».

ئا بهم جوړه بوو که من و دایک ویاوکم دیدار ئاخر بووین. پاش ئه وان، چوومه وه سهر کاره که م و له مه و دای سالی کدا، دهسته یه کی به هیتم له خه لکی هه ژار و کریکار پیک هینا. سالی ۱۹۲۵، تهخت و بهختی دهر به گان وهر گه را. خه لکیش ئیتر نه یانده هیشت ئه وان بینه نیو جقاته کان و به هیچ جوړی دهره یانه وه نه ده چوون. له ئاکامی رقه به ریبه کی وه هادا بوو که شه پکی زور له نیوانماندا هاته ئاراهه. ئه وان خه لکیان لی تیژ ده کردین. له و به ریشه وه شیخان ده یانداینه بهر نه عله تی خودای و ئیمه یان وه ک که سانیکی له دین وهر گه راو، دوژمنی گهل و بیرو باوهری باپیران و هیما پیروژه کان ده ناساند.

شیخ و دهره به گ، بو پاراستنی مال و دهسه لاتی خو یان و ههروه ها بو نه زانه پشته وه و دو اخستنی زه حمه تکیشانی کورد، هه رچی له ده ستیان هاتبا یه ده یانکرد. ئه وان به ته مای به تلاندنمان بوون، به لام ئیمه به بی لغاو ئاومان ده خوارده وه و بی ئه وه ی په کمان به که س بکه وی یا خو دهر بایستی که سی بین، در یژه مان به ریگه ی خو مان ده دا. سالی ۱۹۲۵، له نیو هه موو خیله ساتاندا، جقات پیک هات و بهم جوړه کوتاییمان به زور داری و نادا دپه روه ری به گ و شیخ هینا.

چيروكى

كوردانى ئەلەگەز

نرسی دەرەبەگەکانی ئەلەگەز

ئەلەگەز چیاپەکی بێند و بێندە کە لەلای سەردار ئابادەو هەتا کلکە ی دۆلی میسخانی پەلی پراکتشاو. پەوێند دەچنە هەردەبانی ئەلەگەزی و لەوێ مەرەکانیان تەر دەکەنەو. لووتکە ی بەرز ی ئەم کێو دەروانیته شارەکانی ئاباران، مەلا گۆکچا، تالین و ئاشتاراک لە ولاتی ئەرمەنی. لەوێ، هەور و هەلەم بە تەختایی ئاسمانی شین و بێپرانەو دا دەنوسین و چەشنی شەپۆلی زەریای کەفچرین، بەسەر یە کدا دەکەونەو و تێک دەتالقیین. ئەلەگەز دەلێی ئالایە کە و هەلکراو و بەبان دەشتە پرپیته کە ی ئێرەوانیدا دەشە کیتەو.

لە رۆژانی تینداری هاوین و لە چەقوتە فی چەرمەسەریدا، کربکاران دەستیان دەکەنە سێبەر بۆ چاوی رۆچوو و روخساری تاوێ گازیان و دەروانە سەری سپی و ترۆپکی بەفرینی ئەو هەردە.

کوردیک قامکی رادەداشته پۆیکە ی ئەلەگەز و بە هاوڕیکە ی دەگوت:

«گەزۆ! هەوای بەفرەسەران... هۆو... ئەو شوینە ی پارەکانە مەرمان تی دەکرد...

بلیتی ئیستا چەندە فینک و خووش بی؟!»

گەزۆ ولامی داوه:

«وايه به کۆ! بێتوو بمانزانیا به گ و شیخ ئاوا هه لمان ده خه له تین، پیم وانیه قهت چووباینه بهر مهرومالاتیان. پروانه! پینج سالی خشت به حه لالی و زولالی به خۆم و به ژن و مندالمهوه مه پری عه گید به گ و مه جید به گیمان به خێو کرد، که چی ناخریه که یه کردیانه سه رچه وتی؛ نه به راتیان دامج و نه خه لات. سه رباقی هه مووی ئەوانه ش ده ریان کردم. بۆ گله بیان خۆم له ماله گه و ره ی ئەوان هاویشت، که چی ئەویش له جیاتی تیه لێتانه وه ی، تا خوا هه ز ده کا تیی سه رواندم؛ ناخر به قسه ی خۆی سکا لام له ده ره به گان کردبوو!»

کاتی پرشته ی قسه کانی گەزۆ پچرا، به کۆ به دم هه لکیشانی هه ناسه یه کی ساره وه گوئی:

«خوايه گیان... ئەوانت ده وه له مه ند کردووه و هه ژاریشیت کردووه ته کراسیک و به به ژنوبالای ئیمهت بریوه!»

گەزۆ و به کۆ به جووت مات بوون. ده ستیان له سه ر ده سکی خه نه جهری به ریشتیندان رۆنابوو و له رقان توند ده یانگوشی.

ئاسمان به ره و پیری زه وی ده هات و ده تگوت به ته مایه ده سه ته ملانی بی؛ خۆریش وا کال هه لگه رابوو که وات ده زانی ئیستا نا ئیستا ده تویته وه. گەزۆ و به کۆ دوا ی ئەوه ی له کار ی بوونه وه، به ره و مال گه رانه وه. پارهیان وه رگرتبوو و به سه رودلێکی خۆشه وه هه نگاویان ده نایه وه. گه شتبوونه نزیک داوینی چیا که. زریان له به ر زاخی ئەله گه زه وه ده یئه نگاوتن، ئەوانیش به رۆکیان کردبووه. شاد و دلخۆش به دم بارۆشه ی باوه رپگه یان ده پیا و بۆنی خۆشی گۆل و گیایان تیکه ل به خوین و گوشتیان ده کرد.

کاتیک گەزۆ و به کۆ، گه شتنه وه گۆنده که یان شه میران، رۆژ ئاوا ببوو و مه پ و گارایش ده هاتنه وه نیو ئاوا یی. له سه ر میرگیکی بهر مالان، نزیکه ی دوو سه د که سیک

کۆ بیوونەو. گەزۆ و بە کۆ ترسیان ری نیشت و دلیان کەوتە لەرزین. بە کۆ گوتی:
 «دەرە بە گ رقیان لیمانە و بیئوو تیک هەلەنگوین، تووشی باجدانی دەبین.»
 گەزۆش گوتی:

«وا چاکە هەست پراگرین تا ولات تاریک دادی و ئەوسا، بەو لای تردا دەچینهو»
 نیومالان».

هەر دوو بێدەنگ بوون و موویان لی نە دەبزووت. پاشان بۆ ئەوێ سەرەتاتکییەکی
 بکەن و بزنان چ باسە، بە ماتە ماتە بە نیو تاریکیدا خۆیان گەیانە نزیک حەشیمەتە کە.
 لەوێ، گوشت و قاوومە پر بە سیلی مەفرەق لەسەر کوجکاوری خەریک بوو وەک
 دەندووکی کەوێ سوور دەبۆو. ئاگرە کەش تا دەهات بلیسی دەستاند و هەلە کشا
 و لار دەبۆو. ئاغا بە خۆی و داروودەستە کە ی لەسەر دۆشەگ و بالنجی نەرم و لەپەنا
 ئاورە کە پالیان دا بۆو. دەوڵە مەندە کانیش لە تەنیشیان هەلتر و وشکا بوون. بە دیار ئەوانەو
 پریزیک گزیر و نوکەر کە خۆیان لە خەنجەر و شمشیر و دەمانچە و چە کدا خنکاندبوو،
 راستە و پێ و یستابوون. بریک ئەو بەرتریش، خەلکی گوند، هیس و دەستە و نەزەر
 دانیشتبوون.

لەو کاتەدا دەرە بە گیک لە جیی خۆی هەستا. جوان چاوی بە ولاتیدا گێرا و بەم
 جۆرە ملی لە قسان نا:

«تا ئەو کۆمۆنیستە پیسە نەهاتبوو، دنیا وەک ماستی مەییو وا بوو. بۆخۆمان کاری
 خۆمان دەکرد. گەورە و چکۆلەیی هەبوو، بەلام لەو تەئەو کابرایە بوو تە کارگ و
 لە نیوماندا هەلئۆقیو، رایە لۆیۆمان لی تیک چوو».

ئەو جار، پاکاریک بە ناوی شەمۆیی ئۆسو هەستا و هاتە نیو قسان:
 «ئەو هەتیو لاپرەسەنە بە بیانووی ئەوێ کە مأل و داهاتم زۆرە، لە کویخایەتی
 خستوومی».

كابرى دەره بەگ لەو جىيەى قسەكانى برابوو، دەستى پىي كردهوه:
 «زۆرن ئەو پەشورپوتانەى كە لە قسەى دەرنانچن؛ ئەوان بارچەوتىيان كردهوه و
 پىي وپەوشتى خىل و بن وبنەچەيان كردهوته پووشى بەر پۇژى. ھىچ دوور نەپوانىن
 ھەتتوى شوانە كەمان چاۋ لى كەن؛ ئەو كە جاران پووى خۆى لە محى ھەلداويشت
 بۆ ئەوھى بە شوان پراى گرىت و لە برسان نەمرى، ئىستا قسەى زەلام زەلام دەكا و فېرى
 بناشت و گلەبىيان بوو؛ دەلى گزىيان لى كردهوم و بەراتە كەيان تەواو نەداومەتى.
 ئەو شتانە لە كويۆ دەين؟ بە پىي شك ئەو ھەتتوھ سەرەسۆدرەيە ماكەى كىشەكانە و
 خەلكە كەى تالساندووھ».

گفەى باى جارناجارىكى پەردەى كرى كۆرەكەى دەپچراند. بۆنى گۆشتى
 برژاويش بەنپو خەلكى بەشمەينەتى بەرەوھەدا دەگەپرا.

شىخى گەورە ھەستايە سەرىپى و بەم جۆرە دەمى لى پان كردهوه:
 «دەزانن بۆچى يۆسەف بەگ، جانگىر بەگ و عەگىدبەگ ئىوھەيان لىرە كۆ
 كردهوتەوھ؟! ئەوان ئەو بەزمورەزمەيان سازداوھ تالىرە پىياوخاسانى خىل خۆش
 پابوئىرن! ئەوھش بزەنن كە ئىوھ خەزمەتكارانى خوا و ئايىنن».

لەو دەمەدا كە ئارەقيان بەنپو گوندىيەكاندا دەگىپرا، شەمۆيى ئۆسۆ دەنگى ھەلئىنا:
 «بە خۆشى بەگى من!»

ئەوھى پاستى بىت تۆكەر و پاكارى چەشنى ئۆسۆ، مالى ھەزارانىان كاۋل و
 خەلكىان زراوتۆقەين كردهبوو. ئەوان كە ھىچ، بەگ دويىنى خۆى چووبوۋە پووردانى
 ھۆزەكانى پۇژھەلاتى كە لە سەردەمى تاشناكاندا لە دژى ئەوان پاپەرىپوون.

شەمۆيى ئۆسۆ لىي نەدەبەريەوھ و بەردەوام بوو لە تورپەرھاتان:
 «سەرۆكى ھۆزى پۇژھەلات زۆرى پىي خۆشە لەگەل ئىمە كەوئى و بىتتە
 يارمەتيدەرمان، بەلام ئەو بۆرە كۆمۇنىستانە ناھىلن».

یۆسف به گیش له ولاره هاته دوو و وتی:

«خزمه تکارانی من... خپله ئەمه گناسه کهم... ئیوه ده زانن که حهوت پشتی من مه زنی عه شیره که تان بوون، به لام خوا هه لئاگری ئیوه ش هه میشه ملتان له مووی باریکتر بووه و به پپی رپوشوینی خپل هه لئسوکه و تان کردووه. ماله یۆسف به گ پیرۆزه، نانه که شی متفه پرکه و له نه خووشی و نه گبه تی ده تانپاریزی و مهرومالاته کانیشتان له زهره و زیان دوور ده خاتهوه، به لام هه نوکه بیروکه یه ک هاتوو ته سه زاران که له خودا و ئایین بیهریه. به قسه ی وان بێ، نابێ که سه دهوله مند بێ و هه موو ده بێ له برسان بمرن».

ئهو له سه ر قسه کانی خوێ پڕویشته:

«ئه گه ره و جوهری ده یلین وای بێ، ئەدی ئه وده م نه داره کان چلۆن به ری ده چن؟! ئه و ته که له ش و زۆر که سی وه ک ئه و، ئه گه ر کاریان بۆ ده وله مه ندیکێ وه ک خودو دۆ نه کردبایه، له کوێ پاروویه کیان نان وه چنگ ده که و ت؟! نا! ئه و سیسته مه به که لک و کاری ئیمه ی کۆچه ری و خپله کی نایه. هه رچۆنیک بێ، به پشتیوانی خودای له مرۆ به دواوه جانگیر به گی کورم، کاروبارتان به ریوه ده با و دینه جیگه ی من. ئیمه چه لان به خووشی کاره کانمان راده په راند و که سیش له پپی راست لاری نه ده بوو، به لام ئیتر نازانین ئه و شته چۆن و له کوێوه هاتوو! پڕوانه مستوی کوری شوانه که ی پيشوو مان ئه وه راست و چه پ بپریزی به ئایین و بنه ماله و نه ته وه که ی ده کا! هه تیو ژنیکی رووسی شی هیناوه؛ له دین وه رگه راره و بووه ته خوانه ناس و کۆمۆنیست. ته نانه ت سمیله کانیشی تاشیوه و رپیک وه ک کافرانی لی هاتوو. ئه و شتانه هه ر هیه چ نین له چاوه ئه وه ی که چووه و له ئیو شوان و گاواناندا دزه ی کردووه و خه ریکه له خسته یان ده با ته ده ر. ئه وانیش پێ له و ئاوه ی ده خه ن وای بۆی رشتوون و وپرای وی ده ست ده که نه دژوین و جوینان به ئایین و له رپیکه خراوه ی لاوانی کۆمۆنیستدا خه ریکێ ناو نووسین».

شوانه که ی مه جید به گیش هه لی دایه:

«ئەو یەک مانگی خشته ئەو کابرایە دەورەم دەدا».

یۆسف بەگ گوتی:

«دەزانم چی لیمان دەوئ و بە دووی چی دایە؟ تەنانت ئیمە ی لە مافی خۆمان بۆ بەشداری لە هەلبژاردن هەرماندوو و ئیستاش بەتەمایە بە زۆرەملی چەکی باوانمان لە دەست دەر بهێنێ. گەلی مسکینە راسترە و شتە کان! بە هەر چرۆجۆریک دەبێ خۆتان لە دەست مستۆر زگار بکەن. لە خوای بە زیاد بێ، بەگ رەشمال و مأل و سامانیکی زۆری هەیە. بە مەرچیک لینگێ ئەو کابرایە لە عەرزێ بێرن و ونجرونچری کەن، بە وردە مأل و رەشە مألان خەنیتان دەکا. دەسا دە ی ناوی خوای لێ بێتن و لە سەر شەرف و پاکژیی گەلی کورد، نەهێلن نانی زیندوووان بخوا!»

بە دوای ئەم قسانەدا، بەگ و بەگرا دە و شیخ و شیخزادە لە جینگە ی خۆیان هەستان و دیارییان بە نێو گزیر و باجگر و پاکار و پیشخانێ خۆیان و هەر و هەر لە نێو خەلکی ئاسایی خێلدا تەخشان و پەخشان کردووە. لە نێو خەلکە کەدا، عەدئ هەر و هەر لێن کەس بوو کە دەستی گیرانەووە. ئەو رەنجەرێکی هۆزی زورکی بوو. هەر کە دیتیان عەدئ دیارییان لێ وەرناگری، ئاغا و نوکەر بۆ ئەو ی چاوترسینی بکەن، و پکرا تیی پاخوورین:

«زۆلە زیرگن! ئەو وات لێ هاتوووە بێرێزیمان پێ بکە ی... بێزو!»

عەدئ خۆی لێ لادان و پۆیشتە نێو ئەو خەلکە بێبەشە ی واوە ک مەر لیک هالابوون. هیچ هەرەشە و گوڕەشە یە ک عەدئ چاوترسین نە کرد؛ ئاخر ئەو ئیستا ئەندامی جقاتان بوو. بەر لە وانەش ئاگاداری قسە ی نوینەری حکوومەت بوو و جوان دەیزانی تیکۆشەران بە زوویی لیان وەشاخی دە کەون و خوینمزان و زۆرداران بە ئیزا و سزای خۆیان دەگە یەن.

هاوکات لە گەلکۆو ئەم شتە رووی دا، دەوڵە مەند و سەرۆک هۆز سویندیان خوارد

که له گره دووا تا دوایین سات یه کدی بهرنه دهن و بهرنگاری ئەم گوندییانه بینه وه. خه لکه کهش خۆیان کشاندبۆوه و مات لێیان دهروائین. له و دهمه دا، پیرهه باس وه نئویان کهوت و گوتی:

«ههوت سالان کوێخا بووم و قهت خودام له بیر نه کرد، به لام ئەم کافرانه سه ری ئیوهیان وه ک بهرخی ساوا له بن سه وه ته ی ناوه و ته فره تان ده دهن».

خه لک لێی وه جواب هاتن:

«هیچ نه بووه... کوا چی بووه و چ قه و ماوه...؟!»

پیرهه باس گوتی:

«به لێ... ئیستا ده بوایه تازانگی ژاندرمه وه له سه ر بی... ده سه لاتم هه بوایه هه موواتانم سه رشۆر ده کرد، نه خوازه بێن و بینه گوێله مستی که سیکی وه ک مستۆ».

مه جیدبه گیش له بهر خۆیه وه کردیه ورته ورت و گوتی:

«براینه! باوه ر مه کهن که حکوومه تی بۆلشویکه کان زۆر بخایه نی... دوور نییه که ده روو خین و دینه وه بن زه بری قامچییه کانی ئیمه و ئەوه دم پێیان ده لێین چه ندی به چه ندی!»

به گ ئەوه نده ی باده فر کردبوو که مه ست و مه ستوور خۆی له گه ز دابوو و ده ستی کردبوو به و پێتان. مه جیدبه گ که له ده ستی کیدا ده فری شه راب و له وی تریدا پیا له یه ک خۆی ده نواند، هه ستا و پرووی له خه لکه که کرد بۆ ئەوه ی شه راپیان بۆ تی کا، به پێی نه ریت هه رچه ند جارێک به گ بۆخۆی میوانداریی کردبا و شه رابی گێرپا، ده بوایه ده ستیان نه گێرپایه وه.

مه جیدبه گ هاته وه لای عه دئ و پیا له یه کی له سه ر لێوی دانا و پێی گوت:

«پۆله گیان! ئەهوکاته ی وا ئەفسه ری تاشناکان بووم، ئەتۆ له زگی دایکتدا نه بووی... که چی ئیستا مۆره لم ئەه که ی! گۆله که ر... ده لیم وه ری گره و بیخۆوه...».

عه‌دی گوتی:

«بۆم ناخوڕیتەوه! نه‌خۆشم و نۆبه‌تیم گرتوه».

مه‌جیدبه‌گ به‌ده‌م تۆپ وته‌شه‌روه، به‌سه‌ریدا گوراند:

«سه‌رداری مه‌زن! مه‌گه‌ر نازانی شه‌راب ده‌رمانی له‌رزوتایه‌؟!»

سه‌ره‌له‌نوی پیاڵه‌که‌ی برده‌وه به‌ر ده‌می عه‌دی. به‌لام نه‌عه‌دی. نه‌ئه‌وانی تر ده‌میان لێ نه‌دا. خه‌لکه‌که‌ به‌لاسا‌یکردنه‌وه له‌وه‌ه‌لۆیسته‌ی عه‌دی، پیاڵه‌ی به‌گیان وه‌رنه‌گرت و به‌م کاره‌یان به‌ئاشکرا شیخ و ئاغا و کویخایان نه‌خوینده‌وه!

گوشت و نان و شه‌راب تا به‌یانی له‌سه‌ر میزه‌کان بوون و که‌س تامی نه‌کردن. تاشناکیک له‌نیوان یوسف و جانگیر به‌گدا دانیشتبوو و ئامۆژگاری ده‌کردن. ئه‌وانیش پاش ئه‌وه‌ی که‌ جریوه‌وقریوه‌یه‌کیان له‌گه‌ڵ ده‌کرد، بۆ قسان ده‌گه‌رانه‌وه‌نیو خه‌لکی. خواردنی شیو ته‌واو بوو. چه‌ند که‌سیکی سه‌رخۆش لێی وه‌رکه‌وتبوون و پرخه‌یان ده‌هات. شیخ و ده‌وله‌مه‌ند و گزیر، پالیا‌ن و یک دابوو و به‌سه‌رهاتی ئازابه‌تی و پیاوه‌تی خۆیان و تالان و پرۆی خه‌لکیان له‌سه‌رده‌می ده‌سه‌لاتی تاشناکان بۆیه‌کتر ده‌گیرایه‌وه. له‌وه‌ساته‌دا، کابرای تاشناک که‌ کوردیه‌کی پاراوی ده‌زانی، هه‌ستایه‌سه‌ریی. به‌ر له‌وه‌ی ده‌ست بکا به‌قسان، ئه‌و شتانه‌ی وامستۆ ده‌رباره‌ی به‌گ و به‌گژادان نووسیبوونی، خویندنییه‌وه‌ و پاشان ئا‌وای درێژه‌دا:

«ئێوه‌ باش ده‌زانن ئه‌و سیسته‌مه‌ چه‌ونه‌! ئه‌وان خه‌لکی دێهاتیان مالۆیران کردوه‌ و ده‌یانه‌وه‌ی گشتیان بینه‌ پالۆ و پارسه‌ک. جگه‌ له‌وه، هاتوون که‌سیکی وه‌ک مستۆی خواستۆخیان قوت و قنچ کردوه‌ته‌وه‌ و گه‌ره‌کیانه‌ وه‌ک سه‌رۆک به‌سه‌ر ئێوه‌یدا بپرن. به‌راستی ئه‌و مستۆیه‌ کینیه‌ وایسته‌تا پهل له‌هه‌وران ده‌کو‌تی؟! که‌س نه‌زانی خۆ ئێوه‌ ده‌زانن و له‌وه‌تی هه‌ن، خۆی و باوکی شوان و له‌ته‌چن و به‌رما‌و‌خۆری به‌رده‌رک و پاشخانه‌ی تورک و ملو‌وکی ئه‌رمه‌نی و کوردان بوون. له‌گو‌یدرێژیکیش زیاتر و لا‌خیان

نه بووه سواری بن.»

کابرای تاشناک ئاماژه‌ی به پیریکی سمیلبار کرد و در ژه‌ی به قسه کانی دا:
 «مستۆ شوانی هۆو کابرایه بووه. کهس نه زانی خۆ ئه و ده زانی چ پیاویک بووه.
 که چی ئیستا به ربوووه ته گیانمان و وه پیش هه تیومه تیوان ده که وی و له دژی به گ و
 شیخان تینیان ده دا. ئه وانی به شاری فیر کردوو و له وی ئه م شتانه‌ی وا له میشکیان
 په ستاوتوو، ده ر خواردی لاوانی ئیمه‌یان ده داته وه. جا ئه گهر پیتان خۆ شه له وه زیاتر
 مال کاول نه بن، ده بی پشتی به گی خۆتان بگرن و شه‌ری مستۆ و ده‌سته و پاسه که ی
 بکه ن.»

له ناکاو زرمه‌ی سمی ئه سپان هات. سه گلوور و سه گوهر و لاتی داگرت. کابرای
 تاشناک بیده‌نگ بوو. له و ئانوساته دا ده‌نگیکی بۆر و میرانه له ده‌ره وه پرا هاته به‌ر گوئیان:
 «به‌ر پرسی جقاتی گوند له کوئییه؟ شوینیکی بۆ پۆلیسه‌کان دا بین که ن!»
 غه‌له‌ غه‌لب و گاله‌ گال که و ته نیو خه‌لکی و هه‌ر که سه و سه‌ری خۆی هه‌لگرت
 و یه‌ر کراست به‌ره و ماله‌ خۆی بۆوه. تاشناکی خوی‌پیش که ته‌واوی ئاوابی لی ببوو
 کونه‌مشکیک، له ترسان خۆی له نیو کۆ خه‌سه‌گان را کردبوو. بیتیو زوو هه‌لنه‌هاتبایه و
 خۆی له ماله‌ مه‌جید به‌گ نه‌هاو یشتبایه، سه‌گ و توله‌ هه‌لدیره‌لدریان ده‌کرد.

بچووک و بەردەست خۆبەخۆ قسه دەکن!

گەزۆ و بەکۆ له جیبی خۆیان حەبەسابوون؛ ئەوان چاک دەیانزانى که لهو دەشته و له نێو ئەو گوندە ئەرمانەى نەشینانەى هاوینان کاریان لى دەکردن، سێبەرى هیچ بەگیک نەماوه، بەلام لێره و له دێهاتی کوردان، ئیستاش وه کوو پیشوو، دەرەبەگ چه کدارن و به خواستی خۆیان حکوومهت به سەر کورداندا ده کهن. گەزۆ و بەکۆ، تاویکی زۆر بێدەنگ بوون و لەسەر ئەم گری و گرفتانه پامان.

شەوانی پاییز بەرەو برانەوه دەچوون. شەنبەبایەک دەهات و ئەستێره کان له نێو ئاسمانی شینا بز دەبوون. بەکۆ وه نههوز ده بێردهوه و خه ریک بوو چاوی له بیره خه و یوه پوچیی. گەزۆ له جیبی خۆی پابوو. چوووه ژوورسەری، پای تله کاند و گوتی:

«ههسته بابم ههسته... مهنوو... وه ره برۆینه وه مالمی... لێره نه ماون... به یانی ده بی چاومان به عه دئ بکه وئ تا بیریک بکه یه وه له و شتانه ی ده بی نه نجامیان ده ين.»

به کۆ چاوی هه لێنا و گوتی:

_باشه باش ته توش... ئه رئ ده زانی عه دئ زۆر کوپکی چاکه؟ ده بی له گه ل عه دئ و ئەوانی تر بکه وینه چالاکی و مه لبه ندی خۆمان دامه زرێنین... پێویسته ئیمه ش

وهك خه لکی ئه رمه نی بکه ین .

– ئه وه ده لپی چی! خۆت شییت کردووه! مه لبه ندی چی و شتی چی! ئه تو شییت بووی؟ ئه وان کۆمۆنیستن، به لام ئیمه کۆمۆنیست و مۆمۆنیست نین .

– مه گه ره له کۆبوونه وه ی چالاکاندا، گویت له په شو نه بوو که ده یگوت کاتییک چه ند که س وی کرا چالاکیی نه ته وه یی بکه ن، ده بنه خاوه نی مه لبه ند؟! به کۆ برۆی لی تیک نا و گو تی:

«وایه... ئه تو راست ده که ی و ئه من درۆ!»

سه گ و توله به و شوینه ی کۆری لی گیرابوو وه ربیوون. کاتییک گه زۆ و به کۆیان دیت، ده وره یان دان، به لام هه ردووک له جپی خۆیان هه ستان. چه خه یان کردنی و سه گه لیان تارانن. ئه و جار یه که ورئ به ره و مال چروونه وه.

ئه وی شه وی خه و له چاوانی عه دی تۆرابوو و له نیو جیگه دا هه ر گینگلی ده دا. به رده وام قسه ی به گ و شیخ به میشکیدا ده هاتن و ده چون، که ده تگوت کوچکن و له سه ری ده درین. تووتن و په ره که ی هه لبه ست و جگه ره یه کی داگیرساند. پاشان ته ماشایه کی مال و منداله خه و تووه که ی کرد که روخساریان له ژیر شو قی شه مچه که دا به ژاکاوی ده رده که وت. مانگی چوارده ش ده تگوت مه جمعه یه کی گه وره ی مسه و له ده لاقه ی ماله وه لیان ده روانی. له و ساته دا بوو که عه دی به میشکیدا هات سه بی نی پراوته لای ملیسان و هه موو شتیکی بۆ وه گیرئ. پاش خه یال پلاویکی زۆر، مژۆلی له سه ر یه ک دانا و له غورابی خه وی راچوو. له گه لکوو به یانی خیزیانی مالاتی ده ر ده کردن، به بۆره بۆری گو یلکان رابۆوه.

پۆژیکی مات و دلگیر بوو. ئه گه رچی شه به قی پۆژ له شووشه ی مالانی دابوو، به لام خه لکی گوند که دویشه و له میوانی ئاغاکان گه رابووونه وه، له خه وا مابووونه وه.

ئه وی پۆژی، سه رهۆبه فه رمانی خیل به ره و ژووری دا و خه لکه که ش به هه له داوان

وه خۆ که وتن. تاول و دهسته نوین و فهرش و لبادیان ده پێچاوه. ئەستونده ک و دارچین و دیره گیان لێک گری دەدان. پەتک و گوریسیشیان هەلده وێزنین.

به پێچهوانه، گه زۆ و به کۆ زۆر به کاوه خۆ بوون و هیچ په له په له و هه له هه لێکیان نه بوو؛ ئاخر ئه وان بارگه چی و پاشماله یه کی بی ده ولت و داها ت بوون و ته نیا یاری ده ی خێوی مه ریان ده دا بۆ هه واری. له و ده مه دا که به کۆ له بهر مائی خۆی دانیشتبوو، عه دئ هاته لای. سلاوی کرد و گو تی:

— رۆژ باش به کۆ... ئەوه که نگی هاتوویه وه؟

— دوینی بوو هاتمه وه.

— پار هاوینت له و ده شت و چیا به چۆن رابوارد؟ خۆ نه خۆش نه که وتی؟

— ناوه لالا، نه خۆش نه که وتم، به لام گه رما برستی لئ بری بووین.

— ئەدی مستۆت دیوه؟ نازانی که نگی دئ؟

— نا... جا چۆن بیستم؟ ئیمه هه ر له ده شت و چیا به داین و قه ت ره نگی شار نابینن.

— له لای ئیوه هیچ خه بهر و باسیکی تازه هه یه؟

— زۆرم قسه پێه، به لام ئاوا نابئ... ده بی رۆژیک پیکه وه دانیشین و پیتان بلیم که

چۆن پال و سه پانی ئه رمه نی، خۆیان هاوئا هه نگ کردووه.

پاشان ئه وه شی گو ت:

«هاوینی مستۆ چوو بووه کو یستانی و له وئ خه لکی کۆ کرد بۆوه و فییری خۆ سازدانی

کرد بوون، به لام ده ره به گ پیتان زانیوو و نه یانه ئیشتبوو کاره که ی سه ر بگری».

ئه و جار به کۆ رووی قسه ی له عه دئ کرد و گو تی:

«پیم بلئ بزائم له کۆ بوونه وه ی دو ئیندا چ باس بوو؟»

عه دئ زۆر به نیانی و لامی داوه:

«هه ر له بهر ئه وه بوو که ده مه هه ویست مستۆ بیستم».

ئینجا چاویکی له دهو روپشتی کرد و گوتی:

– دهمه وئ پی بلم ئه وه لیڤه به گ و شیخ و کهسانی دهوله مند به یارمه تیی
تاشناکان خه ریکن بوی تی ده چینن و به ههویان بیکه نه ئاردی نیو درکان.

– چی؟! چی لی بکه ن؟ چۆن؟!

– گه ره کیانه به هه مو و هۆزه کان سکا لایه کی له دژی تومار و پیشکه شی حکومه تی
بکه ن، به لام زۆر به یان له کوشتن که متری پی ره و نابینن!

– ئه دی رای هاوړ پیا نمان له م باره وه چیه؟

– هاوړ پیکانمان؟!

به کۆ ئاوا ولامی داوه:

«مه گه ره خه لکی چه وساووه و نه دار له گه ل مستۆ نین؟! خو ئه وان باش ده زانن به
هاتنی ئه و بارو دۆخیان پرووی له باشی کردووه. بو جار یکیش بی بیر بکه وه! له دیهاتی
ئه رمه نییان، ئیستا که باج و خاوه له سه ره خه لکی که مداهات لاجووه، به لام لیڤه ئه م
کلۆل و بیدا هاتانه ده بی جگه له هه وارانه، زه ویانه ش به پاکاری پایزه برا بدنه. ئه وه تا
له وئ، چوار ساله له ژیر سایه ی سیسته می بۆلشویکان، جفات پیک هاتووه. به لام لیڤه،
هه ره ک رابردوو، بازی ده سه لات له سه ره شانی ده ره به گان هه لئیشتوووه. تۆزیک بیر
بکه وه مالت ئاوه دان بی! خو درۆت له گه ل ناکه م. مه گه ره نابینی جانگیر و عه لی خان
به گ سه ره له نوئ بو ونه وه سه ره خیل؟! ئه وان خه می کتیانه؟! بیگومان له خه می خو یان
و کلۆ لکردنی خا که سارانئ خیل دان. به راستی حکومه تی جفاتی تائیستا ش له نیو
ئیمه دا شوینی خۆی نه دۆزیوه ته وه.»

ئه گه ره چی سپیده بوو و ئه ستیره ی رۆژی هه ره شه ش دانگی گوندی به سه ره
ده کرده وه، به لام له پریک ته م و تووشی قورساییی خۆی خسته سه ر شانی ولاتی؛ وه ک
ئه وه و ابو که شه و له رۆیشتنی خۆی ته ریق بوو بیته وه و دیسانه وه گه ره کی بیت ولات

لەباوەشى تارىكى خۆيدا باوئزىتەو. دواچار، پەلەھەورىكى پەش بەرى خۆرى گرت و نىسپى ھاويشتە سەر ھەموو شوپن و ھەموو كەسپىك، ھەر لە كىو و دپوھ بگرە تا دەگەيشتە عەدئ و بەكۆى.

بەكۆ ئاخىكى ھەلكىشا، برىك رۆيشت و لەسەر بەردىك رۆنيشت. كاتى عەدئ لىي نزيك بۆو، بەكۆ بە شىنەيى پىي گوت:

«سەير كە! لەنيو دپھاتى ئەرمەنيان كە ئىمە كارمان لى دەكردن، نەياندەھىشت خان و دەرەبەگ دەست لە كاروبارى گوند وەردەن و تەنانەت ئيزنيان نەبوو بىنە نيو كۆبوونەوھەكان. خۆ ئەتۆ خەچەدوورئاغات لەبىرە! دىت چۆن ملىكە كەيان لى ئەستاند و لەنيو سەپاناندا بەشيان كرد، بەلام لىرە بەپىچەوانە ئەوئ، ئاغا و بەگ بە خۆشى پاي دەبوئرن. لەوئ ھەموو رۆزئ رىكخەرى كاروبارى كرىكاران دەھات و بۆى شى دەكردىنەوھە كە چلۆن خۆمان لەرئىر دۆخى دەرەبەگىتى پزگار بكەين».

عەدئ گوتى:

«كاتىك مستۆ كۆبوونەوھەمان بۆ ساز دەكا، ھەموو شتىكمان بۆ پروون دەكاتەوھ و رىگەى ئازادىمان پى نیشان دەدا، بەلام تاقمىك دەسكىس و سىخور ھەرچى گوتراوھ و نەگوتراوھ بۆ دەرەبەگانى دەگىرنەوھ. ئىستا حالمان ناخۆشە! ئىدى چ شتىكمان نىيە تا بىدەين بەوان. بەراستى ئەوھەندە چاوەلدەستىن كە حكومەتەش رۆحمى پىماندا دئ و پىتاكمان لى ناستىنى، كەچى بەو حالەشەوھ ئەگەر باجى يۆسەبەگ و عەلى بەگى نەدەى، خىرا شەمۆيى ئۆسۆى باجەوانت بە جەوال و خەرارەوھ تى بەردەدەن و بە زۆرىش بى ھەر لىتى دەستىن».

بەكۆ برى ئەملا و ئەولای كرد و گوتى:

«گوى بگرە بزانه دەلىم چى! دەبى ئەم شتانه بە مستۆ، يان بە سەرۆكى خۆبەخشەكان

بلىن، دەنا دەرەبەگ فەراقى پەشى لى دەبرن».

عه‌دئ دهستی له عهرزی قایم کرد و ههستا و گوتی:
 «قهت شتی واناکه‌ن و ناویرن خۆیان تووشی ئەو گۆنگه‌له‌ بکه‌ن! یۆسف‌به‌گ
 بۆخۆی گوتوویه نایکوژین؛ چون ئە‌گەر ئەو کاره‌ بکه‌ین ئەوان به‌ گولله‌ تۆله‌ی خۆیان
 ده‌که‌نه‌وه. له‌ سه‌رینی تاشناکاندا یۆسف‌به‌گ له‌ ئەنجومه‌نی نیشتمانیدا نوینەر بووه‌ و
 ئاگاداری یاسایه. ئەو له‌ سه‌رده‌می ده‌سه‌لاتداریی قه‌یسه‌ریشدا، هه‌موو مانگی ده‌چووه
 لای حاکی قه‌فزاز و له‌سه‌ر ناوی ئەوه‌ی که‌ سه‌رۆکی هۆزی حه‌سه‌نیه، مووچه‌ی
 وهرده‌گرت.»

به‌کو‌پرسی:

— له‌ کۆتایی شه‌ودا چ بریارێکیان دا؟

— زۆر به‌یان قسه‌که‌یان کرده‌ به‌ک و له‌سه‌ر ئەوه‌ ساخ بوونه‌وه که‌ له‌ دژی مستۆ
 سکا‌لا تۆمار بکه‌ن.

— نا، ده‌بی خه‌لکه‌که‌ی له‌وه‌ بگه‌یه‌نین که‌ تاشناک و ده‌ره‌به‌گ ده‌یان‌ه‌ه‌وی چی

به‌سه‌ر مستۆ بی‌ن! دل‌نیام ره‌نجبه‌ری گوند ڕقیان له‌وانه‌ و لاگی‌ری ئیمه‌ ده‌بن.

— به‌لێ... که‌ وایه‌ ده‌بی ئەوان لێک کۆکه‌ینه‌وه.

پاش ئەم قسانه‌ به‌کۆ و عه‌دئ لێک هه‌ل‌بران و هه‌ر کامیان به‌ لایه‌ کدا ڕۆیشتن.

ژنان دەست دەکەنەوه

هه‌موو شتی‌ک پێکۆپێک بوو. ئەو کە لوپه‌لانی کە منداڵان له‌ ئاقاری گوندی کۆیان کردبوونەوه، له‌سه‌ر پشته‌ی گایان نان. نزیک کاتژمێر هه‌شت، کاروان وه‌کوو گوریستیکی درێژ و قایم به‌نیو شینکه‌رێه‌ کدا وه‌رێ کەوت.

جانگیر به‌گی سه‌رۆک خێڵ قه‌ت به‌ته‌نگ جقات و شتی له‌م جو‌ره‌وه نه‌بوو و هه‌ر له‌سه‌ر نه‌زم و نيزامی زه‌مانی زوو ده‌رپۆشیت. ئەو وه‌ک سه‌رفه‌رمانده‌یه‌ک له‌ شوپیتیکی به‌رز، له‌سه‌ر دوو پراسته‌ی پکینی پراوه‌ستا، ده‌ستی لێ پراوه‌شاندن و له‌ویوه ئیزنی دا قه‌تاری هه‌واری به‌ بنیدا برۆا. له‌گه‌ڵکوو هه‌موو شتیکی سه‌روبه‌ر دیت، به‌ لینگدان به‌ به‌رده‌م خه‌ڵکه‌ که‌یدا تێپه‌ری و ئەوانیش به‌ ریز که‌وتنه‌ شوینی.

له‌وه‌ ده‌مه‌دا، شوانتیک مه‌رپه‌شه‌له‌یه‌کی له‌ کۆڵ کردبوو و له‌ دوا‌ی مینگه‌لێ ده‌رپۆشیت. شوانه‌ی شه‌که‌ت و شه‌لال، به‌ زۆری لاقی له‌ دوا‌ی خۆی ده‌هات و هه‌نگاوی هه‌ڵدینایه‌وه. مه‌رپه‌که‌ ده‌ستی کرد به‌ لینگه‌فرکه‌ و ده‌رپه‌ری و به‌رپۆوه‌ عه‌رزێ. له‌گه‌ڵ جانگیر به‌گ ئەمه‌ی دیت، ئەسه‌پی زه‌نگو کرد، له‌سه‌ر زینی هه‌ستا و به‌ هه‌موو هیزوتوانای خۆیه‌وه به‌ تاژانگان وه‌ری گه‌رایه‌ و نه‌عه‌ته‌ی کیشا به‌ سه‌ریدا:

«هه‌ی گۆله‌ که‌ر... ئەوه‌ چۆنت دڵ هات ئەو مه‌رپه‌ به‌سته‌زمانه‌ی فرێ ده‌یه‌ عه‌رزێ؟!»

ها... وه‌للا‌هی لاقینی ئەم په‌زه‌ ناهینی! توله‌باب... ده‌ردت له‌ گیانم!»

شوانی چاره‌پەش کە لەبەر ئێش و ئازاران زێرە ی دەچوو ئەسمانی، گوتی:
 «ئاغا گیان... وه‌للا... بیلا... ته‌للا... به‌ئانقه‌ست به‌رم نه‌داوه‌ته‌وه... له‌ ده‌ستم ته‌له‌تله‌ بوو... له‌ میژ بوو به‌ کۆلمه‌وه‌ بوو و منیش ماندوو بووم».

به‌گ کە قسه‌ ی شوانه‌ که‌ ی له‌ دلێ گران هاتبوو، له‌ بال خۆیدا وتوویره‌ ی ئەوه‌ ی ده‌ کرد که‌ نۆکه‌ر نابێ جوابه‌ نه‌نگی ئاغای خۆی بکا؛ بۆیه‌ ئەمجاریش پڕوی جله‌وی تی کرده‌وه‌ و له‌ پقان قامچییه‌ کی وای تی سره‌واند که‌ هه‌ر له‌وێ خپ هه‌لات. بربیک گوزه‌را و ئینجا شوانه‌ که‌ هاته‌وه‌ هۆش خۆی. که‌ زانی ئیدی پزگار بوونی نییه‌، په‌نای برده‌ به‌ر ئەو ژنانه‌ ی له‌وێ بوون و داوینی بادان بۆ ئەوه‌ ی بیاریژن. جانگیر به‌گ کە له‌ بان باوی کۆن مابۆوه‌، ده‌یزانی ئەگه‌ر تاوانباریک شانسی هینابێ و خۆی له‌ نیو ژنان هاویشتی، نابێ ده‌ستی لی بدری. دابه‌ که‌ وا بووه‌ که‌ له‌ شه‌رو شوپاندا، ژنان به‌ریوانییان کردوووه‌ و له‌ چکه‌ ی سه‌ریان له‌ نیوه‌ پراستی هه‌ردوولا فری داوه‌ و لیان پاراونه‌وه‌ که‌ له‌وه‌ زیاتر نه‌چنه‌ پیش، لیک نه‌ده‌ن و له‌ کۆل یه‌ کتر بنه‌وه‌. یاشان، هه‌ردووک لای دژبه‌ر به‌ قسه‌ ی ژنه‌ کانیان کردوووه‌ و به‌م جوژه‌ ئاو کراوه‌ به‌ ئاوره‌ که‌ دا.

جانگیر به‌گ هه‌ر وا له‌ سه‌ر قسه‌ کانی خۆی ده‌رۆیشت و لینی نه‌ده‌ به‌ریه‌وه‌:

«به‌خت هینا و خۆت له‌ نیو ژناندا شارده‌وه‌... ده‌نا به‌ خودای ده‌مزانی چت لی

بکه‌م... کووده‌ له‌... ولاخ... که‌ر!»

شوینی هه‌ر که‌س له‌ نیو عیله‌ دا یار بوو. ژنه‌ ده‌وله‌ مه‌نده‌ کان خۆیان هه‌لدا بووه‌ سه‌ر پشی ئەسه‌پان و به‌ نازو فیزه‌وه‌ له‌ پیشه‌وه‌ ده‌رۆیشتن. ژنی شوان و خزمه‌تکاره‌ کانیان مندالی سه‌رو پینچه‌کیان له‌ کۆل نابوو و به‌ دوا یاندا، ئەوانه‌شی و امنداله‌ به‌ر نه‌بوون، باری قورسیان له‌ شانی ده‌نان و به‌ لاره‌ لار و په‌له‌ پرووزی هه‌نگاویان ده‌ناوه‌. به‌ دووی ژناندا، گای بارکراو، ئەسه‌پ و مانگا و به‌ شوین ئەوانیشدا، مه‌ر و بز نه‌رۆیشتن. له‌ وه‌ به‌رتر، کوپخا و شیخی قورده‌ ماخ و پرای مال و مندالیان به‌ قورفه‌وه‌ به‌ بان ئەسه‌په‌ کانیانه‌وه‌

لۆقه لۆقیان بوو.

ئهوێ پۆژێ شەقلێ رووناکی تهواو ولاتی داگر تبهوو له شکری گه رماش به هه مووی هیزو پیتری خۆی گالهی ده دا. یای زه دینه، سه لیته شازده ساله که ی جانگیر به گ، خۆی به بژ و یاللی ماینیه وه نووساندبوو و له گه ل باری نوینوبانی هاو ریشم و زیپر و زه مبه راندا ده پویشت. خۆی باوه شین و میش ومه گه زی له خۆ ده رده کرد. گه زاره ی ده رده کیشا و به سه ر قه ره واشه کانیدا ده یقیژاند. ئەو مه ره ی که وتبوو، هیهی ماله خه زوورانی بوو و ئەویش نه یده توانی گوێی نه له قینی. دو اجار رووی کرده میردی و گوئی:

«بۆچی ئەو هه تیه وه غه یان و ناپاکه ت هه ر له وێ نه کوشت؟! ئەوانه ده لێی گورگن و چاویان پر یوه ته کاروانی وشتران... به قامچی نه بی ده سته مو نابن... ئەگه ر وانه که یین لیمان وه خۆ ده که ون و به پیوه ده مانخۆن!»

له نیو خینله وه قاوه قاو ده هات. له لایه ک، قاره ی مه ر و به رخ و هیره ی بز و هۆره ی مانگایان تیکه لێ یه ک ده بوو. له لایه کی تره وه، کچ ومچ و کوروکاژ هه ر که سه و له به ر خۆیه وه، سه ر به ندیکێ پاییزه ی ده گوته وه.

گه زۆ که ماوه یه کی زۆر له دپهاتی ئەرمه نیاندا کاری کردبوو و له ویشه وه چوو بوو بو ئیو حیزب، باش ده یزانی که سیسته می جفاتی چه نده دا کوکی که ری مافی ژار و هه ژارانسه؛ بۆیه کاتیک دیتی به گ له شوانه که ده دا، نه یده توانی هه ر وا به سانایی چاوپۆشی له و کاره ساته بکا؛ هه ر له به ر ئەوه بوو که داوای له لیقه وماوانی خپل کرد کو تایی به و زۆرداریانه بینن. گه زۆ رووی ده می له خه لکه که کرد:

«ناسۆری قامچی ئیستاش له سه ر جه سته تان ماوه. ده بی بزائن ئەو دۆخه چی تر در یژه ی نابێ. ئەو پۆر که تۆره ی حکومه تی خۆمان، یانی حکومه تی شوان و گاو ان و پال له و جووتیره. هه نوو که زیاتر له هه موو جار ان ده ره به گ لیمان ده تر سین، به لام ئیمه هینده گه لحو و گیلین که خۆمان داوه ته به ر لیدان و کونانیان و له به ر هاو خینلیتی،

خزمه تیان ده که مین. ئیمه له پیناو ئه واندا، ئامباز و ئانگزای یه که ده بووینه وه و یه کترمان خه لئانی خوین ده کرد، که چی له و سه ریشه وه باجمان ده دانن. جانگیر به گ به کویدا بووه ته سه روکی ئیمه و کچی هه لئای بزار دووه؟! بوچی جقاتی گوندمان نییه؟! ئیدی به سه!
له و دوخه جارز بووین!»

ئه و قسانه که وته زاری ئه و ژنانه ی وا باریان به کو له وه نابوو و پیاوه کانیش هاته سه ره قسه ی گه زوی. سه دای سه ره گه شتان هه ره ده هات و به رزتر ده بووه. خه لکیکی زور له گه زو هالا بوون. یه کیان گیرا یه وه:

«جانگیر به گ له کو یستانی به له تکه ئاسنیک لینی دام و دوو گو چانیشی له سه ردا شکاندم. ته نیا له به ره ئه وه ی که قومه ئاویکم له کانی به ره شه ماله که ی خوار ده بووه. ئیدی به سه و ده بی خو مان له کو ت و کو یله تی پرزگار بکه مین.»

ئیسماعیل شیخو وه نیو حه شیمه ته که که وت و گو تی:

«ئیسستا به گ دی ت و ولامی هه موو ئه و در یژدادر بیانه تان ده داته وه!»

خه لک له شیخوی چوونه پیش. له و نیوه دا، شوانیکی که له گه ت ده نگه هه لپری:

«دا... تلی پی بدن... خو ئه وانه کاولیان کردووین!»

پاشان شوانه له پشته وه را پری دایه و گلاندی. له و ده مه دا که ئیسماعیل ده نگ

وهاواری لی به رز ده بووه، جانگیر به گ رووی رکینی له نیو خه لکه که کرد و گو تی:

«لاچن ده نا ته قه تان لی ده که م.»

خه لکه که کشانه وه و ئیسماعیلی شه لالیان هه ره له وی به ره للا کرد. جانگیر به گ له

خه لکه که ی پرسى:

«کچی ئه م گو به نده ی گیرا؟»

خه لکه که وی کرا گو تیان:

«هه موومان به یه که وه مین.»

له گەلکۆو ژن و من چاویان به جانگیر به گ کهوت، ئەستوون و دارچیگیان له پشت جوانه گیان دەرکیشا و هیرشیان کردە سەری. له نیویاندا، ژنیکی به داروبار هەبوو به ناوی ئەلماست؛ ئەو که پیشتر کاره کەری ملووکان بوو، گەرابۆوه و لا ئی خۆی و له لایەن حکوومه تی جفاتییەوه زهویی پێ درابوو. ئەلماستی ئەستوون به دەست بویرانه دارسکایه سەر جانگیر به گی، پلاریکی پێ هالاند و ئەسپه که ی رهواندهوه. به دینی ئەم کاره، ژن و پیاویکی زۆرتر ورهیان هاته بهر و دەستیان کرد به گەف و گوران و پاشه کشه یان به به گ کرد.

قه دەریکی پێ چوو، کوێخا هەباس له گەل چەند شیخ و پیاوی دهوله مند هاتن و دەستیان کرد به حەلق مەله قان و گوتیان:

«سەر هەلدان له دزی سەرۆک، گوناھتیکی گەورهیه».

پاشان گەزۆ چووه سەر گاشه بهردیک و ئاوا کهوته دوانی:

«هاورپیان! هەر ئەمرۆ دەبێ که سێک بنێرینه ئێره وانێ و مستوی له هەموو شتیکی ئاگادار کهینهوه. دەبێ دەر به گان چه ک کهین. خۆ هەموو تان هاتوچۆی دیهاتی گورجی و ئەرمه نیانتان کردووه و دەبین له وێ هیچ شوێنه وارێک له ئاغا و کوێخا نه ماوه، به لام لێره ئیستاشی له گەل بێ، به گ و پیاوی به گی دهسه لاتدارن و زاری خەلکیان به ستووه».

ئەلماستیش ئاوا هاته نیو قسان:

«دەبێ له گەل ئەوانیش هەروه ک جانگیر به گ بجوولێینهوه... ئەوانه نوکەر و داردەستی به گەکانن... به هۆی نه زانی و کۆیله تیمانه که ئاوا یه کیان گرتووه».

خەلکه که برێک پێکهوه دوان و پاشان داوای لابردنی جانگیر به گیان کرد. له و دەمدا بوو که قاسیدیکی خۆی گەیانده نیو خەلکی و پێی راگەیاندن:

«مستۆ هاتووه تهوه، نیو دیی و خەلکانیکی وه کوو عەلی خان سەرۆکی لێژنه ی

ناوهندی و چەند کەسی دیکەشی لە گەڵە. ئەوان دەیانەهەوی جقاتیک بۆ گوند دیاری بکەن، بەلام جاری دەچنە ئارانسێ و پاش حەوتووێ کێ دی دێنە ئێرە و ئیمەش بەسەردە کەنەوه.

کابرای خەبەرەین ئەمەشی گوت:

«عەلی خان بەگ لە خوونکاری کەوتوو، بەلام شیخ و ئەنجومەنی گەورە پیاوان و دەستوپیوتەندەکانیان داویان کردوو خەڵک سکاڵا تۆمار بکەن و خوازیاری گەرانەوهی بن و جقاتی گوند قبوڵ نەکەن و بلێن پیوستیمان بەم چۆرە سیستەمە نییه.» شیخ و داروودەستەشی شیخی دەیانگوت ئەم ئاگرە لەسەر گۆری مستۆ هەڵدەستی. کۆیخا هەباسبش کە هەموو جاری خۆی وەپێش دەدا، گوتی:

«ئێزنیان پێ نادەین... دەنا وانە کەین، تاقمان لێ دەبرن!»

کۆیستانچی خەریک بوو دەگەیشتنە داوینی قووچ و بەرزاییەک بە ناوی بۆغوتلوو؛ چیاپەک کە نوچکی لە دلی ئاسمانا چەقیوو و ئاتەگیشی نوقمی رەشایی هەلمە دووکان ببوو. ئەوهی دەمایەوه نیوقە دەکە ی بوو کە ئەویش لە دوورەوه وەک کۆللێرەیه کی قەراخ هەلگەراو خۆی دەنواند.

شەویکی یە کجار خۆش بە سەردا هات. خەڵکە کە پاش خواردنی شێویکی سووک، هەر یە کە ی سەری نایە سەر بەردیك و لە ژێر گرشە گرشێ ئەستێراندالیی تخیل بۆوه. لە گەڵ گزینگێ بەیان دای لە ولاتی، هەستان و بەرەو شوینی مەبەست رینگەیان کوتا. دوا ی سێ پۆزان هەوارچی گەیشتنەوه گەرمیتی. لەوی و لەسەر گۆراییەک تاو لێان هەلدا و زستانەهەواری خۆیان دامەزراند.

ئەوهش بلیم کە لە وه زری بەهاریدا و ئەوکاتە ی میگەلان دەبەنەوه کۆیستانێ، زستانەهەواریان دیسانەوه چۆل دەبیتەوه. لەو ماوه دا گیا و لەوه ریکی باش لەو شوینانە دەرویتەوه کە بەشی تفاقێ مەر و مالاتیان دەکا بۆ کژی زستانێ.

هزری نوێ و بلاو بوونەوهی لەنیو خەنگدا

کاتی باجدانی بوو. عەگید بەگ فەرمانی دا نۆکەر بچن گۆپایی و پانتاوییه ک بکەنە دانگە ی مەرئ. جانگیر بە گیش هەر بەم جۆرە دەستووری دا چیگە و مەودایەکی باش بگرنەوه بۆ چێدانگە ی ئەوسال. خەلکی سەر بە هەش و بیبەشی گوندیش بەر لەوهی کارێک بۆ خۆی بکا، دەبوایە مأل و مندال و کارەکانی خۆی جێ بێلێ و دەست داتە پاچ و پیمەرە و وه دوای کاروباری بەگ بکەوئ.

کە چی ئەوجار لییان قبوول نەکردن و لە دەوری گەزۆ ئالقهیان بەست و لەو بارهوه ناپهزایه تیی خۆیان دەربری. بەگ قامچی بە دەست و بە چرونیو چاوانیکی گرزەوه لەحاند خەلکە کە دا راویچکە ی دەدا. کاتیکی دیتی کەس لە بەری هەلناستی، دەستی کرد بە گەف و گوران:

«چ نییه... نه... پرونیشن... هه لمه ستن... ده زانم چۆن به دهردی باب و باپیرانتان بهرم... لاتان وایه ههروا بۆتان ده چیته سه ر؟! دوا جار ده بیینن که ئینگلیسی و تاشناک، چۆن ئیوهی بیتچووه کۆمۆنیست ده که نه بلقی سه ر ئاوئ!»

کەس ولامی بە گی گەفۆکی نەداوه و ئەویش ناچار پڕۆیشت. لەولاتر، شیخ و پیاوی

یه که یه که ی خپل له عه گیدبه گ هالان و ده ستیان کرد به شیور و پراویژان.
 که خه لکی به ده وار خه ریکی هه لدانی تاوّل و ده واری به گه کان بوون، یه کیک
 له نوینه رانی لاوانی کۆمۆنیست چوو ه لایان و له په نا ئه و ئاوره ی کرد بوویانه وه ویستا.
 له وئ پیره پیاویک که خه ریکی کاری بوو، پئی گوت:

«ههسته برۆ زگ کاریکی... چ ده که ی لیره... هه ی گه لۆر!»
 لاوه گوتی:

«کاری چی و شتی چی؟! وه للاقه ت نابمه نۆ که ری نه یارم.»
 کابرای ریشچه رموو سه ری بادا و گوتی:

«دا ده ی بزانه... ئه وان به کویدا بوونه دوژمنی ئیمه... ها؟!»

له و ده مه دا، مستۆ گوئی له ده مه ته قه ی ئه م دوو که سه بوو، هاته ده ر و به کابرا
 پیره ی گوت:

«وه ره مامی خوّم با پیت بلّیم خه نیمی ئیمه کین... به س تکایه قسه کانم جوان لئ
 وه رگه... له نیو خزم که ستدا بلاوی که وه و له دژی دوژمن هانیان بده... بیتوو یه کگرتوو
 و یه کده نگ بین، ته گیان پئ هه لده چین؛ چونکه حه ق به ئیمه یه.»

کابرا پیره سه ره له نوئ پرسی:

«ئێستاش که ئێستایه نه مزانی کئ دوژمنی ئیمه یه؟!»

مستۆ ئاوا ولامی داوه:

«به ره له هه موو که س، به گ و شیخ و ده ستو پیوه نده کانیان ناحه ز و نه ته ویی ئیمه ن؛
 ئه وان به پئی باوی کۆن، ده مانچه وه سیننه وه و بنگار یمان پئ ده که ن. ها! پروانه... ئه وه
 ورده ورده هه وری په شی ئاوسه باران له سه ر زه وی راده وه ستن و چه ند ساتیکی تر
 مالّو حالّت وه سه ر ئاوئ ده گه پئ... بو؟ چونکه له جیاتی هه لدانی خیه ته تی خوّت،
 ناچار بووی ئه ستونده کی تاوّلئ به گ بچه قینی. مامۆ گیان! چی دیکه نا کرئ وه ک

جاران بژین و لەپیش بەگ و شیخ سەر دانوێنین، هەر لەبەر ئەوەی که خاوەنی زەوی و زێر و زۆرن. نازانی چەندەیان ئازار داوین و سووکایەتیان پێ کردوین! بروانە دەوڵەمەندەکان چەندەیان مأل و پارە هەیه؟! لە حالیکدا پرەشایی، جلوبەرگیشی نییه قۆلی تێ هەلکیشی؛ بۆیە دەبێ واز لە گەله مەپەریی پابردوو بەهێنین و چی دیکە گوێ نەدەینە فەرمانی بەگ و ئاغاکان که پێمان دەلێن نابێ دژی شان وشەوکه تێ شیخان وستەمان لێ بێ، دەنا کوێر دەبین. هەر وەها، نابێ سەرنج بدەینە ئەو راخوڕینانە و دەلێن ئەگەر توانج لە شیخان بدەین، ئاغا بە گۆچانان وەرمان دەگەرێتێ. ئەوان پشیمانانی لە یە کدی دەکەن و دەیان هەوێ خەلکیش ببە بارهه لنگریان. وەرن با رێژک و رێسای ئەوان وە لا بنێین و خۆمان رستورە سمیک رۆنێین که قەوتە ی خەلکیش بتوانن لە ژێر سێبەریدا بحاوێنەو وە و خۆیان لە زۆرداری و سەرە پڕوویی خان و شیخ پبارێزن. بۆچی هیچ کام لەوان بێ مأل و پارە نین؟! چونکه ملیان باداوین و لە کاریان بەرداوین. هەموو شتێک لە دنیا دا بە ئیشکردن دێتە ئاراوه، بەلام ئەگەر ئەتۆ کار بۆ که سێکی دی بکه ی، بێگومان دەسکورت و بێدەسە لات دەبی. بەر لە ئێمه، گەلێک نەتەو هە کوچەر و گوندی بوون و وە که ئێمه ژیاون، بەلام زووتر لە خەو راپەرین؛ ئەوان لە پال کاری کشتوکیاز و کشتوکالەو هە فیری پیشەسازی بوون و شاری گەورەیان بنیات ناوه. که چی ئێمه لە پابردوودا ماوینەتەو وە ئیستاش که ئیستایە بە شیوازی خێلەکی دەژین و دەمە لاسکە ی دەره بەگان دەکەینەو. لەنێو گوندیشدا لە ژێر ناوی هۆز و خێل، دەبینە گرا و زەلامیان و سەبارەت بەو هە که نێوی دەوڵەمەند و گەورەیان لە سەرە، شەریان بۆ دەکەین و بە خوێنی خۆمان، پوان و مووچە و بەریان بۆ داگیر دەکەین».

مستۆ بەو جوۆرە لە سەر قسەکانی رۆیشت:

«حالی ئێمه لەم چیرۆکه دەچێ که باوکیک دوو کووری دەبێ؛ یەکیان دوای لەدایکبوون، ماوێهیک لەنێو بێشکه دا دەمێنیتەو، دواتر پێ هەلەدەگرێ و وردەوردە

هه‌لده‌دات و بوخۆی ده‌بیتته پیاویک، به‌لام ئەوی دیکه‌یان، هه‌ر له‌سه‌رده‌می مندا‌لیدا ده‌چه‌قی و قه‌ت ناتوانی‌ واز له‌لانکه‌ و ده‌سرازه‌ بیتی. له‌ راستیدا ئیمه‌ وه‌ک کۆرپه‌که‌ی دوایه‌ی نیو ئەم چیرۆکه‌ین وا چه‌ندین هه‌زار سا‌له‌ له‌دایک بووین، که‌چی ئیستاش له‌ قۆناغی مندا‌لیماندا قه‌تیس ماوینه‌وه‌ و به‌پیی عه‌قل و ئاو‌ه‌زی خه‌لکانی تر ده‌ژین. ئەوانیش زۆر ژیرانه‌ هه‌ه‌وساریان له‌ مل کردووین و چۆنیان گه‌ره‌ک بی، پامان ده‌ده‌ن. ئیستا کاتی ئەوه‌ هاتوووه‌ پابه‌رپین و وه‌ک نه‌ته‌وه‌ی تر سه‌ره‌ستانه‌ بژین. بپروانن! به‌پیی ئەو رسته‌که‌ کۆنه‌ی پێشتر بوومان، هه‌ر کوردیک ده‌بووایه‌ تاو‌له‌که‌ی به‌ شێوازیکی دیاریکراو هه‌لبدا؛ ئەگه‌ر بێتوو وای نه‌کرده‌با، ئەو کاره‌یان به‌سه‌ربزبۆی له‌ به‌رامبه‌ر یاسا داده‌نا و جگه‌ له‌ خۆی، ما‌ل و مندا‌لیشیان سه‌پی ده‌کرد. له‌ حالیکدا چینی راسه‌ر له‌ هه‌ر شوینیکی و هه‌ر چۆنیکی بیانه‌ه‌و‌ی ره‌شمالی خۆیان هه‌لده‌ده‌ن و که‌سه‌یش نالی پشته‌ی چاوتان برۆیه‌. بۆچی ئەو شتانه‌ هه‌ر بۆ ئیمه‌ی بێده‌ره‌تان بغه‌یه‌ و وه‌کوو کفر دیته‌ ئەژمار؟! دیسان هه‌ر به‌پیی رپوشوینی خه‌له‌کی، هه‌ر تیره‌ و هۆزیکی وه‌ک ده‌وله‌تیکی بیانی، به‌سه‌ربه‌خۆیی ده‌ژی و کاروباری خۆی به‌رپه‌وه‌ ده‌با و به‌رده‌وام چاویان له‌ ملکو‌مالی ئەوانی دیکه‌یه‌. جا خوانه‌کا که‌سه‌یکی سه‌ربه‌یه‌کیک له‌ هۆزه‌کان له‌گه‌ڵ یه‌کی تر له‌ خه‌لیکی دیکه‌ بیه‌ته‌ خه‌نیم، ده‌نا هه‌ردووک هۆز و بنه‌باب ده‌بنه‌ دوژمنی بابه‌کوشته‌ و له‌سه‌ر هه‌یج و خۆپایی یه‌کتر له‌ خه‌یندا شه‌ت‌ل و شه‌لا‌ل ده‌که‌ن و ئەم کاره‌یان نه‌ک جارێک و دوو جار، به‌لکوو به‌رده‌وام چه‌ندپاته‌ ده‌که‌نه‌وه‌. ئەو له‌بنه‌وپرانه‌ زۆر که‌رته‌تان بۆ قازانجی خۆیان شه‌ره‌کان هه‌لدا‌یسه‌ین و ئاگری دووبه‌ره‌کی له‌نیوان خه‌لکیدا خۆش ده‌که‌ن. چاوه‌له‌ دوژمنایه‌تی نیوان دوو خه‌لی ئۆرتلی و کازان بکه‌ن! ئەوه‌ چه‌ند سا‌له‌ ددانیان لیک ده‌کرۆژن و پاشان به‌رتیلیش ده‌ده‌نه‌ ده‌ره‌به‌گان. که‌چی ئیستا ده‌رکه‌وتوووه‌ که‌ ئەم گۆنگه‌له‌ هه‌مووی له‌بن سه‌ری عه‌گیده‌به‌گدا بووه‌. برۆ له‌ سه‌ره‌مه‌رگدا گوتبووی هه‌یج که‌س له‌ هۆزی کازان به‌ته‌مای کوشتنی وی نه‌بووه‌، به‌لام

ئەو بە گوێی خۆی بیستبووی که عەگید بە گ چووبوو لە نیویاندا ئازاوهی نابۆوه. پاش ئەم کارە بە گ بوو که کارانە کان هێرشیان بۆ کردبوو و بە قەستی کوشتن لێیان دابوو. چیه مالمۆیرانی و مەینەتی لە بەر ئەم ڕووداوانە بە سەر کوردە کۆچەر و گوندییەکاندا هاتوو! جگە لە مانە، بە پیتی ئەو ڕیساگە لەی هەمانە کارە قورس و گرانە کان کە وتوو نەتە ئەستۆی ژنە کانمان و ئەوانیش زوو دەشکێتەو و دەمرن. ئەدی ژنە پێنانمان هەر باسی مە که! بۆرە برا ئاخیلە کەت و چون دەره قەتی شیربایی نایە، ئیستاش بوخچە ی نە کراو یە، بە لām دەوڵە مەندە کان چی؟ ژنە پێنانیان چۆنە؟ ئەو تا عەگید بە گی بلحەر وو لە سەر سی ژنانەو بە تەمای کچە دوازدە سالانە کە ی نادۆشە! ئەدی مامە جانگیر بە گی پەنجاشەش سالە بۆ نالێی کە هەر ئەو قەدرانە پاره ی داو و کچە چوار دە سالە کە ی کاک تاهیری ماره بر کردوو. کئی ئەو یاسایە ی داناو؟ کئی گوتوو یەتی کە دەوڵە مەندە کان دەتوان چەند ژنیان بی، بە لām ئیمە ی زار و نە دار تا قە ژنیکیشمان بۆ نە یه! زۆر ڕوون و ئاشکرایە کە بە گ و شیخ ئەم داب و دەستوورانە یان داتاشیون».

مستۆ پرێک و یستا و سەر لە نوێ درێژە ی بە قسە کانی دا:

«لە هەر کۆر و کۆبوونەو یە کدا کە باسی نەدانی شیرباییم هیناوتە گۆرئ، دەستان بەرز کردوو تەو و گوتو تانە دە بی ئەم شتە لاچئ و لە بن دەستی ئەو کە سانە ڕزگاریمان بی. هەر ئەم هاوینە و لە کۆبوونەو یە کی گەورە ی کویستانی ئە لە گەزدا بوو کە وردو درشت و کور و کە نیشک کە وتتە ڕاوێژئ و داوای هە لگی رانی شیرباییمان کرد».

داوای ئەو قسانە ی مستۆی، لاو کە ڕووی ڕسیاری لە پیرە پیاو کە کرد و گوتی:

«ئەری بە گ و شیخ لەو بارەو دە لێن چی؟»

کابرای ڕیشچە رموو لە و لامدا گوتی:

«جا بام چیتان لئ وە شییم... لەوان وایە ئەو کارە بقە یه!

هەر وەها باسی ئەمە یان دە کرد کە مستۆ بە درآ و گا ورە و ژنی ڕوسی هیناوتە و سمیلی

تاشیوه. ته نانه ت شهو پیک به گه کان لیک هالابوون و بریاریان دابوو که ته وهنده ی بلوی مستوی له کۆل خۆیان که نه وه.»

خه لکه که دهنگیان لیوه نه ده هات. ئه و جار نوینه ری لاوان تاویک پاما، لاپه ره یه کی له گیرفانی هینایه دهر و لاجوونی یاسای شیربایی به دهنگیکی به رزه وه راگه یاند:

«ههر که سیک به زه بری پاره ژن بهینئ، ده گیری و پینج سه درووبلی لی ده ستینئ... تا کچیش نه بیته سازده و کوپیش نه بیته هه ژده سال، بۆیان نییه نه شوو بکه ن و نه ژن بینن. جگه له مانه، مه و دای ته مه نی نیوان ژن و میدیش نابئ له ده سال زیاتر بی. یاساش ئه م ئیزنه به پیاو نادا که له ژنیک زیاتر بینئ.»

کابرا پیره کردیه هه راوهو ریا و له خۆشییان پیمه ره که ی هه لداویشته و ده یگوت:

«هه ی له بهر زارت مرم بۆ خه بهرت!»

ئه و کوردانه ی له وئ خه ریکی بیگاری بوون هاتن و لئیان هالان. پیره پیاوه که داوای له نوینه ری لاوان کرد جاریکی تریش فه رمانی به تالکردنی یاسای شیربایی بخوینئته وه. ئه ویش دووباره فه رمانه که ی خوینده وه و هه موو شتیکی بۆ شی کردنه وه. به بیستی ئه م شته، خه لک کردیانه هات وه اووار و دروشمی بژی مستو! بژی مستویان ده دا.

کاتی مه جیده به گ گوئی له پیکه نین و قاوو قیزه ی خه لکه که بوو، هه ستا سه ر پی و هاته لایان.

مستو له درێژه ی قسه کانیدا گوتی:

«به لی ههر به و جوهری که له چیرۆکه که دا باسم کرد، ئیستاش له قوناغی ساوایه تیدا ماوینه ته وه و باو و باوه ری باوک و باپیرانمان به پیروژ ده زانین. دهره به گیش ئه و دابونه ریتانه یان کردووه ته ئامرازیک بۆ خۆده وه له مه ند کردن و خۆقیتکردنه و یان تا له م ریگه یه وه خه لک له نه داری و نه زانیدا بهینئنه وه. بۆچی ئیمه نه خوینده وارین؟ بۆچی پیشه سازیمان نییه؟ چونکه ئه وان زۆر به ئاسانی کهسانی نه خوینده وار و بیده ره تانی

وێک ئێمەیان کردوووە تێرچە پۆکە ی خۆیان و کایەمان پێ دەکەن. لەو هەلومەرجەدا، کە یخودا و دەمچەر موووە کانمان بوونە هاوسویندی دوژمنانی مەرفایەتی و پێشکەوتن و بە بوونی تاشناک و ئینگلیسیان چاوترسینمان دەکەن. ئیستا تێگەشتن کە پوچی بەگ و شیخ دوژمنی لەمێژینەمان؟! ئەگەر باش بێر بکەینەو و پێکەوێکە یە کگرتوو بین، لە جەور و زۆرداری پزگار دەبین و پۆژ بە پۆژ پێش دەکەوین».

خەلکە کە وێکرا گوتیان:

«قەسە کانت هەمووی راستن».

کاتی مستۆ جێی هێشتن و پڕۆیشتە گوندیکی تر، مەجید بەگ هاتەوێ نێو خەلکی و پاشان لە نوێنەری لاوان نزیک بۆو. جوان چاوی تێ بری و بە سەریدا گوراند:

«بۆ چەت لە کارە کانمان دەخە؟ ئەگەر جارێکی دیکە بێسەو هۆبە ی ملت دەشکینم».

لاو وەسەر خۆی نەهینا و گوتی:

«خۆ زۆر لە مێژە هۆبەت نەماو! نە کائە مە هۆبە ی تۆ بێ؟!، خاترجەم بە تەخت و بەخت بە لگوبن دەکەین».

بەگ هەرای کردە لاوێ بۆ ئەوێ بە قامچیان بە لاماری بدا، بە لام ئەو پیرە پیاوانە ی کاریان بۆ دەکرد دەرھەڵبوون و گوتیان:

«کارت بەو کورە جوامێرە نەبێ! دەنالا ی وی دەگرین و بەزمیکت بۆ ساز دەکەین».

بەگ چاوی لێ سوور کردنەو:

«حەییە حەیی... تە ماشا... تە ماشا... لەو رەشورپووتانە... ئێو نە تەنیا دەبێ قامچیتان لەسەر هەلسوورپین، بە لکۆو دەشی داغیشو پتوونین... دەبێ ئەو پەندە ی وا عەگید بەگ بەسەر خێلە کانی لای پۆژە لاتی هینا، بەسەر ئێو ش بێ».

گزیرو ئۆکەر هەلیان دایە قسان:

«ئەو بوخۆی کارێک ناکا و ئیزنیش بە ئیمە نادا. دەبی سەری مستۆ پان کەینەو؛ چونکە ئەم هەتیوێه بوو تە ئاوری بن کایە».

مەجید بە گەراوە ستا. دەستی برده سەر مشتووی خەنجەرێ و پرووی خۆی گرژ کرد. چاوی لەو خەلکە بری کە واسکا لایان هەبوو و پاشان بە پرته و بۆلەو و لامی دانەو:

«خەمی ناوی... ئاش بە تۆرە یە... گەری ئیمەش دیتەو و ئەوسا دەزانن دنیا لە دەست کێ دایە!... هەی تۆلەسە گینە!».

پاش ئەم بەزم و هەللایە نوینەری لاوان بە بێدەنگی گەراوە ماله کە ی خۆی.

دریژە ی سەرەڕۆیی دەره بەگان

دەمه و ئیوارە ی خۆرنشین، هەلۆ لە پەرپەرۆچکە ی ئاسمانی دوور لە یە کتر خولیان دەخواردەوه، لەنگەریان دەگرت و تیژ لە نچیریان دەروانی. جارناجاریکیش لە کرپین و زوورکان قەرە ی قەلان دەهاته بەرگوئی.

رەشمالی بەگ و شیخان هەلدرابوو و کۆتان و سەرگێریش بۆ مەرەکانیان ساز کرابوو. لەناکاو هەوری گەوال گەوال ئاسامانیان داگرت و سیبەریان خستە سەر دنیایە. رەشەبابە کیش هەلی کردە هۆبە ی هەوارچییان. شۆرابە ی بارانی کەوتە سەر عەززی و مال و مندالی شوان و گاوانان، تیروپر تلیسانەوه. کە شەو داهاات و کە شیککی تی کرد، زاوازاتوولی بەگ و شیخ هاتنەدەر و دەستیان کرد بە گۆرانی و هەلپەرکی؛ بە پیچەوانە، مندالی شوان و گاوانان خۆیان لە جلو بەرگی خووساوه وه پیچابوو و بە چاویکی پر لە کەسەرەوه لە خواپیداوه کانیان دەروانی. لە گره بوو کە خەلکە هەناسە ساردە کە وه بیر قسە کانی مستۆ دەکوتنەوه و شەو هەتاکوو پۆژ شیخ و بە گیان وه بەر تیری گلەیی و گازندە ی خۆیان دەدا.

له گه‌ل ده‌رکه‌وتنی ته‌به‌قی زی‌پینی رۆژ له ژووران و کۆسالان، ده‌شت و نوالان زی‌پروه‌شان ده‌بوون و گیای به‌یارانیش چه‌شنی هه‌ودای هاوریشم مۆنج مۆنج ده‌دره‌وشانه‌وه. کۆده و به‌یار وه‌ک نووته‌که‌شه‌وانی زستان ترسینه‌ر بوون و که‌ده‌ر به‌سه‌ریاندا ده‌باری؛ ئه‌وان پر بوون له ئیسک و پرووسک و بآل و نالی گیانله‌به‌ران، به‌جۆریک که‌ پڕیواری پڕی هه‌ستی ده‌کرد به‌ شه‌رگه‌دا تی ده‌په‌پڕی. ئه‌مه‌ش ده‌گه‌پراهه‌وه سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌ له سه‌رینی ده‌سه‌لاتداریی تاشناکاندا، ئه‌و شوینانه‌ بیوونه‌ حه‌شارگه‌ی ئه‌شقیا و ئازادیحوازانی کورد و ئه‌رمه‌ن.

پۆژی ده‌ زستانی له‌ درێژیان دابوو. ژنان دلخۆش بوون و به‌رده‌وام ده‌هاتن و ده‌چوون. جگه‌ له‌ مروّفه‌کان، ئازهلێش هه‌ستیان به‌ خۆشی و سه‌ربه‌ستی ده‌کرد و باره‌ی مه‌ر و هۆره‌ی مانگیان تیکه‌ل به‌ حيله‌ و پرمه‌ی پڕناخی ئه‌سپ و ئیستران ده‌بوو. پاش پڕیگه‌پڕینیکی زۆر که‌ ده‌وله‌مه‌نده‌کان ماندوو ده‌بوون، بنه‌یان ده‌خست و وچانئیکیان ده‌دا به‌ خۆیان و ولاخه‌که‌یان. که‌چی به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وان، خه‌لکی قوربه‌سه‌ر قه‌ت نه‌ده‌بوو تاویک بحه‌سینه‌وه؛ یان به‌ردبژیریان پێ ده‌کردن، یا زه‌ویان پێ هه‌لده‌ن و یان ئه‌وه‌ی که‌ چادریان پێ هه‌لده‌دان. بۆخۆیان که‌ هیچ، به‌زه‌بیان به‌ مندالی ئه‌و بیبه‌ختانه‌ش نه‌ده‌هاته‌وه و نه‌یانده‌هیششت تا دره‌نگانئیک له‌به‌ر کاريله‌ و به‌رخان بینه‌وه.

جانگیر به‌گ به‌ هه‌له‌په‌ بوو و ده‌یه‌هه‌ویست هه‌رچی زووتر چاوی به‌ یۆسف به‌گ بکه‌وی و پرووداوه‌کانی دوینی بۆ وه‌گیرئ؛ وه‌پڕی که‌وت و کاتیک به‌ سواری ئه‌سه‌په‌که‌ی له‌ هه‌ررازیک داگه‌را، له‌ناکاو له‌پشت تاشه‌به‌ردانه‌وه‌ گوپی له‌ قاقای ژنان بوو. به‌گ له‌ ئه‌سه‌په‌که‌ی دابه‌زی و به‌ ئه‌سپایی به‌نیو باریکه‌پڕیه‌ کدا خۆی گه‌یانده‌ گۆرایی و خیزه‌لانیک که‌ له‌ویوه‌ ده‌چوو هه‌راخ پرووباره‌که‌. له‌وی، ژنان له‌ جۆگه‌یه‌کی قوول که‌ ئاوه‌که‌ی له‌چا و پرووباره‌که‌ ساردتر و پروونتر بوو، گۆزه‌یان پر ده‌کرد.

ئامینە که جلیکی کوردیی شینی پۆشیوو و بەرزەپین لەوئ وێستابوو، چ ئاگای له دەوروبەری نەبوو و یە کسەر پێدەکنی. کاتێ سەری دەلەراندەوه، لەبن له چکە کهیدا که زییە دەردەکەوت. لەبەرانبەر ئەودا، کورپیکی که له گەتی جلدراو دەستی لەبەر که له کهی نابوو و لەوئ راوہستابوو؛ ئەو بە دەم پێکەنینەوه ددانی چەرموی چەشنی مرواریی خۆی وەدیار دەخست، جووتە ی برۆیانی هەلدەتەکاند و زوو زوو چاوی پۆ کچەحەیرانی دادەنواند، بەلام هەرکە جانگیر بەگی دیت له جیی خۆی وشک هەلگەرا و چاوی بە مۆلق داگەرا؛ بە پرتا و شتیکی بە گویی ئامینەدا چرپاند و پۆبووہ گۆزە ی و دەستی کرد بە ئاوتیکردنی. کاتیکیش ئامینە ئاوری داوه و چاوی بە جانگیر بەگ کەوت، پوخسارە سوور و جوانە که ی زەرد هەلگەرا و بزە ی سەر لێوانی قەتیس مایەوه. جانگیر بەگ بە دیتی ئەم دیمەنە حۆل ببوو و خەیاڵی خۆی بەو پرسیارە هەراسان کردبوو وایستاکە نیشانە کراوه که ی بە تاقی تەنیا لەو قەراخ چۆم و دەراوه، لە گەل ئەم هەتیوہ دەمرووتە چی دەکا؟! بەگ که له داخان دەنگی نووسابوو و ددانی رێک دەگوشین، بە سەبرایەکی له کورپی نزیک پۆوه و کاسە که ی لێ فرێدا. ئینجا، وا بە توندی پالی پتوہنا که ئەو بیچارە یە خۆی پۆرانه گیرا و کەوت. جانگیر بەگ بە سەریدا گوراندا:

«گەمال! نازانی بە قەدەر بەرە ی خۆت لاق پراکیشی؟! ها... هەستە برۆ لە پیش چاوم ون بە تاشتیکم لێ نە کردوی...»

کورپی خانەخەراب ئاخیزی کرد. بە پشتنە دەستی دەموچاوی سپری و تاویک راوہستا. سامی وەسەر سامی نیشت. ئینجا پری دایە دارێک و لە جانگیر بەگی راخوری:

«پۆخۆتی! سەگی سەگباب!»

ئەو جار کشاوه و بە لایەکی دیکەدا پۆیشت و لەنیو بەرداندا ون بوو. جانگیر بەگ بە دەنگیکی بوغزاویەوه رووی دەمی له ئامینە کرد:

«حهیه حه ی... وه لّا بابه ته و او مان کرد... کچی ئامین... به لای خۆی تۆ ده سگیرانی منی؟! نه وه چۆنت و یرا ئاوا له گه لّ شوانه و یله یه کی پرووته له بیکه یه که شمو نه شم و گالته و گه مه؟! چمانه تده زانی له مرۆوه تادوو حه و تووی دی ده بێ ته و او ی شیرباییه که ت بۆ باوکت بئیرم؟!»

ئامینه به دهم حه په سانه وه له جانگیر به گی پرسى:

— جا چۆن شیربایی بۆ ده نیری؟ چمانه ئیستاش باوی ماوه؟ بۆ مه گه ر نازانی بئیتوو شیربایی بده ی به پیی یاسای جقاتی ده سبه سهرت ده که ن؟
— دلّی خۆت نیگه ران مه که... به ندم ناکه ن... جۆریک شیربایی تۆ ده دهم که هیچ که سه نه زانی.

ئامینه که ئه مه ی بیست، به نهرم و نیانی پیی گوت:

— جانگیر به گ.. ئاغای من... نه و کوره شوانی ئیمه سوو و هاتبوو ئاوی به ری و یارمه تیی منیشی دا.
— به لّام ئه گه ر که سپک ئه و شته ی دیا، خه لک ده یان کرده به یت و باو و ناچار لیت جیا ده بوو مه وه.

— نا به قوربان. بمووره. شتیکی وانه بوو. نه و وه ک شوانه کانی دیکه نییه. کورپکی ره سه ن و بنه ماله یه. باوکی به ره حمه ت بئ، پیاوچاکی خینّی حه سه نی بوو. ئیمه ئاوژی مندا لئین. وه ک کوری مالّی وایه و به رده وکی باوکه م. ئازایه تیه که ی له وه یدا نییه. قه ده ری ئه ولای به تاقی ته نیا گورگی له میگه لی دهر کردبوو.

ئامینه درێژه ی به قسه کانی دا:

«ئیسستا سویندت بۆ ده خۆم به ماله شیخی که ئیتر چاو له چاوی ئه و چه په له نه که مه وه.»

پاش ئه م قسه نه ئامینه کولی گریانی هه ستا. تووره ییی جانگیر به گیش به

دیتنی ئەسرینەکانی کە وەک بارپێزە دڵۆپ دڵۆپ دەهاتنە خوار و لەسەر گۆنای
هەڵدەخلیسکان، نیشتهووە. بەگ بە لاواند نەووە پێی گوت:

«باشە... ئامینە... باشە... هیچ نییە کچی... چاوپۆشیت لێ دەکەم و بەقاشت
پێ دەکەم کە ئەووە جاری هەوڵت بوووە و ئاخیرین جاریشت دەبێ... تۆکەران
پادەسپێرم تا ئەم هەتیووی لێرە دەپرێنن و ئیدی نەهێلن لەمەو بە دواوە پێ باوێتەو
ئەم نێووی. کچی خۆ ئەو گلاووە دەیههەویست یاری بە ناگر بکا... چاوت بسپروە و چی
دی مەگری... بەسە دەی!»

ئامینە و جانگیر بەگ مەچەکیان لێک توند کرد و ئاوێزانی یە کتری بوون. پاش نیو
کاتز میر دەتگوت هیچ شتێک نەقەوماوە وەک ئەووی نە بایان پێدا هاتی و نە بۆران.
ئامینە ئامان و هیرباری نالە شانی و بە هەورازیدا هەلگەرا، جانگیریش گەراوە ئەو
شوێنە ی ئەسپە کە ی لێ بەستبوو، بەلام کاتی گەیشتی، ئەسپە کە دیار نەمابوو. کورپە
کوردی دلبەسو دەسکە و سارە کە ی رامالیبوو و بەم جۆرە تۆلێ خۆی ئەستاندبوو.

جانگیر بەگ دەهری ببوو. سپاییی چاوەکانی یە کسەر ببوونە گۆمی خوین.
سەخڵەت و دەستەووەستان لەوێ ما بوو. باوەخولیی بوو و وەک مەری گێژ نەیدەزانی
پوولە کوێ بکا. کەسیشی لێ نەبوو تا فەرمانی پێ بدا گوێی رەقیبە کە ی بو بگری.
هەرچۆنیک بوو بە پێیان خۆی گەیانده رەشمالی یوسف بەگی.

ئەو هەواڵە بەنیو هۆبەیدا تەقیبەووە. خەلکە کە پێی کەیفخۆش بوون و سەری زمان و
بنی زمانیان ببوو بە باسی کە لەشی و کە لە میریی ئەو کورپە.

بوورە و بە یار لە ژێر تین و تیرۆژی تاقەتپروو کینی خۆردا دەسووتان و ئاسۆش وەک
مەلیک دەینالاند و دە لەرزێ. لە کەناری خیزەلانی پرووبارە کەووە رستە ی رەشمالانی
یوسف بەگ زۆر جوان دەردە کەوتن، بەلام بە پشتیانەو، تاوڵ و خێوەتی هەزاران وەکوو
گالێشە گیایان دەهاتنە بەر چاوان. مەر لە قەراخ ئاوێ دەچەلان و ئەسپیش لەولاتر بە

ددانی سپی و قایمیان گیایان بنپسین ده کرد.

هه والی هاتنی تاشناکان درایه یوسف به گ و خانه خویش فهرمانی دا تاییست ههنگاو دوورتر له خێوه ته که ی خۆی، تاو لیککی تاییه تی بو میوانان هه لدری. هه موو خه ریک بوون و ته خم و ته داره کیان ده گپرا؛ هه ندیکیان ئاوریان کرد بووه و نانیان ده کرد. دهسته یه کیش، خه ریککی گوشت برژاندنی بوون. بووک سهیرانی خیزانی یوسف به گی، کاردار و کاره که ری دهنگ ده دان بچن ولاتی خاوین که نه وه و شته کان سهرو بهر کهن. یوسف به گ به شید و بیده وه پالی وه سه رینگایه کی پهراخن دابووه و چاوه پروانی هاتنی میوانه کانی بوو. جانگیر به گیش له پالی دانیشتیوو و ده یگوت:

«به م زووانه، ئەوان دین و جفاتیک بو هه وار چیمان پیک دینن و چه ند که سیکیان بو ده سنیشان ده کهن».

یوسف به گیش هه ندی شتی بو هینایه بهر باس:

«جانگیر به گ! ئەری زانیو ته کوره که میان له سه ر کار لابر دووه؟ ئەوان ئیستا چوونه دیهاتی کوردان و سهردانی خه لکه که ی و چه ند پرۆژ دوا ی وان، دینه لای ئیمه ش. ئەگه ر ده توانی گوشار بخه سه ر هۆزه که ت تا وه کوو سه رو کی جفات هه کیان هه لت برژین. بو ئەم مه به سه ته ش، ده بی له ژیره وه له گه ل شیخ ته گبیریکی بکه ی تا کوو بچی و به نه رمه بری بن کلکی ئەو داماو و کلۆ لانه ت بو بخورینی».

جانگیر به گ له ولاما وتی:

«نا... یوسف به گ! ئاوا نابی... مستو خه لکی لی تیژ کردووین. وه کی باس ده کهن ئەو سال هاوینی هاتو چۆی ئیره ی کردوو وه ئەو جو ره ش که حه زی لی بووه جه ماوه ری بو لای خۆی را کیشاوه، بی ئەوه ی که ئیمه شتی کمان زانیی».

یوسف به گ و پیرای سه لماندنی قسه ی جانگیر به گی، ئەوه شی لی زیاد کرد:

«به لی جانگیر به گ! وایه! مستو له نیو گونده کانماندا، پاله و جوو تیرانی له خۆ

دەهالاند و نەیدەهێشت ئێمەمانان بچینه نێو ئەو کۆبوونەوانە؛ ئەو بەو کارە ی پێی سەلماندین کە چی دی نەتەووە کەمان ئاغا و دەربەگە ناوی و لەو پۆژەووە خۆی کاروبارەکانی بەرپۆوە دەبا و ئاوا بەبێ ئێمە ئەنجومەنی گوند دامەزرا.

لەم قسانەدا بوون کە پیاویکی خەلکی گوندی قۆچ هات و بانگی راهێشت وائەووە لە دەشتی سەردارئابادەووە، لووزەوی سواران روووە و کۆماران بالیان گرتووە.

ئای دەشتی سەردارئاباد! چیهالەشکر و قۆشەنی گەورەت پێداهات و چوو. ئەی ئەو دەشتە ی مەلەبەندی شەپناختیوی تاشناک و تورک و کوردان بووی! تۆ باوەشت ئاوەلە کرد و هەموویانت لە هەمیزی گەرمتدا شاردهووە، کە چی ئەوان بێ ئەووە پاشەواریک لە خۆیان جێ بێلن، پۆیشتن و نەگەرانهووە. تەنانەت ئاورپیکیشیان لێ نەدایەووە. کێ برۆای دە کرد ئەو دەشتە ی ژاوە ی دەهات لە خەلک و جەلەو و جەلەب، ئیستا بیته گۆر و گۆرخانە؟! دلنیام ئەگەر بیتوو پۆژیک کانالی ئاوی سەردارئابادی بکریتهووە، بە هەزاران گوندی ئەو مەلەبەندە ئاوەدان دەبیتهووە و خەلکی کوردیش دەگەرینهووە سەر زیدیک و ابە سەدان سال جیههوار و مەلەبەندی گەرمین و کوستانیان بوووە و ئیتر لەمەو بە دوای ناهیلن ئاگرو دوویان بە یە کجاری بپریتهووە.

هەوالی هاتنی مستۆ و ئەنجومەنی ناوچە بۆ دامەزرانی جقاتە کان زۆر زوو بەنیسو خەلکی ئاوایدا بلاو بۆووە. بەلێ، ئەووە تەنیا حوکم و دەسەلاتی جقاتی بوو کە لەو چۆل و چیا، لەنێو ئەو پۆژ و بەرد و دۆل و نوالانەدا مزگینی ئازادی و خۆشی و پیشکەوتنی بە دیاری دینا بۆ کوردی سەر بەهەشی چارەپەش.

زه‌ماوه‌ندی خێله‌کی

برۆ پیش ئه‌وه‌ی باوخۆش بێ، چرای مالیان کووژابۆوه. دارونه‌داره‌که‌شی هینده نه‌بوو. ته‌نیا بیست سه‌ر مه‌ر و گا و ئه‌سه‌پکی هه‌بوو که له‌ میراتی باوکی پێی برابوو. به‌سه‌پی دایکی برۆ، هه‌موو جارێ به‌ چاوی دله‌وه‌ ته‌ماشایه‌کی مه‌ره‌کانی ده‌کرد و ئه‌وجار رووی له‌ تاقانه‌که‌ی ده‌کرد و ده‌یگوت:

«ئه‌وکاته‌ی باوکت رووچی له‌سه‌ر فرین بوو، وه‌سیه‌تی کرد مه‌ره‌کانت بۆ بفروشم و پاره‌که‌ی له‌ هه‌قی شیربایی ژنه‌که‌ت بده‌م».

دایه‌ به‌سه‌ی زۆری سه‌ول دا کچیکێ باش بۆ کوره‌که‌ی وه‌بینی و بچپته‌ سه‌ر به‌ره‌ی مالیان و بۆی بخوازی، به‌لام زه‌حمه‌ته‌کانی به‌فیرو چوون و که‌سیکی وای بۆ نه‌دۆزرایه‌وه؛ چونکه‌ هه‌موویان داوای شیرباییه‌کی زۆریان ده‌کرد. ئه‌گه‌رچی برۆ و ئامینه‌ له‌ هه‌ره‌تی مندالییه‌وه‌ ئاشقه‌ رووته‌ بوون، به‌لام برۆ قه‌ت پرێسه‌که‌ی دللی لای دایکی نه‌کردبۆوه و به‌ره‌ی له‌سه‌ر ئه‌م رازه‌ هه‌له‌دابۆوه.

له‌ شه‌ویکی ئه‌نگه‌سته‌ چاودا، کاتی‌ک برۆ له‌سه‌ر کارێ ده‌گه‌رایه‌وه‌ بۆ مالی، ئامینه‌ی

دیت بە مەلۆولی و خەمباری. برۆ زەردەبەکی هاتی و پاش سلاو و چاک و خۆشی و دەستەملانی، پرسی:

«ئامینە! کچی بو واپەشۆکاوی؟ دەلێی گریاوی! پیم نالێی چی بوو؟»
ئامینە گوتی:

«جانگیر بەگ ناردوو بەتە سەرم».

بە بیستی ئەم هەواڵە برۆ هەلچوو و دەنگی لێ بلیند کرد:

«ئەمن کورپکی خانەدانم... ئەرخەیان بە ویستی دلم ناگورێ... تۆ یا بۆ من دەبی یا بۆ گل... ئیمە لە مندالییەوه ویکرا گەورە بووین و بەیەکەوه خۆشترین تەمەنی ژیانمان لە کوێستانی ئەله‌گەزێ تێپەر کردوو... گەلیک کەینوبەین و بیرەوه‌ریمان هەیه... کەچی ئیستا گەرەکتە خەیانەتم پین بکە؟! ئەویش دوای ئەوهی باوکم مردوو و تۆزی هەژاری لەسەر شانمان نیشتوو، ئەوهشی لێ زیاد بکە و دەردی تۆشم لێ بیتە سەر باران؟!»

ئامینە بە دەم لوشمەلوشمەوه گوتی:

«نا... نا... برۆ... ئەمن هەر وهک جارێ دلم لەسەر تۆیە، بەلام چاویک لە نەهامەتیەکانمان بکە... جانگیرە خەرفا و قرمی لێ خۆش کردوو... دەزانم باوکیشم قسە لە قسە ناچەقی و دلێ ناشکینێ... باوکم دەلێ کە ئەو پیاوێ دەربەگە و هەتا بلێی هەیه‌تی و هەرچەندمان شیربایی لێی بوو، دەپێژینیتە بەرپیمان».

برۆ بە بیستی ئەم قسانە کەوتە ئێو بیری هزرەوه. ئەو دەیزانی تیکەوتن لەگەڵ بەگ دژوارە، چ بگا بەوهی سەرعیلێش پین! لەناکاو بریسکەیه‌ک لە مێشکیدا گورا کە ئەم شتە لای دایکی بدرکینێ بۆ ئەوهی هەرچی زووتر مشورێک لە شیربایی ئامینە ی بخوا.

بەپێی داوونەریت، دایە بەسێ مامی برۆی بانگ کرد و بە بێدەنگی،

شیرباییه که یان دانا. پاش ته کبیروپا و برینه وهی مارهی، ده بووایه برۆ خه لات و دیاری
 بدا به که سوکاری ماله کچه ی تاله نئو دلّی بنه ماله ی بووکدا جیتی خۆی بکاته وه.
 دایه به سسّی که بۆ کورپه که ی هه م دایک بوو و هه م باوک، له پرۆله ی خۆی پروانی
 و گوئی:

«کورم! دیتت پاسپارده ی باوکتم به جی گه یاند. ئەتۆش سبه ی ژن و مندالی خۆت
 ده بی. ئیتر له مرۆ به داوه، ژیان تالوگۆری به سه ردا دئ و ده شی وه کوو پیاویک
 به ره ی خۆت له ئاوی بئینه ده ری. ئەوجار ده بی خۆت به خێوکه ی و له هه موویان
 گرنگتر، چاوت له سه ر مه ره کان بی. کورم! سووک و چرووک مه به. کاتیک ده چیه
 نئو خێلیکی واپاوه کانیا ن هه موو یه کجۆرن، ده بی تۆش خۆیا ن له گه لّ پێک خه ی و
 وه ک ئەوان هه سته ی دانیشی».

برۆ ولامی داوه:

«به چاوان دایه گیان».

به پێی دابی خێل، زاوا هه ر که سیکی بانگه هیشته بکر دایه، دیاریه کیشی بۆ
 ده نارد، جا هه ر چی بی، ده سه مأل بی یا سابوون. ئەوانه ی هاتبانه داوه تی دیاریه که یان
 وه رده گه رت و ئەوانه شی که نه هاتبان، بۆیا ن ده نارده وه؛ بۆیه ئەوجار دایه به سسّی هاته
 سه ر کاروباری میوانان و له کورپه که ی پرسی:

— ئه ری بلی خه لات بۆ هه موویان دانرا بی؟

— به لّی دایه گیان... بۆ هه موویان چووه.

— باشه ده ی... دیاریه کان به ش ده که ن؟ ته واون ئیدی؟

— به لّی ته واوه و له سه ریشیا ن زیاده... ئەوه مامیشم مالی ئاوه دان بی، باربووی

کردووین و هه وت سه ری مه ر داوین... ئەو زانیویتی که به ته نی ده ره قه تی
 رپۆره سمیتی وه هانه یین.

پۆژی دوایی، گوندە کە ی برۆ نە دە ناسرایە وە. حەسار و سەربان و سوانە خە لکیکی زۆری تی خزابوو و دەرزیت هە لایشتبایە نە دە کە و تە عەرزێ. تەقە ی دە هۆل زوورنایە لە و نیو هە دا بەرز دە بۆ وە زایە لە ی دە گە یشتە چیا دوور دە ستە کانیشە وە. هە مو و سۆرە و تۆرە و قە و مو قیلە ی برۆ لە و ی بوون. خە لکی گوند جلوبە رگی جە ژنە یان پۆ شیبوو. کلاو و جامانە یان لە سە رنابوو و بە قاقا و پیکە نینە وە خێو تە و خێو تە و ماله و مایان دە کرد. لە لایە ک، حیلکە ی ژناتی تە رپۆش و جوانپۆش دە هاتە گو ی و لە لایە کی تر، پوولە کە و زووزە نگیانە ی زیڕین و زیوینی سەر ئالقه و کو چکە ی نە شمیلان بریقە یان دە دایە وە. لە و بە رتر، سواران بۆ دە و دە وانی و گریو ه غاری کۆ بیوونە وە و هاتو هە ویان تیکە ل بە کۆرژن و خر مە ی ئە سپ و ئاوزە نگیان دە بوو؛ هەر کە س دە یو یست بازوورد و هونەری ئە سپە کە ی نیشانی سە یرکە ران بە؛ هە ندی پکیان گریو یان دە کرد. هە ندی کی دیکە شیان، بۆ سە لماندنی رە سە نیتی ئە سپە کانیا ن شیرو رپۆ ییان دە هیتایە وە.

شە پنا خێوی و تە راتین دە ستی پێ کرد. مە و دای گۆرە پانی ئە سپە کان دە کیلۆ مێتر دە بوو. سوار بە چوارنل دە هاتنە سەر گۆرە پانە کە و لە نا کاو لە عەرزێ هە لده قە نران؛ لە و ی بە هە وای دە هۆلێ ر مە با زینیا ن بە ئە سپان دە کرد؛ لە گە ل دە نگێ تیژی زوورنایە، وە چە پۆک و سە مایان دە خستن و بە دە وری بە زمگایە دا دە سوورپان و خوار کە و پێچکە یان دە دا.

بە م جۆرە خە لکە کە سە ر قال و خوشحال بوون. لە و دە مە دا برۆ لە سەر کورسیلە ی زاوایە تی دانیشتبوو. دە ستە ی کورپان لێی هالابوون و گۆرانیان لە بەر یە ک دە گێرایە وە و دە یان کردە سە ما و هە لپە رکی. چە ند کە سیکیشیان خە ریکی تیفتیفە دانی زاوا دە بوون. بە پێی دابی کوردانی لای ئیمە، تووکی سە ری زاوا بە مە قە ست کورت دە کراو؛ بۆ ئە م کارە ش هە ر کام لە هاورپیکانی دە چوونە لای سە رتاش و پارە یان پێ دە دا و داوایان لێ دە کرد تا زووتر بیت و سە ری زاوا چاک بکا. پارە یە ک کە بە م جۆرە کۆ دە بۆ وە، دە چوونە نیو داخە ی زاواو.

ثامینه له لاپانکی و لای دهسته خوشکه کانی جلی بوو کیتی ده بهر ده کرد. ئه وانیش به سهر هاورپی تازه بوو کیاندا هه لده گوت و ده یان کرده هۆنه هۆن. کچۆله یه کیان به دمه فینگه فینگه وه ئاوا گۆرانی جلگۆرینی بوو کی ده گوته وه:

غهرییم، غهرییی خوای بیمه کانی
 هاتوو مه ته بهر رۆژی ده ئاسمانی
 دللم واله سهر ماله باوانی
 قهت ناکه م بسکان په ریشانی
 تی ناده م خه نه و په نگه ده خمخانی
 دل له بو شیوو کولی دایکم ده کا جۆلانی
 ماله خه زورران چاله، چه شنی به ندیخان
 ئه وه شو ریشۆر دین فرمیست له چاوانی
 خوشکی، بهس بگری له گه ری ده دیلانی
 زاوا جحیله و ئیستا نه که وتوو ته زورهانی!

پاشان هه موویان ویکرا ده گریان، به لام له گه ل ئه وه ش، به بوو کیان ده گوت:
 «به ختی خۆت میرده کهت لاو و به کاره. خوا ده زانی ئیمه تووشی کی ده بین و کی
 ده نیریته سهرمان. په نگه سه ره هه وی میردی بکه ین و یان بچینه باخه لی ئیختیاریکی
 ئالۆسه وه. ئه و کاته یه وا ئیمه ده ئیین به نا چاری ماله باوکمان جی ده هیلین و ئا ئه وساته یه
 که ده بی پر به دل بگرین».

به ره بهری رۆژ کلابوونی، داوهت به ربوو و بیده نگه نه ختیک به سهر گونده که دا
 سه پا. بوو کنی پیلی ئامینه یان گرت، سواری پشتی ماینیان کرد و دوا جار له پیش
 ده روازی ماله زاوای دایان به زانده. ته قه ی خووشی کرا. دایکی برۆ دوو قاپی به ده سته وه
 بوون و به دابی ده وارنشینان له پیش بووک وزاوا کردیه سه ما.

کاتیک ئامینه دەیویست لە لاشیپانە ی دەرگاوه پەت بێ، ئەو گۆزە یە و لەسەر
 رینگە بۆیان دانا بوو بیشکێتی، شکاندی و چوو ژوورەو. زە ماوە نده که لەو پرا براهەو.
 خەلکە کەش هەموویان چوونەو مأل و بێدەنگی سیبەری بەسەر هەموو شوینیکدا کیشا.
 ئیستا ئەو سالیکی ئامینه کۆچی سووری کردوو و بە قسە ی خۆی سیازدە مانگە
 هاتوو تە مألە برۆی. بەلام ئەو تەنیا پاش تێپەرینی ماو یە ک لە زە ماوە نده که یان،
 چا و پرووی مە جلسیتی کراوه و لە پرووی هەلھات خە سووی بدوینی.

جانگیر بە گیش که تاوه کوو ئیستا زەرگی بپروحمی ئامینه ی لە دلدا مابوو و ئەو
 گرپیە لەسەر سینگ ی پە پکە ی خوار دبوو، کو یخای دە نیریتە لای باوکی. بەلام کاتیک
 کابرا گەراوه و هەوآلی زە ماوە ندم که ی بۆ هیتا، بەگ سویندی خوارد دەسەر برۆو نە چی
 و نە هیلی خۆشی لە ژیان ی خۆی بینی.

سات و سأل و مانگ و پۆژ تێپەر دەبوون. برۆ و ئامینه بە خۆشی ژیان یان دە برده
 سەر و دا بە سیش لە لای کور و بوو که که ی نوقمی زەریای بیبە ستینی بە ختە وەری بوو.

دهسپیکى سهردهمیکى نوى

پیره زستانی بيمراد به دم ئاويلکه دانه وه سهيرى پشکوتنى ئاله کۆک و هاتنى وه زى به هارى ده کرد. هه تاو سهري وه ده رنابوو و به تين و تاوى گهرم و به تيشکه ي زيپين و پرشه نگداری خۆى، فرچه قرچى خستبووه نيو دلّی و لاتى. وارگه و خرودۆلّ و ته پۆلکەش، يه کسه ر ببوونه پارچه زيپيک و ئاورنگيان ده دايه وه.

ئاورپکى خووش له بهر تاو ليکى کرابوو وه چهند کورد يکيشى تى و رووکابوو. سپهري سميلّى زليان، ده که وته سه ر روخساريان و چاويشيان له بهر بلّيسه ي ئاوره که پر ده بوو له ورشه. پياوه پيره کان وا به سه برايە ک قسه يان له گه لّ يه کتر ده کرد که مروّف لای وابوو دهنگى شوپړه ي ئاوه. له وه مه يدا، عه دى هات و سه باره ت به له وه رگه و زه ويوزار و باج و خه راج و شتى له م جوړه، ئاوا ملّی ناله قسان:

«زۆر باشه... بو تاقه جار يکيش بيت وه بير خوتانى بيننه وه که چ ئازار يکمان له ده ست ئەم مار زبا و کانه ده کيشا... ئەمانه کيشا کيلگه و له وه رگه ئادان و به پيت بو وايه، بو خويان هه لده لووشى... نه باجيان ده دا نه خه راج. ده سه ر شه وه ش، دارونه دارى ئيمه يان به تو بزى ده ستاند. به لام به خو شيه وه وه هه ر ئە وه جوړه ي که مستو ده يگوت، چيمان پين نه هيشتون. ئيستاکه زه وي و له وه رگه که وتونه ته ده ست جقاتى ديّه ات و ده واران».

عەدی بە دووڕودریژی سەبارەت بە زۆر شتی دیکە دوا و پاشان شمشالە کە ی بە لێویەو نا. هەوای شمشالە کە ی وە کوو تیریژی گەرمی خۆر، بە نیو دۆل و دەشتاندا بلۆ دەبۆو و سۆز و سەدای دەگەیشته پەشمالی خیلان و لە گەل خۆی شادی و خۆشیی بۆ پۆلی کچان بە دیاری دینا و دەیخستنه وە بیرى کۆنە گراوی و کورپە حەیرانی. خەلکە کە مەدەست و کە ساسە کەش لە خۆشیی ئەو ی و ابە ئازادی و سەر بەستی گەیشتون، تیان هەل دە کرد لە ئاواز و گۆرانی و دەیان کردە شایى و لۆغان و سەما و هەلپە رکێ. لە گەل کوو کازیو ئەنگوت و شمشال کە و تە دوایین هەناسە کانی، خەلکە کەش و رده و رده بلاو هەیان کرد.

جەنگە ی شیرن خەو ی بوو کە لە نیو یە کێک لە هۆ بە کان، لە ناکاو بوو بە ژاوه ژاو و قەموقال. پیاو هە کان بە تویی کراس و دەریپی نیو ماله وە لە تاو له کانیاں دەر پە رین. دیتیان ئەو دەستە یە ک لە سەر مالى هۆ بە دا تە موور کە یان داو و خەریکی قسانن. کە س نە ی دە زانی بە و نیو هە وە بۆ چی ئاوا بە گەرمی وە قسە هاتوون و کە سیش لە هۆ کاری ئەو هە ل لاو بگەر یە نە دە گە یشت. سیبە رى دەستە و دا ی رە ی بە گی لێکە و توو و شێخی ر دیندر یژ بە دیار ئەوانە وە دە یینرا. پوون و ئاشکرا بوو کە ئەوان ئاگری دیزە کە یان خۆش کردوو و دەستە چیلە یان وە بن داو.

ئا بە م جۆرە دەستیان کرد بە هاتە ران پاتە رانان:

«ئە ی خەلکی ئیماندار! خودا بە م زوانە نە هامە تیبە کمان سواری شانی دە کا! چونکە حکوومەت هەر هیچ کە وا کە و توو تە دەستی ئەو خوانە ناسانە، بە لکوو هاتوون دە سە لاتیان لە شیخ و ئاغا کانیشت ئەستاندوو. هە نوو کە ئیمە کە و توو یینە بەر مە ترسیی رووخان و نە مان. تاوانی هە مووی ئەم شتانە ش پاکى لە ئەستۆی مستۆیە. بڕۆنە زگی و وە ک پړۆی کە و لى کە ن و هە قى ئیمە شى لى بستیننە وە!»

بە پێچە وانە ی داخواری و چاوە روانییه کانی کابرا، خەلکی چە و ساو، بە م هە و الا نە

دلیان پشکووت و به په له پهل وهه له ههل گه رانه وه نیو کۆلیت و کۆخته مالی هه ژاران هیان و داروده سته ی به گ و شیخیان به ته نیا له وی هیشته وه. شهو راشکا و ئاسمان و زهوی لیک درووانه وه. هه ست و خوست له ولاتی پرا و سه رله نوی خه لکه که چوونه وه نیو پیشکه ی خه وی.

هات و رابرد. ده وه ته تی سوڤیه تی ئهرمه نستان، گوندی نوی بۆ کورده کان ساز کرد. ئیستا مالی دوو و سسی نهۆمی په نجه ره دار، جیگه ی ره شمال و کادینان گرتوه ته وه. په شای ئه مرۆکه بوونه برابه شی به کتر. گه له جووت و زباره و هه ره وه زی ده که ن. به هاو به شی زهوی داده چینن و مهرومالاتیان به خپو ده که ن. ئه وان به ملک و مه زرای خویان گه یشتون و به ته راکتور زهوی ده کیلن. هه روایته وه، ئامیری گرتنی پۆن و په نیر و سه رشیر به سه ر مه زرا هاو به شه کاندایا بۆ کراوه ته وه. له گه ل ئه وه ش، گه لیک پسپۆر و دا هینه ره له نیو کورداندا پین گه یشتون. سه رپاکی خه لکی ئه ندامی کۆلخۆزن و تیکرای لاوان بوونه ئه ندامی پارتی کۆمۆنیست و پرویان کردوه ته قوتابخانه. زۆر به بیان چوونه زانکۆی پیشه یی و خه ریکی برینی پله ی به رزی خویندن و پرۆزه ی گه وره ن. به هه زاران که سیان له زانکۆکانی لنینگراد و مسکو سه رقالی خویندن بالان. جگه له وان، هه یج مالیک به پین ئاو و کاره با و هه یج گوندیکیش به پین قوتابخانه و سینه ما و نه خو شخانه و په رستگه نیه. مامۆستایانی ئایینی له پال زانستی دینی، بابه ته کانی پۆژ ده خوینن و ده گه نه ئاستی به رزی خویندن و داده مه زرین و ده بنه فه رمانبه ری حکومه ت. له گه ل ئه مانه ش، ژاینکی نوی هه ره وه زی له نیو هۆبه ی کۆچه راندا دامه زراوه.

ئه مرۆکه کوردانی چیا ی ئه له گه ز له جیاتی ئه وه ی بینه نو که ره و شه رکه ری شیخ و ده ره به گان و له به ره نه فامی و ده به نگی بینه گالۆکی ده سته داگیرکه ران، له ئاشتی و چه ساوه ییدا ده ژین و له پینا و پیشکه وتنی به کیه تی سوڤیه ت و جیهان و بۆ ئازادی چه ندین میلیۆن کورد، شه و و پۆژ تی ده کۆشن.

فەرھەنگۆک

« ئ »

ئابوور: شەرەف، داوینپاکی، نامووس.

ئابوور کردن: پتیکستن، سەروسامان دان.

ئاپۇر: قۇرت، ناخۆشی.

ئاپۇرە دان: کۆبوونەوی خەلکیکی زۆر.

ئانەگ: داوین، بنار.

ئاحیل: قەیرە، سەرە، کەسپکە وا تەمەنی بەرەو

پیری هەلکشایی (تیب: گەری ژیان چوار بەشە

کە بریتین لە مندالی، جحیلی، ئاحیلی و پیری).

ئاخۇران وبخۇران: ئالۆزی، فیتنە، کەسبە کەسی،

پشپوی.

ئاخیز: هەستان، هەلسان، نیو هەلسان.

ئادان: زەویی بەپیت.

ئازالە: سووتە مەنبی زستان.

ئازوان: لێخوڕین، چوونە جیگە یەک بە سواری.

ئازوهر: لێخوڕ.

ئازۆتن: لێخوڕینی مەر و گاران، شتیک وەپیش

خۆ دان و پۆپشەو و پادانی.

ئاسۆگ دان: بە دیار کەوتن، وەدەر کەوتن.

ئاشقە پرووتە: ئاشقە و ماشقە، دوو کەس کە

یە کترین لە پادە بەدەر خۆش بوئ.

ئاشگە: چیشخانە، ئاشپەزخانە.

ئاشناور و ئاشنا: خزم کەس، کە سوکار.

ئاشپیر: ئەو کەسە یە وا باراش دەباتە ئاشی.

ئاقیلە: کەرەسە ی جوت و کێلاتی زەوی.

ئاگر و دوو بران: مأل کۆیر بوونە، وێران بوون،

نەمان.

ئالفەر یزە: مزاریکی درێژە کە لە دەرگە دەخری

بۆ داخستنی.

ئالفە و کوچکە: سەرپۆشکی ژانە یە لەنیو

کوردە واریدا.

ئالکاو: ئالۆز، شیتواو.

ئالۆس: گەند و بۆگەن.

ئالە کوک: هەلە کوک، گیایە که وا له سەرە بە هاریدا دەروێ. (تیب: له حیکایەتە کوردییە کاندای شتییک هەیه بە ناوی زەماوەندی زستان و ئالە کوک که لەویدا ئالە کوک خواز بیتی زستان وەدوا دەخا، ئاخریکە ی زستان دەکەوێتە سەرەمەرگی و بە هار دێ و ئاواتی نایەتە دی).

ئالیک: تفاق، جەمە جۆی یە کەسم.

ئامان: جام، گۆزە.

ئامانوشیان: هاتوچۆ، پێوەندی.

ئامباز بوون: بەرەنگار بوونەوه، بەگزاچوون.

ئانگزا بوون: بەگزاچوون، ئاوقا بوون،

ئاوقەد بوون.

ئاوار تە: ریزپەر، لادراو، هەلاویرراو.

ئاوال: هەوال، دۆست، هاوڕێ.

ئاوالدەرس: هاوڕێ، هاوکلاسی قوتابخانە.

ئاوالشوان: ئەو کەسە یارمەتیی سەرشوان

دەدا بۆ لەوەراندنی مێگەل.

ئاوانتەچی: کەسێکە مأل و سامانی خەلک

دەخوا و بەفیرۆی دەبا.

ئاورا: برسی.

ئاورنگ دان: بریسکانهوه.

ئاوڕیش: بەرەنگاری.

ئاوژنی: ئاوال، هاوتەمەن، هاوال، هاوشان.

ئاوژیاگ: پێگە یشتوو، گەورەبوو، تێگە یشتوو، تێگە ییگ.

ئاوژەنگ: پکینف، زەنگو، زەنگۆ، ئاوژەنگی، دوو ئاسنە وای بە راست و چەپی زینەوهیە و سوار پێی تێ دەخا.

ئاو لێ نە خوار دهنهوه: خیرا و دەمۆدەست چێهە جێکردنی کارێک.

ئاومال: دراوسێ، هاوسێ، دەروچیران.

ئاوهر: هۆش، ژیری (تیب: واتایەکی تری ئاوهر، باوهر و دلناییه).

ئاوهز: عەقل.

ئاوهسی: فەقیانە، فەقیانە، سۆرانی.

ئاوهکی: ناژەل یا وڵاخیکە واه مێگەل و پەوهی خۆی بزر بووسێ و بچیتتە نیسو پەوه و رانیکی بێگانهوه.

ئاوی چاو داهاتن: کویربوون.

ئاویژە: بەراو.

ئاوبلکە: سەرەمەرگ، گیانەلا.

ئسپار: هەلگێرانهوهی زوویی نیو باخ، تەکمیش.

ئۆر تە: فەرپشیک که لەنیوه پراستی مأل پاخرئ،

تەختپۆش، فەرپش.

ئەژنۆشکاو: کۆستکە وتوو، مردوو لێ مردوو.

بابنۆکه ر: گه وری توکه ران.

بابه ده ست: هه ژار.

باجه وان: باجگر، باجه ستین.

باده لنین: که له بهر، درز و قه لشتی بچکۆله که له ده رگه و په نجه ره و دیواراندا بای پیندا بیتته ژووره وه.

باراش: نه و باره ی ده بیهن بو ناشی.

باربوو دان: یارمه تی کردن، یارمه تی

مالی دان.

بارچه وتی: کرداریک که به پیچه وانه ی باو و نه ریتی کۆمه ل بێ.

بارکه وته: که سیک که به دبه ختی و نه هاهمه تیه کی ژۆر سواری شانی بووی.

بارگه چی: که سیک کی کاری نه وه بی بارگه سازکا و بی پیچته وه و که گه یشته جی، که لو په لی پتویست ده ریتنی. (تیب: له دیوه خانی ده ره به گی کوردستاندا، که سیک به تاییه تی بو نه م کاره ته رخا کراره و کار به ده ستان و ده وله مه ندان هه ر کامیان بارگه چی خۆیان هه بووه).

بارۆشه: باوه شین.

باریزه: نم نه می باران

باز: ریاز، ریگه، رچه.

بازره بوون: له پر ده رچوون و هه لاتن، به په ریشانی و به غار هه لاتن.

ئه ستونده ک: کۆله که ی په شمال.

ئه ستیور: ئازه لیکه و سالیکی نه زاین، نااوس.

ئه سکو له مه نجه ل گنیران: گنیرانه وه ی شته کان به وردی، به وردی باسکردنی شتیک.

ئه شقیبا: که سیک که یاخی بووی، که سیک که له به رانه ر ژۆرداریدا راپه ری بێ.

ئه شکه له: شه که نجه، نازار، په نج.

ئه گره: ئیره.

ئه نگیه وه: تیره او یژی ده سراست، تفه نگه او یژی خالکو ت، نیشانه شکین، له ئامانجه در.

ئه نوابراو: هه ژار، بیتنه نوا، بیتنه نا.

ئیهختیار: پیر.

ئیلخ: له یلاخ، کوستان.

ئینه که به ری: لاساری، گوینه بیستی، به کتر قه بوول نه کردن.

«ب»

با ره گوینان نیشتن: له خو ده رچوون، خو لئ گۆران.

بابانویزان: بابانکۆر، ژنیکه و که سوکاری نه بێ (تیب: به ئافره تیکی خاوه ند که سوکاریش بابانئاو ده گوترن).

بازه رقه به ستن: دهر پهرینی شتیک یا کسپیک له نا کاور.

بازه له بوون: خره که بوون، گه وره بوون.

باشو بووش: خوش رابواردن.

بالیف: بالیف، بالنج، سه رین.

بالابسته: کورته بالا.

بالچوغه: ده سکی شه مشیر، ده سکی شیر.

بالوره: جوره گۆرانییه که.

باندوور: نیر، نیل.

باندور: کارتیکه ری، گوشار.

بانوک: ئەو که سه یه وا به رخ و کاریلان ده گری و ده بانخاته وه بهر دایکیان که لیان نه بان بووه (تیب: لیزه دا مه به ست ئەو که سه یه وا مروف ده باته وه سه ر په سن و رابردوی خۆی).

بانینراو: کاریله و بهر خیکی ساوا به که وه بهر مهر و بزنی غهیری دایکی خۆیان خستیب، ساوا به ک و له پرینگه ی باناندنه وه له دایکی خۆی دوور خرابیته وه (تیب: لیزه دا مه به ست مروفتیکه و له خۆی و ره چه له ک و ره سه نی نامۆ و نه بانه).

باو خوش بوون: گه وره بوون.

باوه خولی: سوورانی مروف به ده وری خۆیدا.

باوه گۆ: قسه یه ک و به نیازی زیاتر روونکردنه وه و به راست زانیی را و وته یه کی تر ده کری.

باو هینان: دهر فته لی هینان، فرسه ت لی

هینان، به ده رفته زانی بۆ نه جامدانی شتیک.

بای بال دان: پشو و دان، حه سانه وه.

ببرای بپ: بپرابرای، هیچ کاتی، قه ت.

ببر بوون: لیک بلاو بوونه وه و لیک ترازانی

میگه ل، لیک ره وینه وه ی میگه ل، لیک ترازان.

بپ کردن: بپینی پینگه.

بپ ناخ: کونه لووت.

بپوبزگور: جلی شپو در، به رگی دراو، بزگور،

پارچه ی شیتال شیتال بوو.

بزموک: داریکی چکۆله یه وا به نی له هه ر دوو

سه ری ده خن و ده یکه نه ده می کاریله ی ساوا و ئینجا به نه کانی ده به ستن بۆ نه وه ی دایکی نه مژئی (تیب: لیزه دا مه به ست له و بهر به ست و له مه پره انه یه که مروف له خۆی نامۆ ده کا).

بزیسک: کلپه.

بزاره: وه رگتیران.

بستوقولانج: پیوانه یه که بۆ گه زکردن

(تیب: بست بریتیه له پانیی ده ست له سه ری په نجه توتوته وه تا ده گاته سه ری په نجه گه وره.

جگه له وه، قولانجیش پانایی ده سته له سه ری په نجه ی گه وره وه تا سه ری قامکی دۆشاومژه یا هه مان په نجه ی ته نیشت په نجه ی گه وره ی ده ست).

بله وه ز: لاسار، که لله ره ق، دیکتاتۆر، که سیک

وا گوی ناداته قسه ی ئەوانی تر.

بلحه روو: چاو حیز.

بن کلک خوراندن: فریودان، تهره دان به قسه ی خوش بو شه وهی که سیک کاریکت بو شه نجام بدا.

بناشت: گله یی، دهمه قاله.

بناو بوون: چوونه خواری شتیک به ناوی چه م و پروباراندا.

بنپسین: له ره گ و ریشه دهره تیان (تیب: پیچه وانه که ده بیته سهر پستین).

بوخچه ی نه کراوه: که سیک واژنی نه هینای و به کوری مابیته وه.

بووکنی: شه که سانه ی که له گه ل بووکی ده چن و له ماله زاوا دای ده به زین.

بوون به بلقی سهر ناو: له نیتو چوون، فه وتان. بوئز: ویژر، قسه کهر.

بوژانپنج کردن: پمالین و تالان کردن.

بؤل: زهنگوله ی قه باره گوره.

به تانو پودا هاتن: بی هه لگوتن.

به تهنگاو تیله دنیا هه لگرتن: دنیا توندگرتن، زور له خه می دنیادا بوون.

به چه قی نه حله تدا چوونه وه: تووره بوون، قه لس بوون.

به دهن دووک پئوه بوون: گرفتار بوون به شیوه یه کی چاوهر وانه کراو.

به دهمدا هاتنه وه: به تووره یی جواب دانه وه.

به فرکان: به په له، به هه شتاو، به فرکه فرک.

به هه له داوان: به په له په ل، به له زوبه ز، به هه له په.

به تالاندن: کوشتن، له نیتو بردن.

به خته نوک: به خته وهر، خواپنداو، خو شبه خت.

به داروبار: که له گه ت.

به ده وار: چاره ره ش، بیته خت.

به رات: هه قده سستی شوان، شوانانه، کارانه ی شوان (تیب: هه روه ها به و پاره ی و له به رامبه ر پیشنوئزی مزگهوت دهری به مه لا، به رات ده گوتری).

به راتخور: شه که سه ی که بزوی ژبانی له ریگه ی وهر گرتنی به رات هه دابین ده بی وه کوو شوان و پیشنوئزی مزگهوت.

به ربار: ملکه چ

به رجه ون: دووره دیمه ن، روانگه.

به رچایی: به رچا، نانی به یانی، سوبحانه، تاشت.

به ردهوک: به رده ست.

به رزاخ: دامینی کتو.

به رزه کی بانان: به که سیک دهوتری که له گزه بند و هه لایه کدا ده سستی بووی و توانیستی لئی دهر باز بی.

به رکار: بابته، بابته ی کار، هه ر شتیک و ائاماده کرابی بو شه وهی ده کار بکری یا

پزوی دهر پین و شهروال و پانک هه‌لده کیشری
بۆ بهستن.

به هاتوبات: به بهخت، به خۆشی، به ئیقبال.

به هار به‌ند: جییه کی تایه تیه که و لآخی تیدا
ده به سترپته وه.

به هه ره مه: به په له و به بیج لیکدا نه وه.

به بده ست: ملشۆر و دهسته پاچه کراو.

به یینه ندار: وه فادار، به نه مه گ، لایه نگر.

بی لغاو ئاو خوار دنه وه: گرنگی نه دان به
که س، گوئ نه دانه هیچ شتیکی.

بینخۆبی: بیهۆشی.

بی دارومان: هه ژار، نه دار.

بیر: چالاو (تیب: له واتای باودا بیر هاوواتای
هزر داتراوه).

بیر: پیز کردنی مه پ بۆ دۆشین.

بیرون: سه حرا.

بیند: بلند.

بیوه: هه ژار، خه لکی بینداهات.

کاریکی له سه ر بکری.

به رکاو: به رکبو، داوینی چیا و کبو، به رزاخ.

به رو بۆدیژ: کاریک واکات و دهر فته تی زۆری
بوئ بۆ نه نجامدان یا ته واکردنی، کاریک که
دهرنگ بگاته حاسلاتی.

به رو باو: به رو بووم، به رو بۆ، حاسلات.

به پیزه: زه ویه که واکه و دانسی زۆر بی،
به پیت، به به رو بووم.

به پوانی: نیو بیژوانی.

به ره زه: ئاواره، دووره ولات، ویل.

به ستیر: فه رش، جۆره فه رشیکه.

به سته: قازانج، سوود، ئاکام.

به فر چوونه وه: به فر تروانه وه.

به فره خۆره: جووره به فریکه له به هار اندا
ده باری و زوو ده تویتته وه، به فره خۆرکه.

به فره سه ره ران: شوینی بلیند، به رزایی، نه و
جیگه یانه به فری لی که وتبی، شوینیکی
به فره که ی به سه ریه که وتبی.

به قا بی کردن: باوه پ پین کردن.

به لگوین کردن: له نیو بردنی شت،

سه روین کردن.

به له سه: یاخی.

به نده خوین: دۆخین، په تیکی درپه که له

«پ»

پاتنه خۆر: بهرماو خۆر، چلکا و خۆر، وردکه نانخۆری بهر ده رکان.

پارده: دیواری کورتی هه لچنراو به وشکه بهردان. پارسه ک: سوآلکه، هه ژار، نه دار.

پازار: گرانیته، بهردی گرانیته.

پاشماله: نهوانه ی که له گه ل خیل ده چن بو هه واری و له وئ له خزمه تی مه داراندا ده بن.

پاشه بهره: مندالی ئاخری مال.

پاشه ل کلۆش بوون: بی پشتیوان بوون، بی پآپشت بوون.

پاشه وار: شوپ و شویتنه واریک که دوای نه مانی که سیک یا خه لکانیک جی ده میتی، ئاسه وار، ههرون، شویتنی.

پاکار: که سیک که بهردهستی بهگ و خانه.

پاله: دروینه وان، کرێکاری مهزرا، سه بان.

پالبن: دهمه و ئیواری.

پانتاوی: شوینی بان و تهخت، گۆپایی، تهختایی.

پاوانکاره: که سیک و پاوانی له وهه رگه یه کی به دهسته، که سیک که له وهه رگه یه کی له ئیختیار دایه.

پایزه برا: نهو که سه ی ته نیا وهختی خه رمانی پایزی دیت و داوای به شی خۆی ده کا (تیب: به دۆست و ناشنایه کیش ده گو ترئ واکه مه یدا به و درهنگ ده رده که وئ).

پوپیر: بیرمهند، هزرخان.

پومه: دهنگی لووتی ئه سپ، دهنگی لووتی چاره وئ، هه ناسه دان به لووت به توندی به جۆرئ که دهنگی لیوه بی، دهنگی گریان، گریان.

پروپاتال: مالات، هه یوانی مالی، ئاژه لی مالی، مانگا و جوانه گا.

پروش: بیهتیز، لاواز.

پشتیر: تهویله ی مالاتان.

پلک: پور، میمک، یایکه.

پلپشانه وه: پانبونه وه له بن شتیکیدا، په لخان، هه لفلیقان، پانوفلچ بوونه وه له بن شت یا دۆختیکدا.

پنجومر بوون: راگیران له جیگه یه ک و نه چوونه دهر، ته و قیف کران.

پووړ دان: پووړ کردن، تالان کردن.

پووشی بهر رۆژ بوون: بیتریز بوون.

پوپ: قزی زن.

پوپچه رنگ: سه رسی، پیر.

پۆپکه: پۆپه، لووتکه، دوندی کئو، ته پله سه ری

شاخ و درهخت (تیب: به تاجی سه‌ری که له شیریش پۆپکه ده‌گوترئ).

پۆرک: پۆرگ، نیومالی کۆچهران.

په تیاره: شیتۆکه و به‌ره‌للا.

په‌ره‌لاویشتن: به‌جیه‌شستی ولات.

په‌ره‌رۆچکه: به‌رزایی ئاسمان.

په‌رگال: سیستم، سیستم.

په‌رپۆ: مأل و سامان.

په‌ریژ: نه‌و زه‌وییه‌ی وا ده‌غله‌که‌ی دروایته‌وه و ته‌نیا لاسکی ده‌غله‌که به‌قه‌د بستیک له زه‌ویدا مایته‌وه، فه‌ریژ.

په‌ریوه بوون: دوورکه‌وته‌وه له زید و نیشتمان، کۆچ به‌ره‌و ولاتیکی تر.

په‌ژانندن: قه‌بوول کردن.

په‌ک پئ نه‌که‌وتن: بیناک بوون، ده‌روه‌ستی که‌س نه‌بوون.

په‌ل له هه‌وران کوتان: گه‌وره‌بوون، سه‌رکیش بوون.

په‌له‌خۆر: نه‌و تفاق و گیابه‌ی وا باش نه‌جووراوه و حه‌یوان فرپئ ده‌دا.

په‌له‌پرووزئ: به‌زه‌حه‌ت و به‌په‌له‌په‌ل.

په‌نامه‌کی: نه‌تی.

په‌په‌نچه‌که : په‌په‌نچه، تورپه‌ن، تووره‌که‌یه‌کی په‌رۆیه که شوانان نانی تیدا ده‌به‌نه به‌نده‌ن.

په‌ناک: باج و سه‌رانه.

په‌ناو: پارچه‌یه‌کی ته‌نراوه که له پیوه ده‌په‌چرئ و کاله‌ی له‌سه‌ر ده‌په‌ ده‌کری.

په‌ره‌وکه‌له: په‌ره‌وکه، مندالی بچووک، مندالی تازه‌په‌ه‌لگرتوو.

په‌سیر له‌به‌ر دادپه‌ن: سکا‌لا کردن.

په‌سیر: په‌خه، به‌رۆک.

په‌ش خوارده‌وه: مشه‌مش هاتن له رقان.

په‌نکه‌بران: په‌نکه‌گه‌یشتن، و‌یسال.

په‌نکه‌ره: نۆکه‌ر، نۆکه‌ری نیومال، ده‌ستو پیوه‌ندی که‌سێک، پیاده‌ی له‌شکه‌ر (تیب: جگه‌ له‌وانه، به‌کولله‌ی بال نه‌گرتووش ده‌وترئ).

په‌نجه‌ی تاز: دوو پۆژی مایه‌ له‌ زستان و سئ پۆژ له‌ به‌هار گوزه‌رابه‌ن، هه‌وه‌لی به‌هاری.

په‌نوار: نادیار، غه‌ییی.

په‌نودان: شه‌یواز، ده‌ستوو، په‌وت، بار، مه‌تۆد.

په‌نوه چوون: دیدار کردن، سه‌ردان کردن.

«ت»

تا‌ژانگ: قامچی.

تاس بردنه‌وه: واق و پرمان به‌هۆی بیستن و بینینی شه‌تیکی سه‌ه‌ر.

تاسوخ: ئارەزوومەندی.

تاشت: نانی بەیانی، بەرچایی، سوبحانە.

تاق ئی بربین: خاشەبەرکردن، خاشەكیشتان.

تاقوچووت: ھەموو، ھەموو كەس.

تانووت: توانج.

تاوپەپەران: دەمەو ئیوارئ، ئەوكاتەى وا پوژ ئاوا دەبیتەو، ئیوارئ، خۆرئشینان.

تاو كردن: لاس دان و تەفرەدانى كەسێك بۆ ئەنجامدانى كارئ، قانع كردن، نەرم كردن.

تاوەگاز: تاوەسووت، شتێك كە وا لەبەر تاوى سووتابیتەو.

تخووب: سنوور.

تخیل بوونەو: ئیى درێژ بوون، ئیى پاكشان، درێژ بوون، پاكشان.

تەرنجاندن: بردنەژوورى كەسێك یاشتێك بە پالەپەستۆ و بە ژۆرى.

تەریقانەو: پێكەنین بە دەنگى بەرز.

تل بېن دان: تل دان، خستەن، پالنان بە شتێك بۆ ئەوئى تل بخوا و بكەوئ.

تلاساندن: لاپرئ كردن، ترازاندن،

تلاسا كردن.

تلیسان: تلیسان، خووسان، تلیسانەو،

تەر بوون.

توینتەكە: ئارامى، ئۆقرە، توتكە.

توینخولونج: چەرمەسەرى.

تۆرەقان: وێژەوان، ئەدیب.

تۆز ئی ھەلنەستان: خەسیسى، پوژدى.

تەبارە: شتێك كە وا لەسەر یەك كۆبووبیتەو، قەبارە، حەجم.

تەپ دانە سەر: دەسەر كەسێكەو وەر بوون، پوژانە سەر كەسێك.

تەپلى ئەمان لېدان: خۆ بەدەستەو دان، تەسلىم بوون.

تەپۆ: جۆرە مېشولە یەكى گەورە یە.

تەخم و تەدارەك: تەشریفات.

تەراتین: شەپناختوى، پەمبازین.

تەر كردنەو: لەو پەواندنى مەرۇمالات لە چیا دواى كۆتایی زستان.

تەر پووشى: سەرما، تەر پوقور.

تەرەشدار: مەردار.

تەشك: فەسأل، شتێو، پوخسار، قیافە.

تەشكە بەرە: فەرش و گلیمێكى درێژە.

تەشى لەبەر رېستن: كلكە سووتە كردن، دەلەچەبى، لامەلامە لەبەر كردن.

تەقورەو تېكەوتن: بەسەر شكستدا كەوتن، توشى ھەلاتن و پاشەكشە بوون.

ته‌قه له سه‌ری هاتن: تینه‌گه‌یشتن.

ته‌کینه‌وه: دووربو‌ونه‌وه.

ته‌لان: نه‌و‌جیکه‌یه‌ی ده‌شتایی نییه.

ته‌له‌زمه‌دار: ته‌لاشه‌دار، ته‌پراشه‌ی دار،

پارچه‌یه‌کی ته‌نکه‌واله‌دار بێته‌وه.

ته‌له‌ی: زێر، زێرین، زه‌رد.

ته‌موور‌که‌دان: کۆبو‌ونه‌وه‌له‌شتیک، له‌

شتیک هالان.

ته‌می: په‌ند، نامۆزگاری.

ته‌هوازی هینانه‌وه: عوزر هینانه‌وه،

بیانووه‌یتانه‌وه‌بو‌ئه‌نجامنه‌دانی شتیک.

ته‌وزی: پێیوست.

ته‌ویل: نیوچاوان.

ته‌بمان: چه‌په‌ر.

تینال تیهالاندن: قسه‌ی نه‌شیاو بو‌که‌سیک

هه‌له‌به‌ستن.

تیتۆل پینوه‌نه‌مان: درانی جلو‌به‌رگ.

تیتته‌فاندن: هه‌لاتن.

تیچاندن: خراپه‌ی که‌سیک گوتن به‌مه‌به‌ستی

نازاردانی.

تیره‌شان: درێژیی سه‌ر پۆپه‌ی شاخ و که‌زان.

تیره‌گ: به‌رزایی.

تیره‌گان: شوینی به‌رز، به‌رزاییان.

تیره‌گه‌شان: مله‌ی کینوان.

تیسره‌واندن: لێدان و کوتان.

تیقووچاندن: به‌پرتاو هه‌لاتن، به‌په‌له‌خۆ

ده‌رباز کردن.

تیک هه‌له‌نگووتن: تووش هاتن، تووش به‌

تووشی که‌سیک هاتن.

تیکه‌په‌ر: به‌یه‌کاجوو، له‌نیویه‌کدا، له‌گه‌ل‌یه‌ک،

وه‌گه‌ردی‌یه‌ک.

تیلاگ: لاسه‌ر.

تینگ: بین.

تیبه‌لبوون: به‌توندی رووه‌و هه‌وراز چوون،

چوونه‌سه‌ر.

تیبه‌لکردن: گۆرانی گوتن به‌قه‌و، گۆرانی

چرین به‌ده‌نگی به‌رز.

تیبه‌لینانه‌وه: قه‌ره‌بو‌کردنه‌وه.

«ج»

جارز: بێزار، وه‌په‌ز.

جاله‌بو‌ونه‌وه: خلۆر‌بو‌ونه‌وه.

جامخانه: ویتین، هۆده‌ی شووشه‌به‌ند.

جریوه‌وقریوه: سرتوخورت، سرتسه‌سرت،

چریه‌چرپ.

چاو سوور کردنهوه: تووره بوون.
 چاوشکین کردن: چاوشکاندن، ترساندن،
 ته نبی کردن.
 چاوئه ژمیر: به چاو ژماردن.
 چایهر: له وه، له وه پرگه.
 چراهه لکرانسان: نهوکاتهی که ولات تازه
 تاریک دادی و چرای مالان هه لده کری، سه ری
 شه وی.
 چرای مان کوژانهوه: مردنی باوک و گه وری
 مال.
 چرنووک: چنگورگ، چنگ و نینوک.
 چرووساندنهوه: چرووساندن، نازاردان.
 چلمیره: پشکوئی دهرگه، داریکه واله پشت
 دهرگای ددهن بو ئه وهی نه کریته وه.
 چلوبر: بالنده.
 چورته لی بران: جووله لی بران.
 چوونه باخه لی که سنیکه وه: شوو کردن به
 که سیک، بوونه ئنی که سیک.
 چوونه سه ره به ره: چوونه خوازینی، داواکاری،
 خواستگاری.
 چورت: قورت، به لا.
 چه پوکان: له سه ره پاشوو هه ستانی نه سپ و
 هارو هاجی کردن، هه دوو دهست به زه ویدانی
 نه سپ.

چره جی: جه لوده ول، دهره، ماندوویی،
 کویره وری، ره نج.
 جووقه وار: گیانله بهر، گیاندار.
 جهرگ ودل بهر بوونه وه: ترسان، ترقان.
 جه شک: جاشکی چکوله، به چکه کهر،
 جاشک.
 جه شکوله: جاشک.
 جه شوولکه: جاشکی تازه بوو.
 جه له ب: کوومه لیک ئاژهل که بو فروشتن
 کرد رایج، ئاژهل و ولساتی زور.
 جه نده که: که لاک، جه نازه.
 جه نه کردن: مانگرتن، کاتیک و لآخ و بارگین
 ناروا ده لاین جه نه ی کردوه.
 جه وال: ده فریکه واله بهن و موو ساز ده کری
 بو دانه ویله.
 جیج ووت: مه زرا، کیلگه، په له زه وی،
 پارچه زه وی.
 جیپراوکه: مه کو.

«چ»

چاره وی: ماین و نه سپ.
 چاو پی سپی کردن: کوشتن.

چه په‌رئ: رینگه‌ی چه‌په‌ک، کویره‌رئ.

چه‌ت له کارخستن: له‌مپه‌ر له‌پیش دانان، کارشکینی کردن.

چه‌شکه کردن: تام کردن له‌چیش، خواردنی چیش.

چه‌شه: خواردنیکه‌و‌به‌ته‌له‌دا‌ده‌کریئ بو‌گرتنی نیچیر.

چه‌قله‌سه‌ما: له‌خۆشی شتیک وه‌سه‌ما و هه‌له‌په‌رین که‌وتن.

چه‌قوته‌ف: گه‌رمه‌ی کارتیک یان پرووداو‌تیک.

چه‌قه‌سرو: در و شه‌رکه‌ر.

چه‌قه‌سوو: بيشه‌رم، بيه‌حیا.

چه‌کچن: که‌سیک که‌وا‌خه‌لک چه‌ک ده‌کا، که‌سیک که‌چه‌ک کو‌ده‌کاته‌وه.

چه‌ل: جار، که‌په‌ت، بار، ده‌فعه.

چه‌لان: جارن، پيشتر.

چه‌لانندن: له‌وه‌پانندن.

چه‌مۆلان: ده‌ست به‌سه‌ردا‌گرتن (تیب: ناژی

کاتیک نیچیر ده‌گریئ، چه‌مۆلانی به‌سه‌ردا‌ده‌دا

تاشه‌و‌ساته‌ی وا‌پاو‌چی دئ و ئینجا‌ده‌ستی

له‌سه‌ر به‌رده‌دا).

چه‌وه‌ر: چه‌وه‌ل، په‌لخور، پاشماوه‌ی ئالیک

مالات و ناژه‌لان.

چیش‌تانان: قاوه‌لتوونان، نئوانی به‌یانی و

نیوه‌رۆیه.

چیشته‌که‌ر: تاشپه‌ز.

«ح»

حۆل: گئیز.

حه‌رماندن: بیه‌ش کردن.

حه‌رمین: بیه‌شی.

حه‌ژمه‌ت: خه‌فته.

حه‌لحه‌له: ته‌شقی ئاسمان، بلیندایی ئاسمان،

ته‌وقه‌سه‌ری ئاسمان.

حه‌له‌ق‌مه‌له‌ق: قسه‌ی پروپووج، قسه‌ی بیواتا،

قسه‌ی قۆر.

حه‌وشه‌دان: پراگرتنی مه‌ر بو‌وچان‌دان.

حیزه‌له: حیزه‌ل، که‌سیک که‌هیچی له

باردانیه.

حینه‌جه: خوینده‌وه‌به‌سه‌ر و بو‌ر و ژیر.

«خ»

خاکه‌سار: بیه‌خت، چاره‌په‌ش.

خانیگه: بو‌شایی که‌له‌که، به‌تالایی که‌له‌که،

كه سانهى وا خزمى كهسى كوژراون و بههه ويى
تۆله ئه ستانده نه ون.

خوئين و گوشت: له ش.

خۆ خستنه سه ر گازی پشت: ولامنه دانه وه
و گرنگينه دان به قسه و داواى كه ستيك.

خۆ له دهسك نان: خۆ ساز كردن،
خۆ ئاماده كردن.

خۆرايى كردن: جيهيشتن.

خه رار: جۆره ته نراوئيكه تووتنى تىج ده كرى.

خه رت: به رانى سى ساله، به رانى هه راش.

خه نيم: نه يار، دوژمن، په قيب.

خه ووك: كوشته خه و، كه ستيك و زۆرى خه و
پى خوش بى.

خيزه ر به ستن: به شوين يه كترار و يشتن.

خيسه كردن: خيچه كردن، سه ير كردن،
ته ماشا كردن، وردبوونه وه له شتيك.

خيوى مه ر: مه ردار.

«د»

دابړ كردن: بړ دان، داگير كردن، دهست به سه ر
به شيكدا گرتن.

نيوانى ران و په راسوو.

خاوه: سه رانه يه كه وا به ناره واله خه لى
ده ستيئ.

خپ هه لانن: خپ بوون، له جووله كه وتن.

خې هه لدان: كۆكردنه وه، سواری سه رى يه ك
كردنه وه، كۆكردنه وهى ميگه لى بلاو و ليك
په ويوه.

خزموليزم: كه سوكارى نزيك.

خه لى شينوان: سه ر لى شينوان.

خواستوخ: نه دار و سوالكه ر، بيده ر ه تان.

خوبزه: خزمه تكار.

خوت و خۆرايى: بته ه وه، پاك و پوو ك،
له خۆرايى.

خوپين: چه م و رووباريكه وا ئاوى تيدا به خوپ
پروا.

خوسار: زوقمى سه ر زه وى كه ببينئ.

خوسته: جووله ي كه م.

خوش: دهنگى دوئين.

خووز تينگه رانه وه: هاتنه وه سه ر حال،
باشبوونه وهى نه خوش.

خۆ له گه ز دان: دريژ بوون، پاكشان.

خوين ده لاندن: خوئين پشتن.

خوينگر: كه سوكارى نزيكى كوژراو، نه و

دابەستە کردن: بەستەوه و بەخێوکردنی ئازەڵ
بۆ قەڵەوبوون و گوشت گرتن.

دادوبەست: داوبەست، کپین و فرۆشتن.

داردان: کۆگای دار و ئاوردوو، مدبەقی
ئاوردوووان.

دارکەر: کەسیک و دار و ئاوردوو بۆ سووتاندن
کۆ دەکاتەوه.

دارسکان: دارسان، پاسان، پەلاماردان،
هوروژم بردن.

داروبەرد: هەموو شت، هەموو ولات.

داروداهات: مأل و سامان.

دارومان: سامان، مأل و سروەت.

داشت کردن: هێشتەوهی ئازەڵی مێینه بۆ
سکوزا، پارگرتنی ئازەڵ بۆ زاوژی.

داشدار: داژدار، چاوسوور، سەرپەرەست،
کەسوکار، لایەنگر.

داکرووساندن: تالان کردن.

داکوتان: لە شوێنیک مانەوه بۆ ماوهیەک.

دانگە: شوێنیکە لە خوارەوهی مألان یان لە
ئاقاری گوندی وازستانان تفاعی لێ رۆدەکەن بۆ
ئەوهی مەرۆمالات لێی بلەوهپێ.

داوین بادان: هانا بردن بۆ، پارانەوه لەبەر.

داوەشانندن: دەست هەڵنێنانەوه و لێدانی
شتیک.

دایکەدزە: هاوبەشی دز، کەسیک و لە تالانی
مأل و سامانی خەڵک هاوکاری دزان دەکا.

ددان لینگ کرۆژتن: هەرەشه لە بەکتر کردن،
دوژمنایەتی کردن.

دەپیدان: پینگە کردنەوه، شکاندنی سەف و
ئاپۆرای خەڵکیک کە لینگ کۆبوونەوه.

دروپنەوان: دروینەفان، سەپان، پالە، جووتیر،
وەرزیڕ.

دریژدادیری: زۆریژی، چەنەوه پری، بیژۆکی،
زۆرگوتنی قسە پڕووپوچ.

دریژداهۆل: دریژۆکە، دریژ، دریژ و کز.

دلچەراندن: خۆشراپویری.

دواژۆ: ئەو کەسە لە دواوهی مینگەلی دەپوا،
دواشوان (تیب): بە ئاخیرین کەسیش دەگوترێ و
لە دەستە سوارانداپە).

دورناس: سەرناس، پسپۆر.

دومان: مژ، تەم.

دونگە کردن: هەست پین کردن،

سۆسە کردن.

دووبەختەکی: شانس و بەخت، پریسک.

دەخۆ نووسان: بە غار هەڵاتن، پرا کردن بە
خێرای.

دەربایست: هۆگر.

دەربایستی کەس نەبوون: کەس بە گزنگ

نه زائین .

دهرماندار: نه خو شه وان، په رستار .

دهر هه لېوون: له ناکاو تووړه بوون .

دهر پو ست هاتن: باشار کردن، بهرگری کردن، پې ویران، پې وهستان .

ده سازو کردن: دهسته مو کردن، که وی کردن، رام کردن .

ده ست به رووه نان: بېهيو کردن، قه بوول نه کردن، به جینه هیتانی داواکاری .

ده ستدار: خه لکی به دهسه لات .

دهسته برا: هاوړپییانی کوړ .

دهسته خوشک: هاوړپییانی کچ .

دهسته وپاسته: دارودهسته، که سانیک که زور لیک نزدیک و کوړپیکی داخراویان هه یه .

دهسته ونه زهر: چاوه پئی فرمان .

دهسخره روپی: فریو دران، تفره دران .

دهسک له دوو نه کردن: دهر پو ست نه هاتن، باشار نه کردن، تانه کردن، پې نه ویران .

دهسکه وسار: هه وسار، دهسته وچله و .

دهسکپس: سېخوړ، که سیک که هاو دهستی ده کات له پیلاتگپراندا .

دهسندنه خوړی: چاوله دهستی .

دهسهروهه نه چوون: لی خوش نه بوون .

ده شسته کی: خه لکی دپهاتنی ده شتایی، سه حرانشین (تیب: به گیاندار و گوول و گیایی ده شتیش ده گو ترئ) .

ده گا: دئ، گوند، ناوهدانی، ناوایی .

ده لاندن: پرژاندن، پرژاندن .

ده لېوودوپ: جلو بهرگی گوره و فش، لیاسی گوشاد و فراوان، هه راو .

ده لینگ: له نه ژنو بو خواره وه .

ده له چه پی: پهستی و میچکه میچکه کردن بو نه م و نه و، به ده وروپشتی که سیکلدا هاتن و قسه ی نهرم کردن له گه لی بو نه وهی کاری پې نه نجام دهی یان دلئ پازی که ی، پیرامووسی، کلک بادن .

ده ماخچاخ: شاد، به که یف، به ده ماخ .

دهمه رفو پان: پانتول، پاتول، پانک، شه لواری کوردی .

دهمه لاسکه: لاسایی کردنه وه .

دهوار: په شمال، پارچه ی په شمال، په لاسیکی پانی دریژی ته خسته ته خسته ی لیکدراوه واه له موو ده چنرئ و کوچه ری هه لی ده دن (تیب: به مالائی مالئی وهک ولاخ و هتدیش دهوار ده گو ترئ) .

دهوار نشین: کوچه ری، په شمال نشین .

دهودهوانی: کتیه رک، پتیشبرکن .

دهور هودوو کان: سەردەم، سەردەمی دەسەلات، سەرین.

دەو: تەپالەیی بە دەست دروستکراو.

دیندە: خوشکی گەورە.

«ر»

رانیلە کاندن: بزواندنی کەسیک بە توندی بۆ ئەوێ لەخەو هەلسی.

راخوڕین: هەپەشە کردن.

راژوور: ئەو کەسانەیی و لە ئاستی سەرەوێ کۆمەلگە دان.

راستان: دەشتایی، تەختایی، گۆزایی.

راستەری: یە کراست، یە کسەر.

راسەر: دەستڕۆیشتوو.

راسەر کردن: دەست بە سەردا گرتن،

تالان کردن.

راشکان: شەو درەنگ بوون، درەنگ بوونی شەو.

رامووسان: ماچ کردن.

ران: رانەمەر، میگەل.

رانان: پێشان دان، رانواندن، نیشان دان.

راوێچکە: لە شوێنێکی تاییەتدا ئەمسەر و ئەوسەر

کردن، هاتوچۆ کردن لە شوێنێکی تاییەتدا.

راوەستاندەنەو: راوەستانەو، راگرتنی مەر لە لەوەرین.

رایبە کەوتن: لە توانادا بوون.

رایبە لۆپۆ: تانۆپۆ، قەوارە، چوارچێو.

رەست: یاسا، نەریت.

رەستکە: نەریت، داب، رەسم، عادەت.

رەستو رەسم: دابنەریت.

رەک: هەورازی سەخت.

رەکیف: ئارزەنگی.

رەکیفکوت: توند تێپەرین بە ئەسپ، تاودانی

ئەسپ بە توندی.

رەموودە: هۆگر، گیرۆدە.

رەمووزن: دیۆیکی ناشیرین، بە کەسیکی

ناشیرین دەوتری.

رەو لێ هەلاویشتن: تکا کردن و پارانەو

لەبەر کەسیک.

رەووتەلە: پەشورپووت، هەژار، بییەرگ.

رەوندک: ئەسیرین، فرمیسک.

رەوک: گیا.

رەپنچەک دان: قولەپیچ کردن.

رەت: هزر، فکر، ئەندێشە.

رەتانندن: بە پەلە وەپیش خۆ دان و پادان، هینان

و بردنی گیاندار.

«ز»

زاروتفنک: دهمولوت.
 زاگه: شوینی له دایکیبون.
 زامهت: دهر، زام.
 زاوا تئوول: به چکه و مه چکه، مندال.
 زیاره: هه ره وه ز، هاریکاریهک که به
 گه له کومه کی ده کری.
 زرتنه: زهقی چاو.
 زرتنه زرت کردن: به زیتی و به زهقی چاو له
 شتیکی کردن.
 زرکۆ: تفاق، گیایه که بو ئازه ل داده نری.
 زروزه نگیانه: مت و موروو، سلسله و پیلپله.
 زگار: بیزار، وه ره ز.
 زمیروزه خیره: پاشه که وت.
 زۆپ: زهق.
 زورهان: زۆر پیر و که نهفت.
 زوورک: ته پۆلکه ی بچووک له دهشتایی و
 گۆراییان.
 زهه کردن: له وهرینی مهر و مالات له نیو زهویی
 خه لک.
 زهردوماه: کئیوی بهردینی زۆر بلیند و نه سته م.

زه ژوودان: خه ل ووزدان.
 زهسا کردن: پهی پازی بوون.
 زه شانگ تیکه و تن: کاتیکی به فر ده توئته وه،
 شاخ و کئیو خال به لکه ده بی و زهوی رهش
 ده چی که به و حاله ته ده لئین په شانگی تی
 که وتوه.
 زه شان و سپیان: مه روبرن، میگه ل.
 زه شایی: خه لکیک و امه زرا و مووچه یان نییه.
 زه شمال: چادر و چیغ، تاو ل.
 زه شه مان: گا، مانگا، جوانه گا.
 زه مووزن: ده عبای سهیر.
 زه ننگ هینان و بردن: بزپکان به هوی
 توو ره بوونه وه.
 زه نیوهینان: په روه ده کردن، به ختیو کردن.
 زه هه نده: دهر به دهر، په رته وازه.
 زه وته: پیریکی که قاچیکی له سه رگۆرپییه.
 زیج کردنه وه: چیپ کردنه وه.
 زینچه به ستن: به شوین به کدا رۆیشتن،
 قه تاره به ستن، خیزی ره به ستن.
 زری دهر کردن: ریگه دۆزینه وه.
 زریزک: ریسا، یاسا.
 زریل: جه نکه ل، دارستان، ریستان.
 زریونگی: ریبواری.

ژاوه هاتن: دهنگه دهنگی تیکه ل و پیکه ل و
 له سه ریه ک، حه شیمه تی ژور.
 ژوورک: هه وراز، سه ریه ره ژوور.
 ژه نرالی نوژدار: گه وری ئه فسه رانی پزیشک.
 ژیکه له: جوان، ره زاسووک.
 ژینگار: ژیانی گشتی، ژیانی به کومه ل.
 ژیوار: چلوانیه تی ژیان، دۆخی ژیان، په وتی
 ژیان.

«س»

ساره ما کردن: کار و به رخ له گه ل دایکیدا
 بو که ژ بردن هه تا له وئ دایکیان بمژن و فیژی
 له وه ری بن.
 سام: ئه ندیش، ترس.
 سام وه سه ر سامی... که وتن: شکانی ترس
 له که سییک یا شتییک.
 سان: سولتان، گه وره، خان، ناغا.
 ساوه ساو کردن: ته مه لی کردن، سستی کردن.
 سایه ک: سییه ر.

سرۆک: سه رما بردوو، که سییک که به رگه ی
 سه رما ناگرئ، که سیی که له به رامبه ر سه رمادا
 لاواز و هه ستیاره.

زه غه لی کردن: ته به لی کردن، خو دزینه وه له
 کار، ده غه لی کردن.
 زه ند: باسک، قو ل.
 زه ندو ل: ده ری باریک و ته نگ.
 زه نگو: رکیف، ئاو زه نگ.
 زه نگیین: ده وه له مه مند، خاوه ندار.
 زه و: زان، زاو زئ.
 زه واد: نان، چیشت.
 زه واد برین: نان خواردن.
 زه و هاتن: زاو زئ کردن.
 زه و یکیین: وه رزیر، جووتیر.
 زیته له: زیت، وشیار، زیره ک، ئازا.
 زیړ کفت: زیړن، ئاوه زیړ.
 زیړگن: پیس، چلکن.
 زینده وار: مه رومالات (تیب). له واتای گشتیدا،
 زینده وار بو هه موو گیانه له به ریکی زیندوو دیته
 به کاره ییان).
 زیوار: فه راخ، لیوار.

«ژ»

ژار: هه ژار.

سەردان کردن.
 سەر دەدوونان: بەشۆپن کەسێکەووە بوون، شۆپنێی هەلگرتن.
 سەر دەسووی نان: سەر سەر کردن، سەر پێداگرتن، تەماشاکردن لە پەسیوانرا.
 سەر سوئنگە: شینەیی، ئارامی.
 سەرگەشتنە: سەرلێشتیواو.
 سەرگێپر: شۆپنی پراگرتنی مەر و مالات لە هەواری.
 سەرۆسەکت: سەرۆسیمما.
 سەرۆودەر وو دان: سەرۆسامان دان.
 سەرۆین: دەوران، سەر دەم.
 سەرینگا: بآلنج، بآلیف، بآلیف.
 سەرینگار: سنوور، قەراخ.
 سەرەتاتکی: سەر خوارکردنەووە و تەماشاکردنی شتیک، سەیرکردنی شتیک بۆ ئەوێ بزانی چیه وچ باسە.
 سەرەسوودەر: فیتنە، قولە فیتنە، مایە فیتنە، ئاژاوە گێپر، ئاگره‌لایسین.
 سەرەوارە: سەرەولێزی.
 سەرغەتێ: تەنگانە.
 سەفان: زنجیرە کێوان.
 سەگ بەحەسار پێی کردن: لێدان و

سندم: پێوهندی ئاسن کە لە پێی گاجووت دەکرێ (تیب): گاجووت بە پەشە و لایخیکی نێر کە واپێی نایبته سێ سالی، دەگوترێ کە جووتی پێی دەکەن یا زەویی پێی دەکێلن).
 سووتمان: ئاگر تیبەردان.
 سووکە گرانه‌تێ: پاراتیفوئید.
 سوپنە: تەشتیکی گەورەیه.
 سوخەرە: بێگاری.
 سوۆسە کردن: سوۆزە کردن، هەست پێی کردن.
 سەربەهەش: بەدبەخت و لێقە و ماو.
 سەراسووی کردن: سەرانسووی کردن، چاوگێران، بەسەرکردنەووە.
 سەران: بەرزایی، سەرشاخان.
 سەراوەرە: سنوور.
 سەر بادان: تووڕە بوون.
 سەرچەوتی: بەدحیسانی، قەرزکویری، مافخۆری و نەدانەووی قەرز.
 سەر پیکەوہەنان: بریتیه لە پیکه‌یتانی ژبانی هاوێش.
 سەر پێوہەنان: رۆیشتن بۆ شوپنیک بە تیکرایی.
 سەر دەبەرنان: سەر هەلێتانه‌ووە.

کوتانی زۆر.

سه‌گوشوان هاتنه‌وه: له‌ده‌ستدانی
مال‌وسامان، ده‌سته‌تال بوون.

سه‌لیته: ژنی بیحه‌یا و بیشه‌رم، ژنی زماندریژ.

سه‌له‌ف کردن: غاردانی و لاخ، ته‌رات.

سه‌مه‌ل: لاسکه گه‌نمی گیره‌کراو.

سه‌نگوبه‌ردنان: شاردنه‌وه، له‌ژیر زه‌ویدا
شاردنه‌وه، به‌رد له‌سه‌ر دانان، دوور خسته‌وه
له‌به‌ر چاوان.

سه‌نگوسووژن کردن: گه‌پان به‌که‌لین و
قوریناندا.

سه‌نگوسووک کردن: هه‌سه‌نگاندن.

سیله: گۆشه‌ی چاو.

سیواد: سپایی به‌یانی و سوورایی ئیواران.

سیره‌وجه‌فته لئ گرتن: پوانین به‌وردی،
تیرپوانین، سه‌رنجدان.

«ش»

شاپلیته: داریکه‌ و اسه‌ریکی په‌رۆی پیوه
ده‌پێچن و ئینجا به‌ناگر دای‌ده‌گیرسینن.

شانوشوت: شاته‌شات کردن، هه‌را و ده‌نگی
بیشه‌رمانه، هه‌ره‌شه.

شام: شامات، قامیشه‌لان.

شتاق: هیج کام، هیج که‌س، هیجیان، هیج.

شتی خۆپایی: شتی بیکه‌لک.

شلخه: پووره‌ی هه‌نگ.

شلومل: جوان.

شلوی بوون: ناره‌حت بوون، وه‌سه‌ر خۆ
هیتان، تیک چوون.

شوره: دیوار، دفتیر، باروو.

شوره‌دان: دیوار کیشان.

شه‌ته‌ک دان: به‌سته‌وه، گریڤ دان.

شه‌دار: شتی شیدار، نمدار.

شه‌ریه: جامیکه‌ و له‌گۆل ساز کراوه‌ بو
ئاو‌خواردنه‌وه‌ی.

شه‌رناخیوی: ته‌راتین، بازبازین، هاتن و چوون.

شه‌ره‌قۆچانی: شه‌ره‌به‌ران، شه‌پرکردنی دوو
گیاندار به‌سه‌ر، شه‌ره‌شاخ، شه‌ره‌شۆق.

شه‌لتاخ: ته‌شقه‌له، بوختان.

شه‌وبات: چیشته‌کۆنی شه‌وی، به‌رماوی شه‌و،
غه‌زای کۆنی شه‌و که‌ بو‌سه‌ی ده‌میئیتته‌وه.

شه‌و‌کۆر: کۆر و کۆبوونه‌وه‌یه‌ک و له‌شه‌ودا
بگیرئ.

شه‌وین: شه‌واژۆکردنی میگه‌ل، له‌وه‌پاندنی
میگه‌ل له‌شه‌ودا.

غه لبه غه لب: دهنگه دهنگ، ههراوزنا.
غه واره: بیگانه.

«ف»

فر کردن: خواردنه وه، هه لלוوشین، هه لقوراندن،
خواردنه وه ی به کچی شتی.

فراژوو بوون: فراژوو بوون، گه وره بوون، هه لدان.
فراوین: نانی نیوه پو، نه هار.

فرکه یی کردن: دهر په پاندن.

فروفیشال: خورپانان، سینگ دهر په پاندن.

فهراتی رهش لی برین: کوشتن.

فهسال: شیوه، قیافه.

فهله: کریکار (تیب) له کوردیدا به خه لکی
مه سیحیش فهله ده گوتری.

فینگه فینگ: دهنگی گریانی زور به لووت.

«ق»

قات وناز: ده گمه ن.

قاتی: پازی، خو شحال.

قار: خهم.

شه و کویر: گیانداریکه وا به شه و چاوی نابین،
که سیک که شه وانه نه توانی به خه بهر بی.

شینبۆر: شینی مه یله و پور، شینی مه یله و خاکی،
که وهی ئامال پور (تیب) جگه له وه، پومهریکیش
وا سه ر و گوئی شین و له شی پور بی، نه و شه یه
دیته به کاره یینان).

شینورهش کردنه وه: زور لیدان، زور
تیته لدان.

شیدوبید: شان و شکو.

شین: جوان، شه ننگ، قه شه ننگ.

شیتو: شام، نانی شه وئ.

«ع»

عور ووس: له په گزی پروس.

«غ»

غلوور: غللوور، له خو بایی، به فیز، به ده عیه.

غوربایی خه و: غوربایی خه و، شیرن خه و،
خه و شیرن.

غه زرین: خه زرین، وه ک به راز تووره بوون،
تووره بوونی به رازانه.

قام: گۆرانی، مه‌قام.

قرم لئ خۆش کردن: مرخ لئ خۆش کردن، به‌ته‌مای شتیک بوون، خۆ لئ خۆش کردن، ته‌ماح له شتیک کردن.

قپنوو: ده‌عبایه‌کی بچوکه که به ئازهل و مروقه‌وه ده‌نووسی.

قروفر: خۆ هه‌لکیشان، فروفیشال، خۆ پاران.

قرووسکه: ده‌نگی گه‌ماله له کاتی ئازارپینگه‌یشتندا.

قپین: ده‌مه‌قاله.

قپه‌وبپه: ناکۆکی.

قپبوونه‌وه: سه‌ره‌ونخون‌بوونه‌وه، سه‌ره‌وژیربوونه‌وه، رووخان.

قوله‌بنه: قه‌له‌و.

قوله‌سینگ: بزماریکی قوله‌و نه‌ستووهر.

قووچ: به‌رزایی.

قورده‌ماخ: لووتبه‌رز، لمبوژبلند، خۆ پچ زۆر.

قه‌تاره به‌ستن: پچکه به‌ستن، ریزبوونی گیاندار.

قه‌ننه‌یه‌ک: به‌ئه‌ندازه‌ی کیشانی قه‌ننه‌یه‌ک (قه‌لیانیک)، قه‌ننه‌کیشیک، خیرایه‌کی، ده‌موده‌ست، بی سێدوو، مه‌ودایه‌کی که‌م.

قه‌وته: هه‌په‌مه‌ی خه‌لک، جه‌ماوه‌، جه‌شیمه‌ت.

قه‌یار: زیاده‌ی سمی و لاخی به‌کسم (تیب): قه‌یار کردن یا چوونه‌ زگ قه‌یاری، واته‌ پنین و تاشینی سم و نینۆکی زیاده‌ی و لاخی به‌کسم به‌ پپه‌ند و سمتراشی).

قیچه‌ک: بریک، توژیک، که‌میک.

«ک»

کابراوچه‌پرا: فلان و فیسار، فلانه‌که‌س.

کارانه: هه‌قه‌ده‌ست، مووجه.

کاروانه کردن: زۆر هاتوچۆ کردن له شوینیک.

کاره‌که‌ر: کلفه‌ت، ئافره‌تی ئیشکه‌ر له مالی خه‌لک، ئافره‌تیک واه‌برده‌سته و له مالان ئیش ده‌کا.

کالان: قاپی خه‌نجه‌ر، غه‌لاف.

کالومه‌کان: زه‌ویی چیتراو و به‌یار.

کاله‌داکه‌ندن له شوینیک: میوانی ماله‌ که‌سێک بوون.

کاله‌دراڤه: پاره‌ و هه‌قی به‌ ریدا پویشتن بو‌ ئه‌نجامدانی کاری که‌سێک.

کانیلکه: کانی بچووک.

کاوان: کوستان، کۆسار.

کاواش: مالیک که‌ بچووک و هه‌زارانه‌یه (تیب): له‌ که‌لاوه‌ی ئاشی و هه‌رگیراوه‌).

کردنە ئاردى نىو درگان: لە نىو بردن،
 نەھيشتن، كوشتن، نابوت كردن.
 كرين: زەويى چەولگى سەخت، زەويى پرووت
 و بئى گيا.
 كۆ: وەرز.
 كشتوكياز: بىستانكارى، پەنپوھىنانى بىستان.
 كلارې: كلان، لاپرې بوون.
 كلكە: كۆتايى، ئاخىر.
 كلنلە: كليلەى بەفر، رنووى بەفر، پارچە بەفرى
 گەورە.
 كورپە: تيز.
 كورپۇگە: كورپى بچكۆلانە، كورپى بچووك.
 كورەحەيران: دۆست و دەستگيرانى كور،
 دلەستين.
 كورەك: ناوھند، چەق.
 كوودەلە: فەرخەبەراز، بىچووە بەراز، بۆلەبەراز،
 بپوھلە.
 كۆتان: شوپىنكە و شەوانە مەپ و مالانى
 ھەوارى لى مۆل دەدرى.
 كۆچى سوور: مېرد كردن، چوونە مائە زاوا، بە
 بووكىك و گوازراپتەو دەلېن كۆچى سوورى
 كردوو.
 كۆچەك: نازناوى پياوى ئايىنى ئىزەدى.
 كۆختەمال: مالى ھەزارانە.

كۆدەوبەيار: ئەو زەويى و نە كىلراپى.

كۆرژن: حيلەى ئەسپ.

كۆرگە: مەجلىس، جىيى كۆبونەوھى چەند
 كەسىك.

كۆزىلكە: كۆبونەوھ.

كۆسالان: كۆساران، ھەاران.

كۆلوو: بنكى گياى تالووه كە وەك سووتەمەنى
 كەلكى لى وەردەگيرى.

كۆلپت: كۆلپت، مالى بچووك و ھەزارانە،
 ھۆدەيەكە و الە كۆلكە و دار و گەلا ساز دەبى و
 گلەبانىكى كەم دەكرى.

كۆمار: كۆمەلېك پەشمال، چەند پەشمالىك و
 بەيەكەوھ لە شوپىنكە ھەلدرابىن، كۆمالم.

كوپن: تەختەى دەوار، ئەو پارچە پەشەى و
 پەشمالى لى ساز دەكرى.

كەپەنك: بالاپوشىكە و الە لباد ساز دەكرى و
 شوان دەبەرى دەكا، قاپووت.

كەدەر: خەم.

كەركول و بارسووك: بېئەرك و بىئ
 دەردەسەر، ئاسوودە، كەسىك و بەرپرسيارەتى
 ملىكومايلىكى زۆرى لە ئەستۆ نەبىن.

كەرگە: دەستە.

كەسىرە بوون: لەبەر ساردى و سەرما پەق
 ھەلاتن.

کیشه وه کردن: گواستنه وهی شتیک له شوینتیکه وه بۆ شوینیکی تر.

کیوپاره: ناوچهی شاخاوی، کوستان، چیا.

کیومان: گه‌ران به دووی شتیکدا له ده‌شت و کیوان.

«گ»

گازی کردن: هه‌را کردن، بانگ کردن.

گالوک: گۆپال، گۆپار، په‌یاخ، ته‌یاخ، چوماخ، کوتک، زاگۆر.

گاله دان: داخستن، پتیه‌دان.

گاله کردن: حه‌شر کردن.

گاله گان: ده‌نگه‌ده‌نگ، هه‌راهه‌را.

گالیسکه: ئاره‌بانه، عاره‌بانه، عه‌ره‌بانه.

گالیش: باره‌گیا، ته‌رمه‌کی گیا.

گرا: یه‌خسیر.

گراو: ئافره‌تیکه‌ واهه‌زی لێ بکه‌ی، خۆشه‌ویست.

گراوی: ده‌زگیران، دلدار.

گرنه تیهالاندن: بیانوو پین گرتن، په‌لپ پین گرتن، به‌هانه‌هیتانه‌وه.

گریوه‌غار: کتیه‌رکیسی هه‌لاتن، کتیه‌رکتی

که‌ش تیکردن: خۆش بوونی هه‌وادوای باران.

که‌شکه‌لان: به‌رزترین شوینی ئاسمان، شوینی زۆر به‌رز واده‌ست نایگاتی.

که‌شمونه‌شم: ناز.

که‌لته‌کردن: تۆژه‌نکردنه‌وه، چاک کردنه‌وه.

که‌له‌زه‌ری: زۆری، تۆیزی، که‌له‌گایه‌تی.

که‌له‌شی: بویری، دلیری، نازایه‌تی.

که‌له‌لا: که‌وتوو، ماندوو، نه‌خۆش.

که‌له‌میری: بویری.

که‌مه‌ده‌ست: هه‌زار.

که‌ندوکۆ: پینگه‌ی پر له‌ ئاریشه، کیشه، گیره‌و کیشه.

که‌ندوله‌ند: ته‌گه‌ره، کۆسپ، کیشه و گری.

که‌نده‌وه‌و کوژه‌وه: لیکۆلینه‌وه، که‌ندوکۆژ، لیکۆلینه‌وه‌ی زۆر.

که‌وه‌په‌ر: نیوان دوو کیوان که‌مه‌ودایان لیک دووره.

که‌وتوو‌بی: نیفوس.

که‌وی کردن: پام کردن، ده‌سازۆ کردن.

که‌وین: نه‌شکه‌وتی بچووک.

کینچ له‌ که‌ولێ که‌وتن: هه‌دانه‌دان، جووله‌جوول، نه‌حه‌جمین.

کیشه‌وبه‌ره: که‌شاکه‌ش.

ئەسب سواری.

گزی: چاوپراو، فیل.

گزیكار: كەسپكە وا خەرىكى فیل و تەلەكانە،
فیلە باز.

گلاندن: فری دان.

گل دانەو: هیشتنەو و پراگرتنى شتیك لای
خۆت، شتیك یا كەسپك لای خۆ پراگرتن.

گلیربوونەو: كۆبوونەو.

گورۇبی: هۆگری، ئۆگری.

گورنخ: دپ، گیاندارى ھار، بویر.

گوشمە: گۆژمە، كوشمە، میوہى وشككراو و
كوتراو.

گوروان: رسكان، پینگە بشتن.

گوینچكە تەقى: گوی قوت كردن بۆ قسەى
خەلك.

گویرینۇ: گویدرینۇ، كەر، باره لگر.

گۆبەند: ئاژاوه، بشیوی، بەزم و ھەرا،
دەنگە دەنگ.

گۆر بەستەنەو: ھاتنە دواوہ بۆ ھەلمەتدان و
چوونە پیشەوہ بە گور.

گۆلمەز: بەزم و ھەرا، گۆبەن.

گۆنگەل: جەنجال، بەزم و ھەرا.

گەرئاس: دلیر، ئاژا، میرخاس.

گەزارە: زمان، زبان.

گەزارە کینشان: زماندریژی کردن.

گەزورپە: پیوانە (تیب: رپە جوۆرە دەفریکە وا
دانەوئیلە پپ دەپیوری).

گەفوگور: ھەپەشە.

گەفۆك: ھەپەشە كەر.

گەلۆر: خویری، بیكارە، بەرەللا، گەلحۆ.

گەلە جووت: زبارة و ھەرەوہزى خەلكى ئاوايى
بۆ پیکەوہ کیتلاتسى زەوى، کیتلاتسى زەویی بە
ھاوکاری و یارمەتیی یە کتر.

گەلە خان: ھۆل، ژووری ئاژەلسى وردە لە
زستانیدا.

گەلە مپەرى: باوى زال، داب و پەسمى زۆرینەى
خەلك.

گەلى: دەرە.

گیاجار: میرگ، چیمەن.

گیلە: گیلە مەپ، میگەل.

گینگل: جینگل، جوولە جوول کردن، بینارامى
لە بەر ئازار، لە جی خەودا ئەو بەروئە مەپەر کردن.

گیوا: گیا.

«ل»

لاپان: قەدی شاخ و کیو.

لاپانک: گۆشە ی چادر و رەشمال.

لاپرەسەن: خۆتێهەلقوتتین، بێگانە.

لاپەر: جیا، بەتەنیا لە گۆشە یەک، شتتیک وا کە وتبیتتە کە نارەو.

لاجانگ: ئەملاوئەولای سەر لەنیوان گۆی و چاودا.

لە رایە لکەدا بوون: هاتوچۆ کردن لە شوپینکی تایبەتدا، راویچکە کردن لە شوپینکی تایبەت، قە دەم لێدان لە جینگە بەکی تایبەت.

لاشیپانە: چوارچیووی دەرگە.

لاکیش: قالی و حەسیری باریک و درێژ، فەرشی کە نارە.

لاکە ی سەر هاتن: سەر لە گێژەووە چوون، سەرگێژە گرتن.

لامیردان: شوپینی تایبەتی میوان لەنیو چادر و رەشمالاندا.

لاوژان: کورانی جھیل، کوروکالی جوان.

لرف دان: خواردنی شت بە دەستو برد، بە پەلە شتتیک خواردن.

لمبوز بلبیند بوون: لە خۆبایی بوون.

لووربوونەوہ: چوونە خوارەوہ.

لوقە لوق: قۆرتە قۆرت، لەقە لەق.

لوینج: مشت، گۆلمە، مشت.

لە باریکی و بنبیسی دان: زۆر کز و لاواز بوون، بێهێز بوون، نەخۆشکە و تنیک کە بێتتە هۆی کزبوون و بیتاقەتی مرۆف.

لە کار بوون: تێرلە و پرپوونی مینگەل.

لە کل دەر چوو: بەئەزموون.

لە پەستا: لەسەر یەک، بێپرانەوہ، بەشوین یە کدا.

لە تە چن: سوالکەر، دەرۆزە کەر.

لە ژێللا: لە خوارەوہ، لە ژێرەوہ.

لە سەر تەختی خونکاری بوون: لەسەر دەسەلات بوون.

لە گرە: لێرە، ئێرە، لێرەدا.

لە گرەودوا: لەمە بە دواوہ.

لە گرەولا: لەمە بەولاوہ.

لەورا: چونکە.

لینچق: لینچق، خاووخلیسک.

لنیر: جەنگەل.

لینگ دان: بە خیرایی لێنخوری نی ئەسپ، بە خیرایی ناژۆتن

ده سخستی مال و داهات.

مۆران: ته مومژ، دووکه ل.

مۆره دیوار: دیواری گلین، شوروی گل.

مه چهک لئی توند کردن: له ئامیز گرتن، له باوهش گرتن.

مه پ چه قین: چه قینی مه پ و جوان له وه رانی له شوئینیک (تیب). بۆ ئه وهی مه پ چه قی، شوانه که میگه لئی پاده گری و ناهیلئ بۆ ئه م لا و ئه ولا هه لئ، تا کو له شوئینی دیار یکر اودا بله وه پئ، که ئه و کاره ی شو انیش مه پ چه قاند نه وه ی پی ده گوتری).

مه پ خویدان: خوئی دان به مه پ و په زان بۆ ئه وه ی دوا جار باش ئاوئ بخۆنه وه و چاک بله وه پین.

مه رز: زه وی نه کێلراو.

مه ره زه جار: مه زرای برینج.

مه یتنه ر خانه: شوئینی مانه وه و حه سانه وه ی مه یتنه ر (تیب): مه یتنه ر: خز مه تکاری ئه سپ، په ستر و په کسمانه).

میچکه: میینه، میینه ی گچکه، می.

«ن»

ناسه قامه ند: نارپک و نامونسه جیم (تیب):

«م»

ما رز: زالم، زوردار.

ماشتن: مالم و گه سک لیدان، خواردنی نانی سه ر خوان و سفره.

مالداری: مهرداری (تیب): به ده ست پیوه گرتنیش ده گوتری له کاروباری کابانی و بنه وانسی نیو مالدیا).

مالۆچکه: مالی بچوک، خانووی چکۆله.

مت و مووروو: مووروو.

مپرومشت: ده مه قالی، ده مه قپه.

مسکین: په عیته.

مشتوو: ده سکی خه نچه ر.

مشه: زوری شت، شتی زور و به لاش.

مل بادان: ناچار کردن.

مل سووراندن: دژایه تی کردن، نه په ژراندن.

ملکوماش: زه ویوزار.

ملومو: گه پان به شوین خواردندا، گه پان بۆ وه چه نگ خستی مال و سامان و پاره.

مووچه و به ره: زه ویوزار، مه زرا.

مووره دار: ئه وه داره ی وا پراپتته وه و له ت له ت کرابن، داری کو ت کو تکر او.

مووشه: گه پان به شوین خوراک، گه پان بۆ

سهقا: نهزم و ریکی، سهقامه‌ند: خاوه‌ند ریکی و نهزم و ئینسیجام).

نزار: په‌سار، نيسار، شوینی فیتک و تاوگر له داوینی کینو، شوینی باگر.

نکال: لایه‌ن، لا.

نوا: که‌په‌تسی به‌فربارین، هه‌ر جاره‌ی وا به‌فر ده‌بارئ.

نوچک: نووک، تیژیایی، ترۆپک.

نوقلانه‌لیدان: فال‌گرته‌وه، کتییگرته‌وه، گوته‌ی شتییک له‌پیش پروودانیدا.

نووته‌که: تاریکییی زۆر، شه‌وه‌زەنگ.

نۆبه‌تی: ته‌ب.

نۆته‌کردن: پاشه‌که‌وت کردن،

په‌سه‌ندان کردن.

نۆژین: مۆدیرن، تازه.

نه‌تره: زهنده‌ق، وره.

نه‌ته‌وی: دوژمن، ناحه‌ز، په‌قیب، خوین‌خۆر.

نه‌خۆشه‌وان: نه‌خۆشه‌قان، په‌رستار، ده‌رماندار.

نه‌رمه‌بری: زمانلووسی.

نیر: نیلی جووت، دارپکه‌ده‌خریته‌سه‌ر ملی دوو‌گا یا دوو‌ولآخی تر بۆ جووت پئی کردن.

نیره‌وه‌ز: کور، پیاو، پیاوی مال، سه‌ر په‌رسته‌ی بنه‌مال.

نیز: برستی.

نیوه‌ند: نیوه‌راست، نیوان، ناوه‌ند.

نیوه‌نیوه: ورده‌ورده، پرکه‌پرکه.

«و»

واق له‌باوه‌ش نه‌هاتوو: ژنی وه‌جاخکویر، وه‌جاخکویر.

وتوویره: قسه‌کردنی له‌به‌ر خۆوه، ویره‌ویر.

وراق: ژووری گه‌وره، گه‌وره.

ورده‌مال: مه‌ر و بز.

ورک: په‌لپ، بیانوو.

وروکان: کۆپوونه‌وه به‌سه‌ر شتییکدا، له‌شتییک یا که‌ستییک هالان.

وزاق دان: ته‌کان دان و خۆ‌ه‌ل‌دان، بازدان.

ولس‌وولسات: مه‌رومالات، پروپاتال.

ونجر: له‌ت له‌ت، هه‌ل‌د‌ره‌ل‌د‌ر، تیکه‌تیکه.

وه‌بازووور که‌وتن: هه‌وا و که‌لکه‌له‌ی نه‌نجامدانی کارپک که‌وتنه‌سه‌ری مرۆف.

وه‌چی کردن: سه‌روه‌ده‌رنانی نیرتک و کورۆکی گیا، چه‌قه‌ره‌دان، چه‌که‌ره‌دان.

وه‌نه‌وز: خه‌ونوچکی، بۆرزان، ویتزینگ.

ویز: واتا، مانا.

ویزە: دەنگی گولە.

ویزەنگ: ئاوزەنگ.

ھەسەم: رنوو، کلێلە.

ھەلاژبان: ھەلاژین، دریژ بوون، پاکشان.

ھەلالەچی: جاردر.

ھەلبواردن: تێپەرین لە شتییک، گوزەرکردن لە شتییک.

ھەلپە: پەلە.

ھەلتوو تەکان: جۆرە دانیشتیکی گەمالە.

ھەلچوقین: ھەللەرزین، لەرزین.

ھەلکالین: بە ئێرەیی باسی کەسێک کردن، لە پرووی ئێرەیی و ھەسادەتەو ھە باس و تەماشاکردن.

ھەلکۆرمان: کز کردن لە لاپەر و کەناراندا.

ھەلمەدووک: ھەلم و ھالۆ.

ھەلنان: پێداھەلگوتن، ئافەریم کردن، گەورەکردنەو.

ھەلنەگیران: تەحەمول نەکردن، تاقەتی شتییک نەگرتن.

ھەلویزین: کۆکردنەو و گولۆلەکردنی بەن، ھەلکردنەو ھەو دا.

ھەلەت: شوینی سەخت.

ھەلەسوون ھینان: ھەلسوکوت کردن لەسەر

ھانکەھانک: نرکەنرک، ھەناسەپرکە بوون، نەفەس گیران.

ھاوانتە: ھەوئەتە، ھاسان، ئاسان.

ھاویژ: لێک جیاکردنەو ھەو ھەو بەرخ.

ھۆبە: تۆبە، چەند پەشمالێکە و لە شوینییکدا ھەلدراپ، دەستە خێوئەتی خێلاتان.

ھۆنەھۆن: گریانێ بێپرانەو بە دەنگی ئارام.

ھەترەش: زەندەق، بویری، غیرەت، زییک.

ھەتلە بوون: لاپرئ بوون، کلان، لەدەست دەرپەرین.

ھەرا کردن: بانگ کردن، گازی کردن.

ھەرا کردن: پاکردن بۆ پێداگرتن بە کەسێک یالێدانێ ئەو.

ھەراو: فرەوان، فەش و فۆل، گەورە و گۆشاد.

ھەردەبان: کۆسار، شوینی بەرز.

ھەزاربەھەزار: سەر بەرەو خوار و ھەلدیری زۆر دوور و دریژ.

ھەس دان: بریتییە لە ھینانەو بۆ سەر باری

«۵»

وشه‌یه له هه‌ندی ناوچه‌ی مه‌هابادی‌دا باوه).

یایکه: پوور، میمک، پلک.

یایه: دایه، دایکه.

یه‌خته‌رخانه: یه‌خته‌خانه، ته‌ویله‌ی ئەسپ،

شوینی راگرستی ئەسپان.

یه‌ک‌ه‌وشه‌بوون: کاتیکی شوانی دوو یا

چەند میگەل له یەك شوین مەرەکانیان هەوشە

بدەن.

یه‌ک‌ئاور‌بوون: کاتیکی شوانی چەند میگەل له

یەك شوین مەرەکانیان هەوشە دەن و له دەوری

ئاوریک دانیشن و چای ساز کەن.

یه‌ک‌بین: یه‌ک‌پ‌شو.

یه‌ک‌سەم: و‌لا‌خی بەرزەیه که یه‌ک‌سەمی بیی،

وه‌ک ئەسپ، ماین، ئیستر و کەر.

دای پی‌شو، جوولانه‌وه له‌سەر نهریتی جاران،

بادانه‌وه سه‌ر ئا‌کاری جاران (تیب: هه‌له‌سوون

هینانه‌وه له‌بەر‌تدا به‌و حاله‌ته‌گوتراوه که

گیا پاش دروونه‌وه سه‌رله‌نوئ شین بیته‌وه یا

به‌واتایه‌کی تر به سه‌رله‌نوئ شینبوونه‌وه‌ی گیا

ده‌گوتری پاش نه‌وه‌ی که درووبیته‌وه. جگه

له‌وه، بو کاتیکیش به‌کار ده‌بری وا که سیک

سه‌رله‌نوئ داوای به‌ش ده‌کا).

هه‌له‌مووت: کیتی زۆر سه‌ختی هه‌زار به‌ه‌زار.

هه‌مبیز: هه‌مبیز، ئامبیز، باوه‌ش.

هه‌واره‌ب‌لینده: هه‌واری به‌رز، سه‌رشاخان.

به‌رزاییان (تیب: هه‌واره‌ب‌لینده‌ناوی هه‌واری‌کیشه

له‌مه‌له‌ندی نه‌غه‌ده‌ی موکریان).

هه‌ربار: ده‌فر.

هه‌یس: گه‌ردن‌که‌ج، لاره‌مل.

هه‌یشت: میگه‌لی گه‌وره، میگه‌لی فره‌سه‌ر.

هه‌یم: هیم، بناخه، به‌ما.

هه‌یوران: ئارام‌گرتن و پشودان.

«ی»

یای: خانم، بانوو، له‌کوردیدا یای له‌پیش‌ناوی

ژنان دیت (تیب: به‌وته‌ی نهم‌گیوی موکریانی،

له‌پیش‌میدیه‌کاندا کوردان بو‌پ‌زلیتان له‌ژنان

به‌کاریان هه‌یناوه. جگه‌له‌وه، ئیستا‌که‌ش‌ئو

شوانه كورد

له گهه ده ركه وتنى ته به قى زيرىنى رۆژ له
ژووران و كو سالان، دهشت و نوالان
زبروه شان ده بوون و گياى به يارائيش
چه شنى هه وداى هاو ريشم مۆنچ مۆنچ
ده دره وشانه وه. كۆده و به يار وهك
نووته كه شه وانى زستان تر سينه ر بوون
و كه ده ر به سه رياندا ده بارى؛ ئه وان پر
بوون له ئيسك و پرووسك و بال و نالى
گيانله به ران، به جۆريك كه ريبووارى
رى هه ستى ده كرد به شه رگه دا
تى ده په رى. ئه مهش ده گه رايه وه سه ر
ئه وهى كه له سه رى نى
ده سه لاتدارى تاشنا كاندا، ئه و شونان
ببوونه چه شارگه ي ئه شقيا و
ئازاد بخوازانى كورد و ئه رمه ن.